măiastra

revistă de cultură politică a Grupului Noua Dreaptă nr. 3 / 2001

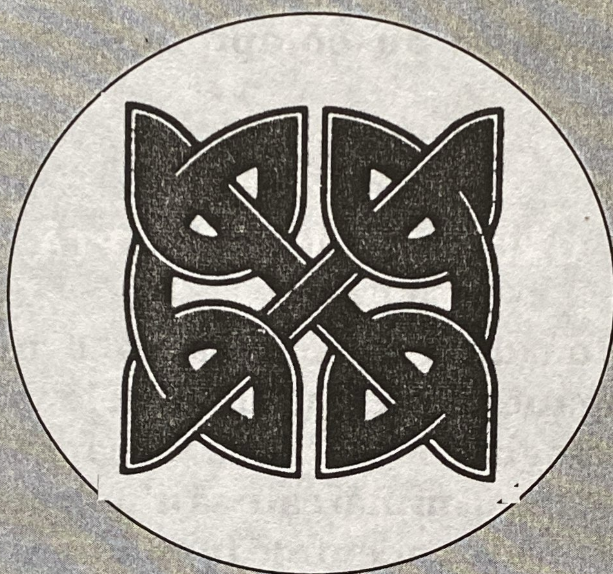

DREAPTA: LUPTA CONTINUĂ!

• Tradiția și noul naționalism • Pericolul național-comunist
• Reconstrucția Dreptei românești • Julius Evola
• Dreptul de proprietate în doctrina creștină

GRUPUL NOUA DREAPTĂ

o nouă școală spirituală

TRADIȚIE

IERARHIE ȘI ORDINE

CAPITALISM ORGANIZAT

LATINITATE ȘI SPIRIT EUROPEAN

O.P. 62 - C.P. 52, sector 5, cod 70650, București, România
grupul_noua_dreapta@hotmail.com | r_maiastra@hotmail.com
tel. 095.674.557

CUPRINS

Redacția revistei MĂIASTRA

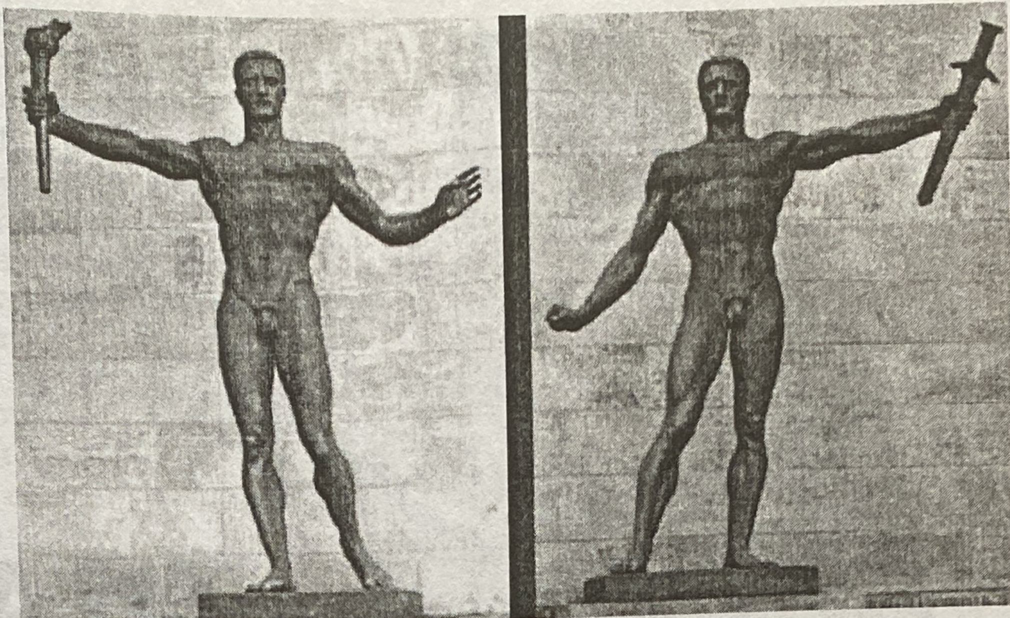
(editată de Fundația Pentru o Nouă Civilizație Europeană)

Director fondator - Bogdan George Rădulescu
Redactori - Bartolomeu Răileanu
Bogdan Ioan Matei
Ștefan Stoica
Tehnoredactare computerizată - Dan Râpeanu

ISSN 1582 - 0955

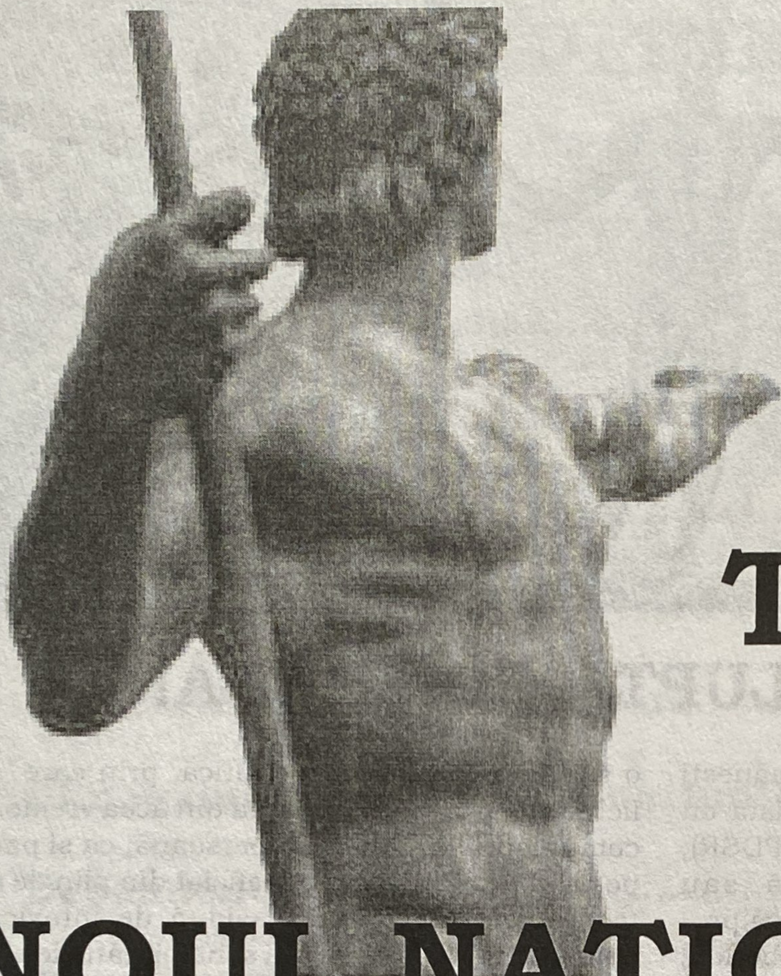
Pentru abonamente contactați redacția la OP 62 - CP 52, sector 5, București
Pentru donații: în conturile Fundației Pentru o Nouă Civilizație Europeană la ***BancPost, Agenția Ghencea***
251105.112.708.00366003 - în lei
251105.212.708.003660130 - în USD

editorial

DREAPTA: LUPTA CONTINUĂ!

Tot spectrul politic al stângii politice româneşti a ocupat parlamentul: stânga neocomunistă cu ifose de social-democraţie occidentală (PDSR), extrema stângă pseudo-naţionalistă sau naţional-bolşevică (PRM), şi, într-o mai mică proporţie, stânga social democrată cu tentă liberală, membră a Internaţionalei Socialiste (PD). O adevărată revoluţie a blocului de stânga. Dacă nu ar fi intervenit problema legitimităţii democratice la nivel european (PDSR forţat de o deontologie politică europeană să se dezică declarativ de PRM), dacă nu ar fi existat incompatibilităţi care nu ţin atât de ideologie, cât, mai ales, de orgolii ale unor lideri, stânga românească, diseminată proteic sub formulele enumerate mai sus, ar fi putut alcătui, prin reunificare, cu peste 70% din locurile ocupate în parlament, un fel de Mare Adunare Naţională a epocii Ceauşescu. Spectrul partidului unic circulă din nou în actualul parlament al României. Încă un pas, şi toţi vechii tovarăşi de drum din Comitetul Central şi din Securitate, ajunşi în forul legislativ suprem al ţării, pot organiza o horă a (re)unirii intereselor lor mafiote, chiar pe deasupra capetelor liderilor lor, şi, în acelaşi timp, nişte funeralii de pomină dreptei anti-comuniste, anti-ruseşti şi pro-europene. Să nu ne lăsăm înşelaţi de strategiile de marketing politic ale partidelor de stânga enumerate mai sus. În pofida unor *diferenţe de stil*, accentuate în discursurile pentru plebe, PDSR, PRM şi PD aparţin aceleiaşi specii zoologice, deşi fiecare dintre ele a atins diferite stadii de evoluţie. Aceeaşi Mărie cu trei feluri de pălării: o bască muncitorească (PDSR), o caschetă de miliţian (PRM), o şapcă cu inscripţia coca-cola (PD). Acum zece ani, liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor, îl implora pe liderul PD, Petre Roman, să îl ajute financiar să creeze o gazetă, dar şi o forţă politică, prin care să se lichideze opoziţia de dreapta din acea vreme. Neocomunistul Ion Iliescu în persoană, ca şi partidul pe care îl conduce, au beneficiat din plin de avantajele oferite de munca asiduă de intoxicare a opiniei publice cu viruşi ai sensibilităţii de stânga, intoxicare tenace asigurată de foştii ofiţeri ai poliţiei politice ceauşiste din PRM. Ei sunt cei care au stimulat timp de zece ani (şi o fac şi în continuare) imaginarul colectiv al românilor, hrănindu-l cu fantasmele fundamentale ale comunismului, alimentând sinistra sensibilitate de stânga. La fel, PD a fost cel care, aflat într-o coaliţie cu ceea ce am putea numi dreapta politică românească, a subminat imaginea acesteia, oferind pe tavă PDSR şi PRM cele mai tari argumente anti-dreapta în lupta electorală. Maurul şi-a făcut datoria, maurul pdist poate să mai supravieţuiască în parlament, chiar dacă cu 7% şi chiar dacă, spre iluzia electorilor, într-o alianţă de opoziţie, aparent decentă, împotriva PDSR. Oricum, pe termen lung, interesele stângii au fost salvate. *Eşecul dreptei politice*, sub forma CDR 2000, a fost pe cât de năpraznic, pe atât de lipsit de glorie. Pentru unii, poate părea un eveniment cu iz de catastrofă istorică. Dar, constatarea acestui fapt nu trebuie însă să ne demobilizeze. Dacă românii, care împărtăşesc valori şi idei de dreapta, nu se mai regăsesc temporar reprezentaţi în acest parlament, după alegerile din noiembrie 2000, ei trebuie să ştie că în societatea civilă, în universităţi, în Biserică, în armată,există elite care pregătesc, printr-o amplă mişcare spirituală, renaşterea Dreptei. Deocamdată, din afara parlamentului, din diferite segmente ale societăţii civile. Dumnezeu şi Spiritul Timpului sunt de partea noastră. (**MÀIASTRA**)

TRADIȚIA ȘI NOUL NAȚIONALISM

Bogdan George Rădulescu

Tradiție și Hipermodernitate

În acest nou mileniu, țintim către *o ideologie a Sintezei*: sinteza între elemente ale unei spiritualități ancestrale (cele etnice, autohtone, cele din fondul arhaic al Europei) și direcții de-a dreptul hipermoderne. A venit momentul să privim altfel lucrurile, să încercăm o altă perspectivă. Să facem în așa fel încât Tradiția Integrală să fraternizeze cu Viitorul. Pentru noi, Tradiția nu înseamnă trecut, reverie paseistă în fața unui obiect de muzeu. Ea nici nu are ce căuta în muzee, aceste mormintele faraonice ale oricărei tradiții. Există forme de *tradiționalism* care sunt formele calcinate ale Spiritului Tradiției în trecerea lui prin istorie. Ele apar prin parazitarea îndelungată a memoriilor culturale ale comunităților etnice, prin fagocitarea de către *piață* și *propagandă* a simbolurilor pe care le vehiculează acestea. Tradițional-*ismele* sterpezesc ceea ce e viu în Tradiție: prin exces de retrospectivă, prin incapacitatea de a mai recupera cele mai autentice sensuri existențiale ale ei.

Tradiția este vie pentru că este eternă. Din această perspectivă, Tradiția apare ca o constantă cosmologică. Ea nu se confundă cu trecutul și nici nu e contrazisă de viitor. Tradiția e primordială și perenă. Iradiază lumina virtuală a unui prezent infinit, care poate fi oricând actualizată. Autentica tradiție răspune întrebărilor stringente ale Timpului, fără să se lase devorată de spiritul timpului. Ea poate coexista de minune cu acesta. În viziunea noastră, o dreaptă nouă trebuie să găsească o simbioză excelentă între două etaje ale ființelor personale și colective, aparent ireconciliabile până azi: Tradiția și Hipermodernitatea. Numim hipermodernitate această nouă epocă în care au fost depășite maladiile Modernității. Modernitatea s-a născut dintr-o trufie prometeică a omului și a promis tuturor neamurilor acestui pământ un univers complet domesticit, confortabil, o Natură și un cosmos completamente obediente față de om, reduse la un numitor comun convenabil tuturor. E adevărat, prin timp, nu fără sacrifici, omenirea

a atins un oarecare grad de confort, dar cu prețul violentării Ființei, al impunerii voinței de control asupra acesteia, al "*supunerii ei la comandă*" cum spunea filosoful german Martin Heidegger. Această lume a confortului este ea cu adevărat confortabilă?. După epoci lungi, în care am ajustat-o la prea omenescul nostru, priviți-o transformată într-o civilizație desacralizată, într-o lume a disconfortului-de-sine! Multă vreme, partizani ai Progresului, am crezut că Tradiția se opune categoric Tehnologiei, că aceste două concepte sunt ireconciliabile. Știm acum că Tradița își are tehnologiile ei de a supraviețui, iar Tehno-știința, după atâtea dramatice exeperimente și noi descoperiri, are în spate și ea o tradiție a ei. Aceste două ordine ale realității nu mai pot fi concepute drept antagonice, ci ca fiind complementare. Nici revoluția informațională, nici cea genetică, nu împiedică recursul la tradiții. Ne putem construi o comunitate de destin a viitorului din praful templelor, din cel al necropolelor, unde odihnesc strămoșii, dar și din semnalele unor noi galaxii trimise de sateliți.

Putem păstra tezaurul de neprețuit, acest ceva inestimabil care e Tradiția printr-o dinamică a reamintirii și a repovestirii. Ca orice organism care se întărește imunitar suferind atacuri din exterior, Tradiția se menține vie, dacă acceptăm nu fără un oarecare sentiment tragic, să o aruncăm într-o luptă agonică cu *microbii timpului* (catastrofe istorice, dezastre ecologice, alienare colectivă). Dacă o anume parte, un anume balast comemorativ din Tradiție nu ne poate ajuta să-i învingem, pentru ca astfel corpul etnic să iasă mai viguros, acest balast trebuie repudiat E ceasul inaugural al unui nou mileniu. Să îndrăznim să fim, în sfârșit, ceea ce Nietzsche numea "*forța retroactivă*", adică acea forță spirituală generată de tensiunea între Memoria cea mai îndepărtată și un Viitor care trebuie pus în ordine, cu mult curaj și în forme cât mai umane. Să fim, deci, *conservatori* și *revoluționari* totodată.

Gustav Vigeland, un Rodin norvegian, "Giganții"

Colindători din Moldova anului 1932

Identitate etnică și Apartenență europeană

Suntem o etnie aparte, printre altele, în Europa. Suntem o națiune europeană. Sistemul nostru de referință nu este doar tradiția noastră etnică, ci și străvechea spiritualitate europeană din care am făcut întotdeauna parte. Etnia noastră și Europa noastră. Suntem o catenă din lanțul străvechi al tradițiilor Europei. Așa întrezărim ereditatea noastră culturală, așa ne putem regăsi pe noi înșine, prin raportarea la un numitor comun bio-cultural milenar. Apartenența la o etnie înseamnă, implicit, și apartenența la o familie de popoare europene. Una fără celalată, nu se poate. Plecând de la acestă *realitate organică*, vom consolida *noul nostru naționalism*, care nu poate fi decât cel al Dreptei, antiteza totală a pseudo-naționalismului autist și șovin al comuniștilor, numit național-bolșevism.

Patria și Europa:
două noțiuni complementare.

Europa trebuie să își conserve sufletul ei: adică își prezerve modelul ei cultural. Nu o poate face decât prin conservarea diversității culturale, a sufletelor etno-culturale care o compun. Blocul continental european integral trebuie să fie o întrțesere de energii ale unor națiuni diverse care au înlăuntrul lor o armonie mozaicată și organică de sub-identități regionale. Nivelul regional nu contravine unității naționale, ci o structurează mai solid, o ancorează mai stabil. Respectul sincer manifestat de autoritățile unui stat național, debarasate de obsesia centralismului uniformizator, față de sub-identitățile culturale regionale (peisaj local, tradiții istorice și folclorice locale) este unicul garant al fidelității acestor sub-componente ale statului, față de ideea unității naționale. Este cea mai bună cale de a preîntâmpina separatismul și enclavizarea.

Potrivit unui manifest al "Uniunii pentru Europa" din Parlamentul european "*cadrul național și cadrul local constituie punctele de ancorare a oricărei activității civice europene*". Documentul cere ca în domeniile pentru care nu a fost oficial delegată, Uniunea Europeană nu se poate substitui acțiunii statelor naționale. Ea poate acționa doar subsidiar. Subsidiaritatea trebuie să fie oficial inclusă în toate tratatele europene, ea încetând să mai fie un simplu principiu teoretic. Trebuie ca orice tratat european să stipuleze limitativ acele domenii unde, juridic, Uniunea Europeană are dreptul să își exercite competențele exclusive. Tot ceea ce nu ține de competențele care i-au fost delegate de comun acord Uniunii Europene, rămâne competenței naționale. Stimularea sentimentului comunitar local este premisa oricărui sentiment al apartenenței naționale. Fără *Heimat*, nu există un autentic *Vatherland*, spun germanii.

Fără atașamentul față de "micro-patria" satului, a comunei, a județului, a regiunii nu există fidelitate autentică față de marea familie națională. Statul național este mai puternic, atunci când reunește o simfonie de apartenențe locale care, ulterior, se regăsesc liber și voluntar

Cavaler medieval - simbolul aristocrației militare

în ideea de națiune integrală. Acesta este autenticul stat național: deschis în interior spre propriile lui comunități locale și spre exterior spre familia supranațională europeană. În ea, se regăsesc poparele și culturile de sorginte indo-europeană de pe continent, cele care au intrat în contact cu geniul spiritual grecesc, cu ordinea imperială a Romei și, abia, mai târziu, cu monoteismul iudeo-creștin. Este la fel de adevărat că, în măsura în care este un pluriversum de culturi străvechi, rezonând unele cu altele, pe o aceeași lungime de undă a unei sensibilități istorice și estetice, Europa a fost și scena fabuloasă de ciocnire a unor interese politice și geopolitice divergente între națiunile care o compun. În cea mai pură tradiție a naționalismului modern, venit pe filieră iluministă, Franco vorbea la un moment dat de o "ipocrizie seculară a europeanului", cel care admiră extaziat capodoperele culturale ale unei țări vecine, dar este pregătit oricând să se alieze cu o altă țară europeană pentru a o submina pe prima. Dreapta nu trebuie să mai fie cantonată în acest naționalism limitativ, deseori anti-european, de secol XIX. Acesta, deși are la bază un sentimet autentic al fidelității de națiune, manipulat pentru interese partinice, poate ajunge la izolare și șovinism.

Etno-pluralism versus multiculturalism

Fundamentarea etno-culturală autentică a unui grup nu poate începe decât printr-un veritabil dialog al codurilor simbolice, adică din momentul în care considerăm că și celelalte culturi, popoare, națiuni sunt acel repere de care avem nevoie pentru a ne singulariza ca grup etnic. Celelate culturi și popoare sunt interlocutorii necesari care ne legitimează identitatea.

Problema identității etno-culturale trebuie scoasă de sub dictatul metafizicii subiectivității, proprie modernității, în care afirmarea unei identități colective poate atinge formă patologică a etnocentrismului. Atunci particularitatea, subiectivismul colectiv, se auto-instituie singuratic ca unic și absolut. Or, ca să îl cităm pe Blaga: "*conștiința singuraticului se îmbogățește cu conștiința vecinilor de care îl despărțiseră până atunci nu numai deșerturi și mare, ci și diferența organică dintre o conștiință etnică și cealaltă" (Lucian Blaga - "Eonul dogmatic")*

Orice complex etno-cultural iradiază o singularitate aparte, de semn pozitiv, antiteză a oricărei izolări orgolioase sau expansiuni destructive. Este un tip de singurătate necesară definirii propriilor limite în procesul individuației. Este singurătatea din procesul natural de singularizare când fiecare își urmează traiectoria unei vocații proprii. Prin intermediul ei, comunicarea cu ceilalți, cu alteritățile sale etnice, nu este exclusă ci, dimpotrivă, inclusă, căci ea reprezintă factorul catalizator care ajută la aproximarea propriei specificități etnice.

Acest *principiu dialogic* (preluat din filosofia lui Martin Buber), care ar trebui să guverneze nu numai între persoane, ci și relațiile între popoare (persoane colective), se opune din start degradării identităților colective prin afirmarea lor patologică, prin refuzul celorlalte identități: "Ar *trebui să se nască o nouă raționalitate, nu pentru a converti lumea la vreo uniformitate normalizatoare, ci una care să garanteze pluralitatea de forme și de expresii istorico-politice, religioase și culturale. Principiul acestei raționalități nu ar trebui să fie nici rațiunea nivelatoare, nici subiectivitatea*

Societatea multiculturală americană

agresivă, ci capacitatea diferențialistă de recunoștere a alterității"[1]

Totodată, există o diferență radicală între *etno-pluralism* și *multiculturalismul* comunitar inter-etnic specific societății americane. Etno-pluralismul afirmă că toate popoarele sunt diferite și respectabile, dar că ele sunt făcute să trăiască într-un spațiu geopolitic și cultural propriu. De abia de aici plecând, colaborarea culturală, politică și economică între popoare, devine una cu adevărat viabilă. Țările europene, în tentativa lor de a se solidariza într-un bloc continental cu un destin politic și economic comun, cu un stil cultural aparte și cu un ansamblu de tradiții culturale înrudite nu pot suporta, demografic și spiritual, la fel ca societatea americană, creată prin absorbție de masive fluxuri imigraționiste, un mozaic multicultural pe teritoriul lor. Nu poate fi pus un semn de egalitate între respectul pe care țările europene îl au pentru tradițiile culturale ale minorităților lor (de origine europeană), care, pe un același teritoriu național, coexistă de secole cu populațiile majoritare (având o istorie comună cu acestea) și viziunea tribală și de ghetou a societății civile americane. Acolo respectul este impus juridic prin campanii de tip "affirmative action". În timp ce deviza etno-pluralismului este *"fiecare popor cu țara și cultura lui"*, multi-culturalismul afirmă: *"mai multe popoare de pe mapamond într-una și aceeași țară"*. Etologia demonstrează: valabilitatea acestei reguli: un popor, o țară. Dacă Statele Unite ale Americii au o istorie recentă a melanjului etno-rasial și al metisajului, fiind țara prin excelență a imigranților din toate colțurile lumii, Europa, nu a fost locuită decât de populații înrudite între ele (origine indo-europeană). În Europa, majoritaea fluxurilor migratorii au fost intra-europene. În timp ce etno-pluralismul se pronunță pentru o rezistență culturală în fața globalizării planetei, multiculturalismul vede în fenomenul o justificare a sa. În pofida versiuniulor optimiste ale teoreticienilor globalizării, nu comunitarismul multirasial american este cel care se va impune în viitor ca o fatalitate, ci blocurile etnice omogene, care se prefigurează deja pe scena geopolitică a secolului XXI.

[1]**Alain de Benoist: "A bas la guerre!-manifeste pour une paix européenne" - "Éléments", nr. 83, oct. 1995**

Țarancă din Maramureș

Pesimism etnologic

Grupul Noua Dreaptă pune problema supraviețuirii naționale nu atât în termeni politico-militari, cât, mai ales, din perspectiva unui *pesimism etnologic*. Ne îngrijorează o eventuală dispariție a etno-diverității lumii. Ea poate intereveni din cauza presiunii, exercitată la scară planetară de acest proces de omogenizare progresivă a popoarelor și culturilor într-o masă biologică anonimă, fără rădăcini și cultură, menită să întrețină buna funcționare a unui *Sistem* bazat pe logica profitului economic, pe dictatura tehnologicului, pe subcultura mondială furnizată pe canale mass media. "*Viziunea de viitor a unei planete multiculturale este un vis de tip Disneyland, o nostalgie irenică. Viitorul va aparține popoarelor, nu triburilor. Orice societate multirasială, și multiculturală, conține în sine germenii multirasismului și ai intra-xenofobiei. Această constatare nu are nimic paranoic în ea, ea ține de realități geopolitice palpabile. Pe*

continentul nostru, diversitatea socio-culturală armonisoasă nu se poate produce decât între populații europene diverse, dar înrudite"[2]

Scopul demersului nostru este acela de a găsi soluțiile cele mai viabile pentru menținerea d*iversității bio-etnice a lumii și a pluralismul etno-cultural*, imperative deloc incompatibile cu viitorul hipermodern. Sau, ca să citâm termenii sugestivi ai filosofului israelian Moshé Odemsky, trebuie căutată o formă de simbioză inedită între *"axio-structura"* proprie unei etnii (un complex sacralizat, relevând considerații etnice, simbolice sau mistice) și *"tehno-strucutra"* unei civilizații globale (un aparataj neutru, tehnico-științific, care trimite spre ordinea cea mai banală a practicului)[3].

Ideea latină împotriva panslavismului

De ce Grupul Noua Dreaptă consideră Rusia - inamicul geopolitic numărul unu al românilor? Expansionismul rusesc, care încalcă flagrant principiul dreptului la diferență, vizând supunerea popoarelor sub tutela politico-economică a Moscovei, s-a exprimat sub forma proiectului panslavist. Panslavismul este un ideal secular al Rusiei, fie că este vorba de Rusia țaristă, sovietică sau federativ post-sovietică.

Momentele cele mai importante în făurirea statului național român au fost realizate în detrimentul intereselor strategice ale Rusiei. Această lecție de istorie și geopolitică ar trebui să ni se întipărească foarte clar în memorie. *Rusia a atacat întotdeauna moștenirea romană.* Pentru ea, latinitatea a reprezentat mereu opusul lumii slave. În special, *romanitatea orientală* care a împiedicat-o să creeze un imens bloc pan-slav prin unificarea slavilor de nord (Bielorusia și Ucraina) cu slavii de sud (bulgarii și sârbii). O astfel de unificare rasială și geopolitică, care ar fi convenit de minune Moscovei, pentru a-și menține dominația în Balcani, a fost boicotată de purtătorii mesajului romanității în Europa Orientală– românii. Orientați spre Europa latină și germanică, românii s-au simțit mereu amenințați de interesele imperiale ale Rusiei și au suferit de altfel rapturi teritoriale puse la cale de Moscova.

Nimeni nu cere să ne auto-idolatrizăm ca popor, să ne lăfăim paranoic într-un complex de superioritate. Dar, ceea ce putem măcar dori e să vrem, din ceea ce suntem, atât cât suntem, să facem ceva măreț, să atingem o formă decentă de împlinire comunitară, concomitent cu cea personală a fiecăruia dintre noi.

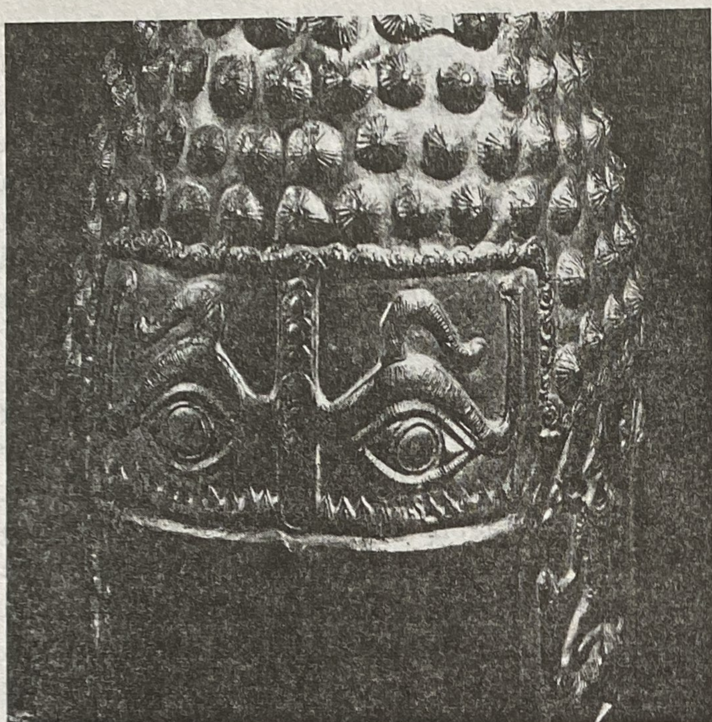
Ne mai pasă că suntem de origine latină? Pare că tot ceea ce mai amintește de specificul nostru latin este supus unei autoironii distrugătoate, unui proces de devalorizare progresiv, ca și moneda națională. Am pierdut, adică, respectul față de noi înșine ca moștenitori ai unei tradiții unice, daco-romane. Am fost oare "ajutați" să ajungem aici?

Suferim de o inhibiție a inconștientului colectiv. Ea ne paralizează orice efort de regăsi calea dreaptă. Istoria ultimilor 50 de ani a marcat o degradare a inconștientului colectiv. Comunismul a parazitat, a caricaturizat, și, până la urmă, schimonosit acele mituri ale identității noastre naționale, consolidate în inconștientul nostru colectiv, prin tradiția orală sătească, prin educația monastică, și, mai apoi, prin proiectele culturale ale elitelor, începând de la 1848. Pe vremea sovietismului, anii '45-'64, ele au fost complet reprimate. Ideea originii noastre latine, echilibrul clasic, respectul pentru persoana umană, toate aceste trăsături ale civismului roman au fost șterse treptat ca repere din memoria comunității românești. Ne-am *comunizat* și, în același timp, ne-am *slavizat*: "*Panslavismul* – ne avertiza acum mai bine de cincizeci de ani Onisifor Ghibu, în momentele

---

[2]Guillaume Faye: "L'Archéofuturisme", Éditions de L'AEncre, Paris, 1998, pg. 35-37

[3]Moshé Odemsky: " Cette Sainte Communauté", în revista "Krisis", nr. 16, tema: "Communauté?", Paris, 1994

Cască de războinic geto-dac (Tezaurul de la Poiana Coțofenești)

de început ale rusificării noastre - *se desenează pe orizontul universal ca tendință tot mai evidentă a Rusiei de a uni sub o singură conducere toate popoarele de rasă slavă. Această unire nu reclamă neapărat o contopire teritorială politică; ea poate fi redusă și la una de simplă influență unitar politică, culturală, economică și spirituală. «Partidul» de la Moscova, cu tot caracterul lui «internaționalist», poate servi ca instrument minunat și în direcția panslavistă.*

Situația noastră geografică ne prezintă ca pe o piedică în calea visului de veacuri al panslavismului. Insulă latină cu orientări spre Apus, noi ne înfățișăm ca factor indezirabil, ce trebuie înlăturat din drumul ideii pe care Rusia de totdeauna se simte datoare s-o urmărească până la deplina ei realizare. Procesul masiv de rusificare a României, început cu 3-4 ani în urmă și intensificat în proporții uriașe în ultimul an, atât pe teren spiritual, cât și material, nu este atât un mijloc de bolșevizare, respectiv de comunizarea noastră, cât, mai mult, un mijloc de accelerare a contopirii noastre în oceanul slav (...).

Scopul Rusiei de astăzi, ca și a celei de ieri, este să ne slavizeze complet. Dacă ea, până acum de curând, n-a încercat mai radical realizarea acestui postulat inerent instinctului ei de viață, faptul se datorește împrejurării că situația nu-i permitea o asemenea manifestare și că fructul nu era încă copt. Dar acum Rusia crede că s-a apropiat momentul lichidării procesului atâta vreme amânat. Poate că ea nu are încă în programul ei ca să ne înghită neapărat și ca teritoriu, deși nici acest lucru nu e câtuși de puțin exclus, ceea ce o interesează în prima linie este dezarmarea noastră completă ca suflet, ca conștiință, ca ființă națională aparte".[4]

În epoca comunismului "naționalist" al lui Ceaușescu (anticipat cumva de Lucrețiu Pătrășcanu), aceste mituri ale identității naționale - chiar dacă aminteau de o epocă privită ca revolută (monarhie, partide istorice), pe care comuniștii o urau - au fost puse la treabă să lucreze în favoarea idealului comunist și al clanului despotic. Ele au fost epurate de caracterul lor tradițional de dreapta. Aceste mituri au fost scoase dintr-un context istoric în care dominau idei și valori politice și culturale detestate de comuniști: credință religioasă, ierarhie socială, competență, monarhie, proprietate, capitalism, Europa. Românii au devenit sclavii proletari ai sistemului comunist. Ei erau flatați cu puțin circ "naționalist" aseptizat, adică feriți de devierile spre dreapta tradițională intrebelică. Un astfel de "naționalism" al epocii comuniste era permis, atâta timp cât era ușor controlabil de către Moscova, cât nu deranja ordinea din "lagăr", cât stimula proletarul să tragă mai bine la jug pentru proiectele faraonice ale "cezarului" comunist.

Soldat din legiunile romane care au colonizat Dacia

---

[4]Onisifor Ghibu - "Chemare la judecata isoriei - Apeluri la rațiune din anii 1947-1952", cap. "Panslavismul - topitoarea românilor", Ed. Albatros, București, 1992

ARHANGHELUL DE TINICHEA

Într-un mod cu totul eronat, unii jurnaliști români sau străini, dovedind carențe de cultură politică, au calificat Partidul România Mare drept o formațiune de "extremă-dreaptă", mai mult, ca având tendințe legionare. Eseul de față analizează această confuzie, involuntară sau întreținută voit, și denunță originile comuniste și ceaușiste ale discurcursului pseudo-naționalist al lui Vadim Tudor.

Bogdan-Ioan Matei

O țară răstingnită între doi tâlhari – astfel li s-a înfățișat România propriilor ei cetățeni, dar și comunității internaționale, înaintea celui de-al doilea tur de scrutin al alegerilor prezidențiale. Somați să aleagă în ce tâmplă preferă să fie împușcați, românii au optat pentru răul mai mic, smulgând un oftat de ușurare cancelariilor apusene, resemnate să aibă la București un interlocutor septuagenar, ultimul perestroikist rămas la putere la zece ani după falimentul perestroikăi, legat cu fire roșii de capitala studenției sale și împovărat de bilanțul mineriadelor, de puirea structurilor mafiote, de blestemul unei administrații incapabile, corupte și antireformiste. Dar și eliberate de spaima că în locul acestuia s-ar fi putut trezi cu ceea ce preferă să numească "un extremist de dreapta", din neștiință, din comoditate sau fiindcă, pur și simplu, se încăpățânează să analizeze România cu instrumentele politologiei și nu cu acelea, mai eficiente în cazul dat, ale psihiatriei.

O impostură profitabilă

"Naționalismul este ultimul refugiu al prostului" – decretează, fără nuanțe, tenorii liberalismului. Departe de a fi imbatabilă, teza se verifică, totuși, în Europa Răsăriteană post – totalitară, unde, în galopantă pierdere de credibilitate și incapabili să-și construiască identitatea, comuniștii au mizat pe cartea naționalistă. Au făcut-o, fatalmente, într-o manieră primitivă, însă, pe termen scurt, profitabilă. Cazul României e oarecum special, fiindcă aceia care au uzat de o atare stratagemă n-au făcut decât să adune perele mălăiețe cultivate grijuliu, vreme de un sfert de veac, de dictatura lui Nicolae Ceaușescu.

Până în ultima zi, acesta a bravat simulând ambiția realizării unui comunism național, emancipat complet de tutela rusească. Doar aparent, pentru că, în final, Ceaușescu a servit de minune intereselor Moscovei și KGB-ului, așa cum mai târziu o va face Vadim. Transformat, progresiv, din copilul

ușor tembel, dar nu mai puțin teribil, al Estului într-un caz clinic ce a sfârșit prin a importa despotismul extrem oriental la marginea Europei, Ceaușescu a marcat durabil mentalul colectiv românesc. El a recuperat miturile fondatoare ale națiunii, a reevaluat trecutul medieval eroic, izgonit din cărțile de istorie în anii dezmățului proletcultist, precum și autohtonismul incompatibil cu deliranta teză marxistă a proletariatului fără patrie. N-a plecat de la putere decât călcând pe cadavre. A rămas consecvent cu sine la procesul lamentabil în urma căruia a fost executat, refuzând orice tangență cu realul. De unsprezece ani, se odihnește în Ghencea. Mutantul politic pe care l-a nășit, național comunismul, este, însă, mai vioi ca oricând Cel mai zelos, dar și unul dintre cei mai lipsiți de har dintre poeții săi de curte, Corneliu Vadim Tudor, joacă, astăzi, rolul fascistului de serviciu de pe Dâmbovița, oripilând Occidentul și flatând nostalgiile inadaptaților din țară. Impenitent, ori poate doar retardat, Vadim declară și astăzi că în cei 25 de ani de ceaușism, România a progresat semnificativ. El pretinde că succesul obținut de fostul său stăpân prin menținerea suveranității naționale față de un vecin puternic și expansionist este o realizare care umbrește toate păcatele dictaturii. Refuză să abjure de la elogiile incontinente și declară public că " acest om avea merite mari din perspectiva istoriei țării sale". Cu altă ocazie, se jură că atacurile con-tra lui Ceaușescu și a politicii sale erau mai degrabă pretextele unei campanii împotriva statului și națiunii române. Nici revoluția de la Timișoara n-ar fi fost o autentică explozie populară, fiindcă poartă urmele implicării ungurilor. De altfel, după el, minoritățile etnice sunt vinovate și pentru cele mai atroce excese ale comunismului, din vremurile când evreii și ungurii, executanți docili ai ordinelor Moscovei, influențau direct politica partidului. Suferințele poporului s-ar fi îndulcit abia atunci când timona regimului a fost preluată de "adevărații români", când partidul a acceptat caracterul distinct al națiunii și dreptul ei de a se dezvolta pe o cale separată de aceea a țărilor "surori" din jur. Dar copiată stângaci după calea mai îndepărtatei și exoticei republici populare nord-coreene a lui Kim. Exhibându-și fidelitatea față de partea luminoasă a moștenirii comuniste, Vadim i-a adunat în juru-i pe veteranii aparatului represiv ceaușist, fie ei militari, milițieni sau securiști, ca și pe cei ai echipei de zgomote care trudise la construirea cultului personalității lui Ceaușescu. Fițuica fondată în 1990, împreună cu magistrul Eugen Barbu, și-a creat un public bine determinat, fascinat de discursul pornografic și resentimentar. Un an mai târziu, cititorii Apocalipsei după Vadim vor asigura baza de cadre a Partidului România Mare.

"Tarat de maladiile protocronismului, pentru el țara pe care ar urma s-o guverneze cu mitraliera e buricul Pământului. N-o poate iubi decât urând tot ce e dincolo de Vama Nădlac. Naționalismul său nu e afirmativ, ci autist, nu e animat de orgoliul valorii proprii, ci de complexe de inferioritate pe care și le defulează minimalizând și relativizând valorile atestate ale celorlalți. Singur împotriva tuturor, pentru că așa a ales să fie, el acreditează teza unui complot universal antiromânesc doar pentru a-și justifica paranoia. Dacă Dreapta autentică se legitimează prin afirmarea dreptului la diferență, Vadim nu poate exista decât negând dreptul la existență a tot ce e diferit. Fidelă idealului libertății și vocației sale anticomuniste, o Nouă Dreaptă autentică, parte a familiei democraților români proeuropeni, poate și trebuie să i se opună".

Câine vagabond

Fiindcă un anticeaușist viu e mai bun decât un Ceaușescu mort, iar vechii colegi din PCR rămân partenerii cei mai comozi, Vadim s-a așezat dintru început sub flamura emanaților din decembrie. Când le jura credință, cerându-le permisiunea să iasă din rigolă, premierul Petre Roman nu devenise, încă, *"pui de năpârcă kominternistă"*, iar fostul și actualul președinte Ion Iliescu nu-i părea nici *"cârpă kaghebistă"*, nici *"țigan rusificat"*.

Într-un util și obligatoriu remember, Emil Hurezeanu notează: *"În aprilie 1990, fostul poet de curte și instrument al securității anticulturale, C.V. Tudor, îi prezintă primului ministru Roman un amplu memoriu. Se solicita acolo înființarea unei publicații numite* «România Mare»*, ca instrument de contracarare a cercurilor "fasciste", inclusiv a* EUROPEI LIBERE. *Noua putere a înțeles că fără sprijinul profesioniștilor securității ceaușiste nu va reuși să stăvilească valul voinței de democratizare a românilor. Petre Roman a aprobat atunci cererea fostului bard ceaușist. Ce a urmat e bine cunoscut.* «România Mare» *a devenit cloaca maximă a tranziției, canalul de dejecții la vedere al obscenității orientate politic și ideologic."*

Mobilizarea forțelor național-comuniste era, la începutul anilor 90, probabil inevitabilă. Epoca detestată de Iliescu și glorificată de Vadim, fusese, după cum remarcă Tom Gallagher, cea mai bună ilustrare a manierei în care lideri incompetenți, precar alfabetizați, pot stăvili criticile la adresa prestației lor în domeniile economic, social ori al drepturilor omului, invocând ca pe un alibi valorile naționale. Simbolurile naționaliste au fost adoptate pentru a înconjura regimul Iliescu

Cultul liderului suprem comunist în stil asiatic

Doi bolșevici care au parvenit printr-o isterie demagogică deghizată sub titlul de "naționalism"

cu o aură de legitimitate și permanență, în ciuda eșecurilor administrației. Alchimia refacerii rândurilor stângii e rezumată de același Emil Hurezeanu: *"Repede, cele două tabere au fuzionat, în numele menținerii puterii. Le-a unit interesul unei democratizări limitate, de tip gorbaciovist, și adversitatea față de democrația occidentală. Prosovieticii și-au dat ușor mâna cu național ceaușiștii, mai ales că, de-a lungul timpului, ei erau unii și aceiași: mandarinii și felahii totalitarismului comunist, în diversele sale faze de sufocare sau aerisire funcțională. Mișcările de contestație a scenariului de stat postcomunist și condus de noii oameni ai Moscovei au sudat rândurile gorbaciovist–ceaușiștilor umanizați cu voie de la KGB."*

Oamenii de la Cotroceni au folosit naționalismul pentru a distrage atenția de la ereditatea lor încărcată, de rentieri ai nomenclaturii, de la maniera gangsterească în care au preluat puterea,de la brutalitatea cu care și-au consolidat-o în iunie 1990 și de la neștiința de a se sluji de ea ca să reformeze economia. Stentorii național comunismului n-ar fi reapărut atât de grabnic la lumină după revoluție, inocentați de excesele coprofage, dacă mâna maternă a FSN-ului originar nu i-ar fi șters pe la gură. Organul de presă, folosit ca o bâtă, susținut bănește și alimentat cu informații de guvern, ar fi pierit sufocat de procesele de calomnie, dacă protectorii săi n-ar fi castrat justiția datoare să-l sancționeze. Pe atunci util, Vadim se putea răfui cu opoziția reformatoare într-un stil pe care mai crispații săi șefi nu și-l îngăduiau. "Antinațională", "cuib de trădători", "gata să vândă țara

pra Bucureștiului, el și-ar fi putut încheia încă de pe atunci frisonanta carieră politică, mai ales că, în sondajele de opinie, rata sa de popularitate se prăbușise la fel de repede pe cât crescuse. Ayatollahul cu privire fixă și-a consolidat imunitatea nu grație unui sistem constituțional în fond suficient de flexibil ca să-l trimită după gratii, ci unor mizerabile complicități politice. Platoșa de rinocer i-a lustruit-o nu legea, ci grila prin care au citit-o cei care, în cazul unei mineriade reușite, ar fi fost primii pe afișele ce urmau să

intereselor străine", Convenția Democrată ar fi pregătit, prin 93, "*iugoslavizarea României*". Vigilent, Vadim cerea atunci SRI să aducă la cunoștința opiniei publice dosarele liderilor CDR, în frunte cu Corneliu Coposu, "pentru că aceasta este o problemă de interes național". Fixul dosarelor l-a însoțit mereu, de pe vremea când securitatea ceaușistă îi oferea bibliografie pentru răfuielile cu exilul intelectual anticomunist. Paralizate de spaimă ori rușine, victimele sale n-au contraatacat niciodată cu vigoarea cuvenită. Pentru Vadim, preceptul biblic n-a fost niciodată adaptat și actualizat, pentru a fi făcut să priceapă că, până la urmă, cine scoate dosarul, de dosar va pieri.

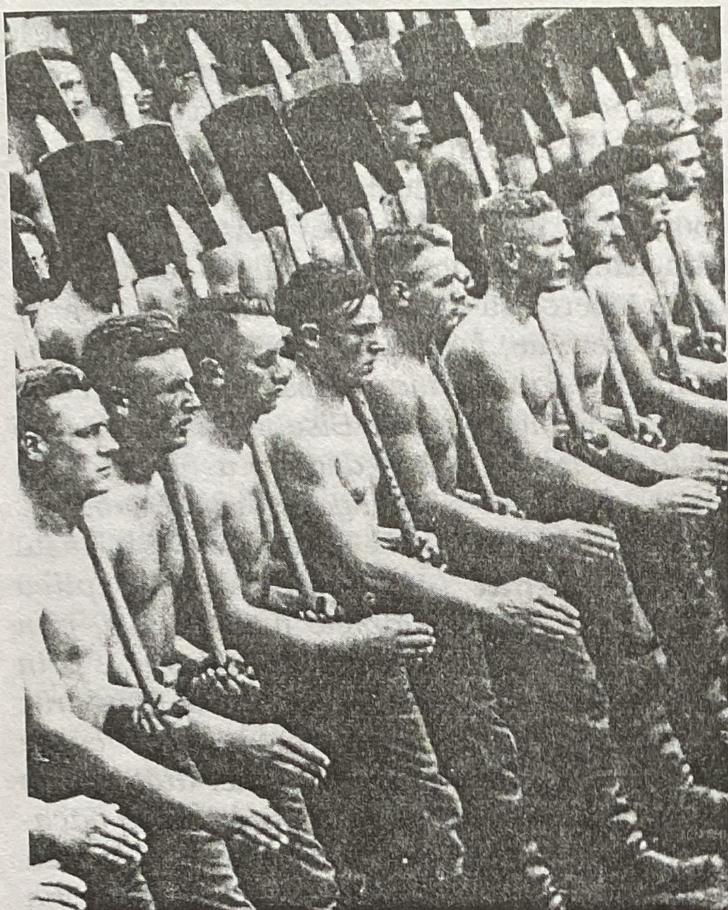
anunțe execuțiile publice promise de peremistul șef. Egal cu sine, acesta ar fi putut ulterior să afirme că nici glonțul din ceafa adversarilor politici n-a fost tocmai un asasinat, ci doar un pamflet. Vrednic de milă, președintele național-liberal Mircea Ionescu-Quintus s-a declarat atunci un cititor pasionat al însăilărilor lirice ale lui Vadim, scrise cu aceeași copită cu care *butimaniacul* urma să-l tundă cu foarfecele pentru iarbă pe prim vicepreședindele PNL, Valeriu Stoica. Parlamentarii pedeseriști, colegi, pe atunci, cu alt imun celebru, Gabriel Bivolaru, făceau declarații sibilinice când erau întrebați dacă-s dispuși să voteze pentru ridicarea imunității

Câtă complicitate, atâta PRM

În România, nimic n-a mai fost la fel din ianuarie 1999. După jalnica pace de la Cozia, când, asemenea unor parteneri egali, premierul Radu Vasile și cel mai apucat dintre subpământeni, Miron Cozma, au pus capăt mineriadei semnând un soi de armistițiu, Vadim a căpătat certitudinea impunității sale. Instigator principal al viiturii minerești asu-

Victimele dictatorului Pol Pot, trimise în lagăre de muncă

Național-bolșevismul: mobilizarea de masă a muncitorilor tineri în șantierele de muncă

minerului de onoare. Neextirpată la timp, tumora național-comunistă s-a lățit pe trupul fragil și ostenit al unei Românii disperate.

"Naționalistul" roșu

Protagonist și beneficiar al celei mai grave fraude ideologice postdecembriste, Vadim și-a însușit majoritatea temelor din discursul politic al Dreptei românești interbelice, ai cărei supraviețuitori sau moștenitori autentici îl resping, însă, ca pe un bastard. Incapabilă să discearnă, presa internațională îl etichetează, simplist, drept extremist de dreapta. Mai sensibili la un atare subiect și, în orice caz, mai avizați, evreii originari din România așează extremele la locul lor: *"Vadim Tudor – venit din stânga extremistă"*, punctează ziarul de limbă română «Ultima Oră», citat de RADIO VOCEA ISRAELULUI. *"Elogiator al lui Ceaușescu, vechi colaborator al extremiștilor arabi, marxiști sau islamiști, foști clienți ai dictaturii de la București"* – întregește publicația israeliană portretul antisemitului de la Butimanu. Ziarul mai amintește că 26% dintre români și-au debranșat caloriferele, neavând cu ce plăti taxa de întreținere. *"S-au dus cu toții să-l voteze pe Vadim cu gândul la calorifere."*

Cultivând resentimentul și pledând pentru măsuri egalitariste, Vadim a demostrat că rămâne legat, ombilical, de originile comuniste. Conștient că stilul de cimpanzeu patetic și agresiv nu-i va aduce niciodată simpatia segmentelor educate ale societății românești, a redescoperit principiul luptei de clasă și a decretat, ca soluție a renașterii naționale, *"înapoi la muncitori!"*. Înapoi, cu alte cuvinte, la dictatura proletariatului

Proiectul radical al PRM, prezentat, în formă embrionară, la mineriada din ianuarie 1999, se încadrează în limitele considerate de Faust Brădescu drept fatale pentru orice revoluție comunistă: "*Înnămolire în ideea urii și stagnare în reușita unei victorii. După aceea, nu mai există nici o emulație, nici o încercare de depășire. Tot zgomotul și febrilitatea revoluționarilor marxiști nu sunt decât zvâcnirile violente ale unor mase mânate spre hăul anarhiei. În fond, nu li se cere decât efortul material al violenței. Odată atins scopul, individul nu mai are dreptul să manifeste nici o veleitate. În numele revoluției realizate, omul trebuie să tacă și să suporte formele impuse. Sclerozarea mentală și sufletească este prețul revoluției marxiste. În definitiv, marxismul n-a făcut decât să radicalizeze până la extrem mitul clasic al revoluției, transformându-l din mijloc în scop și punându-l pe primul plan al efortului ideologic.*"

Cel în descendența căruia este pe nedrept așezat Vadim refuza, în schimb, să flateze proletariatul, conștient că lupta de clasă, "o eternă păruială", surpă liantul organismului național. Adresându-se muncitorilor, Corneliu Zelea Codreanu scria: "*Oricâtă dreptate ar avea clasa muncitoare, nu-i admitem ca să se ridice peste și împotriva hotarelor țării. Nu va admite nimeni ca pentru pâinea ta să pustiești tot ce a agonisit truda de două ori milenară a unui neam. Dreptatea ta – în cadrul dreptății neamului! Nu se poate admite ca pentru dreptatea ta să tai în bucăți dreptatea istorică a nației căreia îi aparții.*"

Câtă vreme PRM, așa cum remarcă și ziarul londonez «The Daily Telegraph», *"laudă realizările din vremea comunismului, trecând însă sub tăcere represiunea și suferințele"*, și își și propune să le reediteze, el nu rămâne decât o sechelă a Partidului Muncitoresc Român postbelic, instaurat de sovietici. Actualul program vadimist atunci a fost întâia

oară experimentat, cu consecințele știute: naționalizări, colectivizarea agriculturii (propusă, din nou astăzi de liderul filialei PRM Galați, Carol Dina), supralicitarea importanței mamuților industriali, tribunale populare, practicând justiția sumară și condamnând la moarte indivizi doar în contul apartenenței lor la o anumită categorie socială sau profesională, anularea libertății de expresie, suspendarea oricăror legături cu Occidentul și, nu în ultimul rând, cultul grotesc al liderului partidului unic.

Ura de clasă și etatismul sunt diametral opuse scării de valori a Dreptei, așa cum o rezuma unul dintre iluștrii săi reprezentanți, Petre Țuțea: *"Proprietatea privată ca sediu al libertății. Nu e de conceput libertatea fără proprietate. Orice om trebuie să fie considerat proprietar individual ipotetic, chiar dacă nu posedă nimic. (...) Ierarhia socială. Afirmarea principiului selecțiunii naturale, dar nereacționar, pentru că sufletul ortodox nu permite elitei patosul distanței aristocratice."*

O altă caracteristică atribuită Dreptei de același Petre Țuțea se referă la monarhism: *"Principiul monarhic ca o constantă istorică în teoria formelor de guvernământ."* La rându-i, Corneliu Codreanu, în tabloul pe care îl schițează arhitecturii sociale, așează Coroana în vârful acesteia: *"În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află monarhia. Resping republica. În istorie s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi. Monarhia, însă, a fost totdeauna bună."* Republicanii irecuperabili, Vadim și gorilele sale din partid, sau de la oficiosul acestuia, s-au exersat în cele mai scabroase atacuri la adresa Regelui Mihai și a Familiei Regale, descendentă a ctitorului României Mari, Ferdinand cel Loial. Oricât s-ar revendica de la principii medievali - pe care și Ceaușescu, într-un sacrilegiu deliberat, îi transformase în bodyguarzi butaforici - liderul PRM rămâne un produs de sinteză al republicanismului valah, în varii ipostaze, de la Mița Baston la Petru Groza, aducând la un numitor comun ridicolul enorm al zaverei de la Ploiești și republica populară din 47 – actul fondator al holocaustului bolșevic.

"Tot ce a mai scăpat duhului gângav și demolator al lui Ceaușescu, încearcă să termine astăzi Vadim, reîncarnare flască a liderului pe care l-a adulat și Golem scăpat de sub controlul celui care s-a iluzionat că-l poate reactiva (Iliescu) fără să-i amplifice setea de revanșă".

Nici evlavia ipocrită pe care o exhibă acest personaj, ce a încălcat, cu repetiție, mai toate poruncile din Decalogul lui Moise, n-are nimic din trăirea mistică a ostașului – călugăr pe care încerca să-l formeze Corneliu Codreanu. Cu smerenie, fondatorul Legiunii își asuma limitele: *"Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi și linia Bisericii. Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecția și sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre. Noi, prin acțiunea noastră, prin toate faptele și gândurile noastre, tindem către această linie, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii și condamnarea la care am fost sortiți prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut, prin sforțările noastre pământești, a ne înălța către această linie."* Prea sigur de sine pentru a accepta deasupra lui fie și divinitatea, C.V.T. și-a transformat partidul într-o sectă ce oficiază halucinant un singur cult, acela al conducătorului iubit. Ortodox de dată recentă, fiul predicatorului neoprotestant de la periferia Bucureștiului nu ezită să numească "frate" pe candidatul republican la președinția Statelor Unite, baptistul George W. Bush, în timp ce, pentru uz intern, vituperează împotriva greco-catolicilor pe care-i consideră eretici, negându-le până și meritele uriașe în conservarea românității din Transilvania, în vremea stăpânirii unguresți. Manta de vreme rea, ortodoxismul lui Vadim e cu atât mai inconsistent cu cât, în anii '80, el a fost unul dintre cei mai vocali avocați ai demolărilor ceaușiste din București, când sub lama buldozerelor se năruiau biserici deseori centenare. Respingând asemenea apărători ai credinței, înalta ierarhie a Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Patriarhul Teoctist, le-a cerut credincioșilor să voteze împotriva xenofobiei și agresivității. Dezgustați de spectacolul grotesc al celui care îmbăloșează

icoanele, preoţii au făcut, asemenea Ieromonahului Iustin Marchiş, apel la dreapta judecată a creştinilor: "*Vreau să semnalez pentru toţi cei din ţară: Corneliu Vadim Tudor nu e ortodox. L-aţi văzut vreodată pe Patriarhul României cu Biblia în mână, făcând mereu apel la citate din Scriptură? Nu. Prin urmare, comportamentul acestui domn nu are nici o legătură cu comportamentul normal al unui creştin ortodox.*"

Situat ideologic şi stilistic la stânga, PRM este, şi prin baza de cadre, ultimul aliniament pe care s-au repliat ucigaşii şi torţionarii naţionaliştilor români. Haite de securişti, care au ucenicit în anii '50 în aparatul represiv îndreptat şi împotriva Legiunii, stau astăzi camuflaţi în dosul pseudo-extremistului de dreapta. Isterizat de fermitatea cu care supravieţuitorii Golgotei legionare i-au denunţat impostura, arhanghelul de tinichea le-a acoperit şi acestora rănile cu injurii şi calomnii. Asasinul revine la locul crimei, încercând să-şi însuşească identitatea victimei.

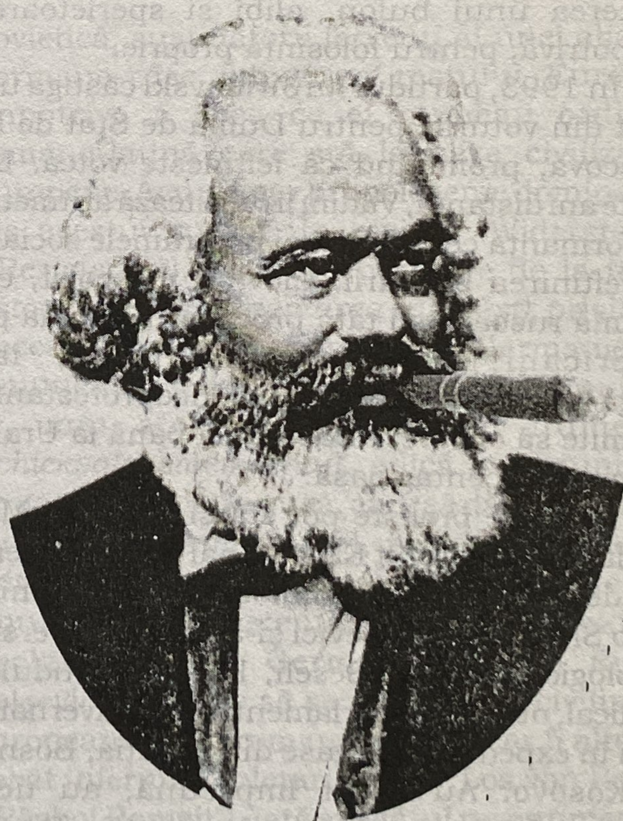
Printre refuzaţii Europei

"Urăsc fascismul şi nazismul!" – acesta nu e decât un episod din lungul serial care s-ar mai putea numi *"pe cine mai urăşte Vadim"*. El nu se regăseşte în nici una dintre formele Dreptei radicale apusene, nu atât pentru că ar fi oripilat de crimele aflate la pasivul acestora, ci pentru că respinge, integral, Occidentul cu luminile ori cu umbrele lui. Tarat de maladiile protocronismului, pentru el ţara pe care ar urma s-o guverneze cu mitraliera e buricul Pământului. N-o poate iubi decât urând tot ce e dincolo de vama Nădlac. Naţionalismul său nu e afirmativ, ci autist, nu e animat de orgoliul valorii proprii, ci de complexe de inferioritate pe care şi le defulează minimalizând şi relativizând valorile atestate ale celorlalţi. Singur împotriva tuturor, pentru că aşa a ales să fie, el acreditează teza unui complot universal antiromânesc doar pentru a-şi justifica paranoia. Dacă Dreapta autentică se legitimează prin afirmarea dreptului la diferenţă, Vadim nu poate exista decât negând dreptul la existenţă a tot ce e diferit. Sinteză toxică de Nae Caţavencu şi Pol Pot, discursul şi acţiunile sale pendulează permanent între ridicol şi terifiant. De aici şi neputinţa obiectivă a analiştilor occidentali de a turna într-o formă coerentă delirul struţo-cămilei dâmboviţene.

Aceasta nu aduce cu nimic din ce s-au obişnuit apusenii să vadă. Singurii termeni de comparaţie valabili se află tot în dosul de acum sfâşiatei Cortine de Fier.

Sub şenilele utopiei revoluţiei mondiale, pas obligatoriu către realizarea statului universal, al "proletarilor din toate ţările", diferenţele etnice au fost strivite, faptului naţional lipindu-i-se eticheta de "reminiscenţă burgheză şi reacţionară". Rolul de refrigerator pe care l-a jucat, 70 de ani în Uniunea Sovietică şi 50 de ani în Europa Centrală Răsăriteană, structura supranaţională a lagărului comunist, a îngheţat şi, astfel, a conservat, aproape intacte, tensiunile interetnice moştenite de la vechile regimuri. În timp ce în Apus evoluţia normală a societăţilor a atenuat de la sine o mare parte a asperităţilor dintre etnii, în Est eludarea sau falsa lor rezolvare prin soluţii de forţă n-a făcut decât să le agraveze.

De aceea, dezgheţul perestroikist a coincis cu intrarea în putrefacţie a sentimentului, niciodată autentic, dar perseverent simulat, al frăţiei dintre popoare şi republici. Unda de şoc a primelor ciocniri sângeroase dintre armeni

Karl Marx, de la Manifestul Comunist la trabucul boss-ului american

și azeri se va propaga, cu intensitate variabilă, în întregul spațiu postcomunist. Pe ruinele Imperiului Răului, s-au reaprins focarele de conflict, alimentate de o memorie ultragiată de exterminări în masă, deportări, colonizări, transferuri de populație, rapturi teritoriale, incompatibilități lingvistice și confesionale. Fronturile Populare, create în republicile ex-sovietice, inițial, ca un suport pentru reformele gorbacioviste, s-au radicalizat, devenind, de la Marea Baltică până în Caucaz, avangarda naționalismului de tip pașoptist, ale cărui splendori și mizerii le-au descoperit abia în anii 80. Dar opțiunea democratică s-a dovedit un panaceu universal, fiindcă, îmbrățișând-o la timp, nomenclatura bolșevică și-a putut păstra pozițiile.

Din această ruletă rusească a bubuit, zgomotos și derutant, "fascismul" cu înlocuitori întruchipat de Vladimir Jirinovski. Cabotin, locvace, grandilocvent, deranjat mental, complexat și poltron, acesta e prototipul după care a fost creată și clona Vadim. Sperietoare pentru Occident și alibi pentru toate neroziile administrației, Jirinovski a fost bufonul lui Boris Elțîn. Racordat, întotdeauna, la cele mai recente descoperiri ale laboratoarelor KGB-ului, regimul Iliescu nu-și putea refuza plăcerea unui bufon, alibi și sperietoare, deopotrivă, pentru folosință proprie.

În 1993, partidul lui Jirinovski câștiga un sfert din voturile pentru Duma de Stat de la Moscova, promițând că ieftinește votca. La șapte ani distanță, Vadim îi reeditează aritmetic performanța centrându-și programele sociale pe ieftinirea băuturii. Clovnul moscovit, cu "mamă rusoaică și tată procuror", îi soma pe americani să returneze Alaska, iar mega-ortodoxul din familie neoprotestantă promite să elibereze Basarabia până la Urali. Demența e contagioasă.

Glumele proaste pot sfârși sinistru. Mai lipsit de umor decât Elțîn și mai temperamental decât Iliescu, vechiul activist comunist sârb Slobodan Miloșevici și-a asociat reversul ideologic, Voijislav Seseli, liderul Partidului Radical, nu doar în parlament sau la guvernare, ci și în expedițiile ucigașe din Croația, Bosnia și Kosovo. Au urcat împreună, au ucis împreună, s-au prăbușit împreună. Riscul iugoslavizării României nu l-a amorsat așadar, Dreapta anticomunistă, ci tocmai inamicii ei ireductibili.

Dincolo de ideologiile de împrumut, rămâne acțiunea politică palpabilă. În Occident, Dreapta radicală, extirpându-și propriile excese și respectând astăzi regulile jocului pluralist și democratic, se asociază natural cu parteneri moderați din aceeași familie, așa cum s-a întâmplat în Italia, unde Alianța Națională postfascistă a guvernat alături de liberalul anticomunist Silvio Berlusconi, sau în Austria, unde partidul lui Jorg Haider împarte responsabilitățile executivului cu conservatorii. În Est, nimeni n-a atacat dreapta mai viguros decât pseudo-extrema ei, care-i cauționează astfel pe cripto și neocomuniști. Tocmai de aceea, PRM nu are, niciunde, în Europa Apuseană, parteneri și interlocutori, cu excepția de acum desuetului lider al Frontului Național din Franța, Jean Marie Le Pen, preluat, pare-se, din agenda telefonică secretă a lui Nicolae Ceaușescu. Recent, fostul general de securitate Nicolae Pleșiță a dezvăluit că, în anii 80, Bucureștiul a finanțat campaniile electorale ale lepeniștilor, încercând să cumpere indulgențe în lumea liberă. În fond, singurele amiciții externe certe ale lui Vadim sunt cele cu Partidul Comunist Chinez și cu doi dintre delincvenții de extracție marxistă ai lumii arabe, irakianul Saddam Hussein și libianul Moammar al Khadaffi. Amocul antieuropean, antidemocratic, stilul terorist și gongoric sunt singurele acte de identitate pentru exterior ale liderului PRM.

De aceea, peremismul rămâne o excrescență malignă, o boală rușinoasă de pe urma căreia România riscă să vegeteze pe termen nedefinit în carantina Europei. Tot ce a mai scăpat duhului gângav și demolator al lui Ceaușescu, încearcă să termine astăzi Vadim, reîncarnare flască a liderului pe care l-a adulat și Golem scăpat de sub controlul celui care s-a iluzionat că-l poate reactiva (Iliescu) fără să-i amplifice setea de revanșă. La mai bine de un deceniu de la aparenta ei victorie, revoluția anticomunistă din decembrie își vede morții uciși încă o dată. Fugit cu elicopterul din Comitetul Central, Ceaușescu vrea să revină cu mitraliera la Cotroceni. Fidelă idealului libertății și vocației sale anticomuniste, o Nouă Dreaptă autentică, parte a familiei democraților români proeuropeni, poate și trebuie să i se opună. Altminteri, din primă victimă a imposturii, ea se va transforma în prima victimă a dictaturii.

PERICOLUL NAȚIONAL-COMUNIST

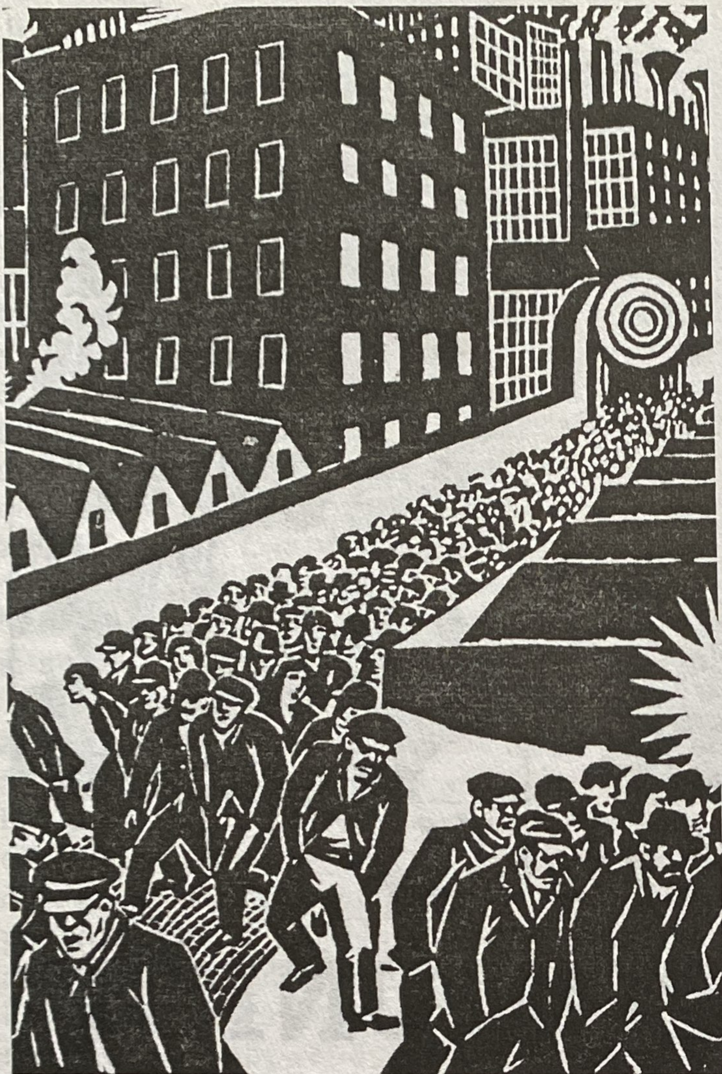
Bogdan George Rădulescu

Geneza național-comunismului

Noțiunea de național-comunism nu este chiar atât de recentă. Ea are o istorie de aproape un secol. Să încercăm, deci, o arheologie politologică. În 1939, când Stalin și Hitler au pactizat ca să împartă Polonia, anumite facțiuni din Germania, dar și din Uniunea Sovietică, au încercat să creeze o apropiere ideologică între național-socialismul german (ale cărui rădăcini socialiste sunt evidente) și bolșevismul rus. Principalul teoretician german al acestui curent ideologic hibrid a fost *Ernst Niekisch*[1] *(1889-1967), urmat de alte figuri ale comunismului german interbelic: Karl Otto Paetel*[2] *(1906-1975), Hartmut Plass, Werner Less, Hans Ebeling.* Aceștia vor fi un timp, până la declanșarea ostilităților dintre Germania nazistă și Rusia sovietică, susținătorii fervenți ai unei alianțe germano-ruse împotriva restului Europei, împotriva a ceea ce ei numeau ordinea romano-latină care stă la baza civilizației europene. Acum apar primele teme dominante ale acestui curent. În revista "Widerstand" ("Rezistența"), Niekisch pornește de la tema *ostoerientierug (Orientarea către est),* privind o necesară joncțiune geopolitică a Germaniei cu Uniunea Sovietică, în numele ideii comunisite și, mai ales, a ceea ce el numește *Schicksalsgemeinschaft*, adică o comunitate de destin germano-rusă, care să dărâme lumea europeană, capitalismul, țările europene de origine latină considerate ca exponente ale unui stil de existență decadent. Niekisch declara că atât Germania, cât și Rusia bolșevică, trebuie să se răzbune pe civilizația europeană celto-romană, care nu ar fi altceva decât infernul proletariatului. "Los von Rom!" ("Război Romei!"), iată strigătul resentimentar al lui Niekisch, care dorea ca Berlinul și Moscova, împreună, să șteargă de pe continent, într-o revoluție proletară germano-rusă

[1] Una din cele mai importante lucrări ale lui Niekiesch au fosr reunite în cartea "Hitler – o fatalitate germană și alte eseuri naþional-bolșevice", apărută la Éditions Pardes, Puiseaux, 1991.

[2] Karl Otto Paetel: "Versuchung oder Chance? Zur Geschichte des deutchen Nationalbolschewismus"', Musterschmidt, Göttingen, 1965"

Naționalismul proletar: unitatea colectivistă a națiunii

eliberatoare, orice urmă a identității latine și a imperiului roman. Încercând să găsească similitudini între spiritul prusac și cel bolșevic, între germanitate și slavitate, creatorul național-comunismului se arăta fascinat de ideile panslaviste ale slavofililor ruși care au îmbrățișat, după căderea Imperiului Țarist, comunismul ca pe cel mai eficace instrument de susținere în continuare a proiectelor mesianice ale Moscovei. "*Germania* – spunea Ernst Niekisch – *nu poate să își recucerească libertatea decât aliindu-se cu un front ruso-asiatic împotriva Europei. A fi bolșevic înseamnă înainte de toate a refuza orientarea către Europa!*"[3] Niekisch dorea ca Germania să ia și ea exemplu de la Uniunea Sovietică. Tot așa cum Moscova sovietică se folosea de doctrina comunistă pentru a-și duce la îndeplinire interesele sale naționale, la fel și Germania va trebui să transforme comunismul într-un port-avion al luptei de eliberare națională de sub Diktatul de la Versailles și de susținere a intereselor germane în Europa. În interior, germanii ar fi trebuit să se proletarizeze cu toții, iar în exterior să refuze orice contact cu restul civilizației burgheze europene, în care Londra și Parisul domină. Obsesile recurente ale național bolșevicilor germani: 1/unitatea colectivist-proletară a națiunii ("*Secolul libertăților personale s-a sfârșit, a venit vremea libertății planificate*", spunea Ernst Niekisch), 2/economie autarhică, neparticipând la comerțul mondial, redusă la operațiunea simplă de satisfacere a nevoilor elementare reale ale plebei (Bedarwirtschaft), 3/atitudinea ostilă față de regimul proprietății private (proprietatea privată este privită ca discreționară - unbeschränkt), 4/o orientare geopolitică antilatină, antiromană, favorabilă intereselor panslaviste. Pactul sovieto-nazist odată rupt, facțiunea național-bolșevică germană din cadrul regimului hitlerist a fost marginalizată și persecutată. Este vremea când Niekisch afirmă că Hitler a trădat interesele socialismului germano-slav, opuse celor ale europei civilizate romano-latine, și că, de fapt, cel de al III-lea Reich nutrea să fie imitatorul Imperiului Roman și continuatorul europenității romano-latine. După sfârșitul celui de al doilea război mondial, ca învingător al războiului, aliat al Marii Britanii și al Statelor Unite ale Americii, lui Stalin i se trezește apetitul pentru noi cuceriri teritoriale în afara Uniunii Sovietice. Atunci, caracterului internaționalist și expansionist al comunismului va predomina în gândirea politică a lui Stalin. Treptat, el uită de teza "*socialismului unei singure țări*" și extinde sistemul sovietic în aproape jumătate din Europa. Stalin a prins gustul imperialismului expanisonist. "Tătucul" tuturor popoarelor sovietizate a dorit și el ca, de la Moscova, să impună în exteriorul Uniunii amprenta slavo-comunistă tipică sovietelor. Cele mai vizate au fost celelalte țări surori

Simbolul național-bolșevismului european care circulă pe internet

---

[3] **"Europa betet" în Widerstand, 1930**

slave din zonă, dar și țări vecine neslave. Astfel, Stalin a reeditat vechile proiecte expansioniste ale țarismului, a cărui moștenire i-a lichidat-o constant începând cu 1917, aplicându-le doar coloratura comunistă. Așa cum țarii Rusiei vedeau în imperiul lor un fel de salvator al țărilor surori slave de confesiune ortodoxă, pe care le "eliberau" de jugul otoman (ocupându-le cu trupele de muscali), tot așa Stalin interpretează acest pervers proiect panslavist în cheia ideologică comunistă: eliberarea țărilor surori slave, și alte țări vecine neslave (Ungaria și România) de jugul "capitalismului putred", ocupându-le cu trupele sovietice. Chiar dacă nu își mai legitima expansiunea în numele unui ideal religios (salvarea ortodoxiei), precum o făceau altădată țarii, Iosif Visarionovici o făcea în numele unei pseudo-religii (mântuirea lumii întregi prin comunism). Imediat după căderea Uniunii Sovietice, când celebrarea trecutului țarist a fost iar permisă, ideile expansioniste ale monarhilor autocrați ruși au găsit simpatizanți în grupuri fundamentalist ortodoxe și antisemite (Pamiat). Aceștia au pactizat cu susținătorii așa-numitului "patriotism sovietic", de fapt cei care au nostalgia marelui "imperiu al răului", cum îl definea fostul președinte american Ronald Reagan, și a puterii sale de expansiune. Astfel s-a creat o alianță numită Frontul patriotic de Salvare unde, conform lui Alexandr Dugin, principalul teoretician al național-bolșevismului rus, au intrat slavofilii ortodocși, promonarhiști, antisemiții și vechii comuniști. Obiectivul lor comun este să se opună capitalismului, Europei Unite, țărilor din vestul continetului, visează la recuperarea sferelor de influență ale fostei Uniunii Sovietice, se opun de asemenea extinderii NATO către estul continentului, dorind să blocheze – pe orice cale posibilă – integrarea fostelor țări comuniste în această Alianță.

Uniunea Sovietică și "naționalismele" controlate de KGB în țările comuniste

Conștientă că popoarele pe care le-a supus prin forță și intimidare, și pe care le rusfica sovietizându-le, atât în interiorul Uniunii Sovietice, cât și în exteriorul ei, în "lagărul socialist", ar putea declanșa revolte în numele unui naționalism anti-comunist, Moscova încearcă o manevră destul de subtilă. Să deschidă "robinetul" cu sentimentele naționaliste ale supușilor, pentru a depresuriza orice potențial nucleu anti-sovietic și, deci, anti-rus. Este perioada în care KGB, din ordinul lui Brejnev, elaborează un program special de creare a unor grupuri "*naționaliste*" în țări din Uniunea Sovietică, cât și din "*lagărul socialist*"[4]. Ideea principală este ca sentimentele identitar-naționaliste și religioase, tradițional anti-comuniste să fie stimulate, dar sub un control atent al aparatului represiv, pentru a fi puse în slujba proiectului comunist. În diferite țări sovietice și din lagărul socialist sunt create cercuri de intelectuali (sociologi, oameni de litere, istorici) al căror scop este crearea acestui hibrid între tradițiile naționale și comunism. Naționalismul de tip comunist trebuia să ducă nu la o eventuală ruptură de Uniunea Sovietică, ci la sporirea izolării țărilor comuniste de Europa Liberă, capitalistă. Orice dizidență sau revoltă anti-comunistă, care s-ar fi legitimat de la naționalismul autentic, al regimurilor istorice de dreapta anterioare, înlăturate prin forță de comunism, să fie astfel anihilată.

În România, așa-numitul *protocronism*, inițial gândit ca un curent eminamente cultural de către Edgar Papu, devine rezervorul de teme și motive ideologice pentru național-comunismul lui Nicolae Ceaușescu. Din acest curent cultural ideologizat fac parte Corneliu Vadim Tudor, Dan Zamfirescu, sociologul Ilie Bădescu (actualmente profesor la

---

[4] John B. Dunlop: "The Faces of Contemporary Russian Nationalism", Princeton University Press, 1983; Peter Zwick: "National Communism", West View Press, Boulder, 1993; Mihail Agurski : "Ideologiaa Natsional-Bolshevisma", Paris, 1980

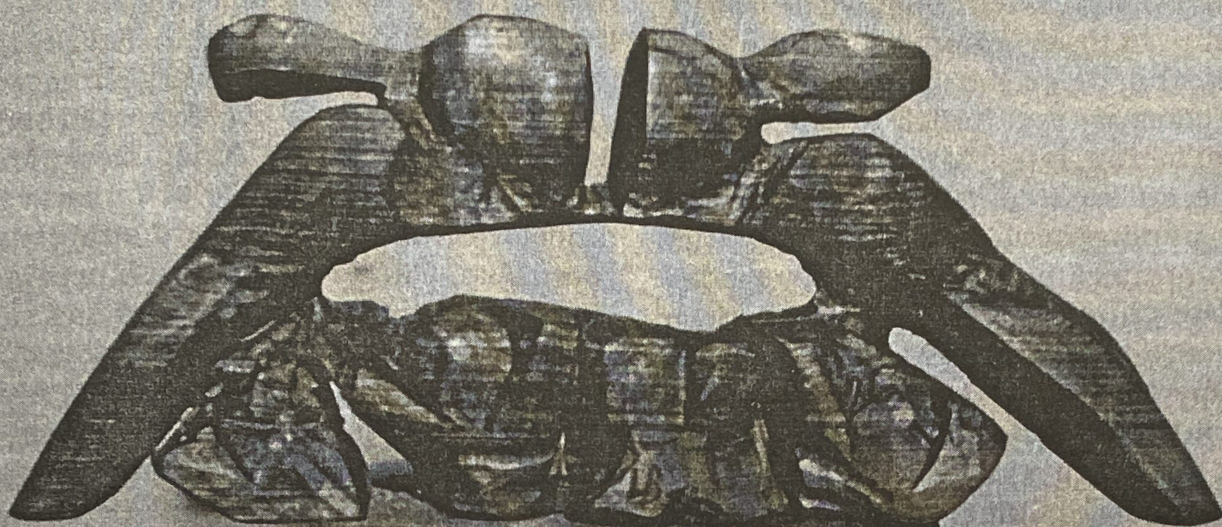

tutelată de Moscova, departe de tabăra europeană. Un astfel de "naționalism" comunist în România revigorat cu apariția Partidului România Mare își are baza lui socială. El nu se referă la poporul pus într-o ordine ierarhică, ci flatează un stil de existență gitano-proletar (vezi cartierele de blocuri construite de Ceaușescu, unde tipul uman dominant este țăranul dezrădăcinat, lumpenproletarizat, cu un comportament îmbibat de motive afective și mecanisme de gândire de tip țigănesc).

Institutul Național de Informații de pe lângă SRI), Mihai Ungheanu, Adrian Păunescu, Sergiu Nicolaescu, Pavel Coruț, Ion Coja.

Adepții *comunismului românizat*, autohtonizat, în stilul titoist, apoi protocronist, în care ideologia bolșevică era edulcorată, îmbibată de teme politice ale stângii din Lumea a Treia, combinau viziunea anti-imperialistă a marxismului (hrănind obsesia independenței a lui Ceaușescu), cu tradițiile locale, folosite pentru a mobiliza masele în lupta de eliberare socială și națională. Lupta de clasă era combinată cu lupta de afirmare a rasei (vezi cazul țărilor africane sau ibero-americane). Adepții comunismului naționalist al lui Ceaușescu au prelucrat mituri ale identității naționale, le-au epurat de caracterul lor tradițional de dreapta, scoțându-le din acel context istoric (perioada interbelică) în care dominau idei și valori politice și culturale detestate de comuniști: credință religioasă, ierarhie socială, competență, monarhie, proprietate, capitalism, Europa. Astfel, o extremă stângă, pseudo-naționalistă și-a atribuit în mod subversiv viziuni ale Dreptei Tradiționale din România. Scopul unei astfel de operațiuni a fost, mai ales după căderea lui Ceaușescu, atragerea pe terenul neo-comunist a unor teme care puteau părea ale Dreptei radicale interbelice. Numai că aceste teme au fost folosite pentru un proiect totalmente antinațional: menținerea României într-o zonă

Pe un astfel de suport social și psihologic-deviant, național-comunismul alimentează atitudini ostile interesului național: reintrarea României pe orbita politică europeană, integrarea într-un sistem de alianțe militare care să o scoată din zona "gri" unde ar dori-o Moscova. Cea mai mare pervertire a naționalismului de tip european al Dreptei, această extremă stângă patriotardă, are în bagajul ei câteva teme predilecte: antimaghiarismul, fraternitatea ortodoxă cu țări slave, critica regionalismului, viziunea economică autarhică. În ceea ce privește fraternitatea în numele confesiunii ortodoxe cu țări slave, aceasta este declarată, spre satisfacția unor centre geopolitice ostile României (Rusia cu tendințele ei panslaviste). Speculând abil spiritul schismatic al ortodoxiei, alimentându-l în țări care s-au declarat candidate la integrarea în NATO și în Uniunea Europeană, Moscova poate ridica un zid confesional între aceste țări, subminând proiectul politic de unificare europeană. Geopolitica Moscovei post-sovietice este eurasiatismul. Național-comuniștii din țările candidate la integrarea în NATO și în Uniunea Europeană au devenit partizanii eurasiatismului. Acesta prevede o ruptură de Europa de Vest, de civilizația europeană postbelică și o alianță între spațiul ortodox, lumea islamică și eventual zone din Asia (China, India), alianță organizată de Rusia și îndreptată împotriva universului euro-atlantic.

RECONSTRUCȚIA DREPTEI ROMÂNEȘTI

Ștefan Stoica

Stânga – poză de familie

O deprimantă toamnă electorală în Romania. Ion Iliescu ajunge, pentru a treia oară în ultimii zece ani, la Cotroceni. El obține, astfel, mult râvnitul certificat care îi atestă calitatea de cel mai preferat produs politic românesc post-comunist. Victoria sa electorală fără glorie este, în parte, rodul mobilizării de o manieră isterică a majorității segmentelor societății civile, inclusiv a cercurilor idelogice în mod tradițional ostile neo-comunismului. Acestea au reușit să se autocontamineze cu teama privind o eventuală victorie a măscăriciului național-comunist Corneliu Vadim Tudor. De fapt, Iliescu si Tudor sunt fețele aceleiași monede politice de stânga, rămasă în circulație doar la București și Moscova. Cei doi sunt rudele, certate între ele, ale aceleiași familii ideologice. Chiar dacă nu neagă această evidență, contestatarii de până mai ieri ai lui Iliescu, transformați în sustinatori de ultimă oră ai "garantului democrației românești", își justifică votul otrăvit, acordat bunicului cu trecut stalinist, invocând pericolul pe care Vadim l-ar fi reprezentat pentru traseul european al României. Eroarea fundamentală în care au căzut semnatarii atâtor apeluri pro-democrație se referă la această iluzie colectivă potrivit căreia Iliescu ar fi suferit o transfigurare, devenind din utecistul de altă dată, detractor neostoit al decrepitului Occident, un om politic normal. Mizând excesiv pe argumentul că senectutea i-ar conferi, chipurile, înțelepciune și moderație, precum și pe cel referitor la o presupusă adaptare a lui la regulile jocului democratic, mai ales după patru ani de opoziție, fanaticii democrației refuză să accepte că Iliescu este, în fapt, un mutant politic intratabil, la fel ca și Vadim Tudor. Cât de bine funcționează organele "democratice" ale acestei creaturi am văzut, iar unii dintre noii săi susținători de conjunctură au simțit-o pe propria piele: în ianuarie - februarie 1990, martie 1990, 13 -15 iunie 1990, sau septembrie 1991. Acestea sunt doar câteva din tristele repere ale travaliului și nașterii democraturii purtând marca Ion Iliescu. Politician vanitos, veșnic în goană

după recunoaștere și legitimitate, căruia recluziunea forțată în eșalonul al doilea al puterii comuniste i-a sporit setea maladivă de putere, Iliescu a știut în toată cariera sa politică să se folosească, abil, de ceea ce am putea numi o tehnică a contrastului. Astfel, Ion Iliescu s-a așezat, mai mereu, într-o lumină favorabilă în comparație cu ceea ce moda zilei consacra drept rău si indezirabil. El s-a pus mereu pe sine într-o antiteză profitabilă cu cineva diabolizat. Este cunoscut relativul prestigiu de care se bucura, până în 1989, acest omuleț cu oarecare apetență pentru cele ale spiritului, în special printre intelectualii excedați de multiplicarea, la toate nivelurile, a modelului activistului comunist, incult și grobian. Mai mult, Iliescu devenise, la un moment dat, marea speranță intr-o reformare internă a partidului comunist, cum se întâmpla în epocă în mai toate țările foste comuniste. Numai că reformarea mult așteptată nu a venit, ba, mai mult, decomunizarea aparatului politic nu s-a încheiat nici măcar după 1989, când Iliescu ajunsese deja la putere, an în care foștii companioni de lagăr ai României lichidaseră, deja, în bună masură, conturile cu sistemul comunist. Așadar, între dictatorul paranoic și cupid (Ceaușescu) și fostul responsabil comunist de rang înalt, dar cu chip mai uman (Iliescu), nu puteai opta, dacă prin absurd ți s-ar fi permis atunci acest lucru, decât pentru cel de-al doilea. Tot de tehnica contrastului Iliescu s-a folosit cu succes și după 1990. Pentru că nu mai exista un personaj diabolic, excepție facea desigur el însuși, acesta trebuia inventat. Corneliu Vadim Tudor a jucat, însă, dublu rol. El a devenit automat depozitarul excrescențelor xenofobe și șovine de extracție național-bolșevică, din vremea lui Ceaușescu, de care România nu a scapat nici până azi. Spre deosebire de pro-moscovitul Iliescu, adept al internaționalismului bolșevic, Vadim a fost catalizatorul tuturor adepților *comunismului românizat*, autohtonizat, în stilul titoist, apoi protocronist, în care ideologia bolșevică era edulcorată, îmbibată de teme politice ale stângii din Lumea a Treia, care combină viziunea anti-imperialistă a marxismului, cu tradițiile locale, folosite pentru a mobiliza masele în lupta de eliberare socială și națională. Lupta de clasă era combinată cu lupta de afirmare a rasei (vezi cazul țărilor africane sau ibero-americane). Adepții comunismului naționalist a lui Ceaușescu, care împrumutaseră multe din ideile și temele enumerate mai sus, după ce și-au pierdut funcțiile după 1989, dar și liderul unic, față de care își dezvoltaseră reflexul unui cult pseudo-religios, au găsit un surogat de Ceaușescu, pe care să continue să îl aduleze, în persoana lui Vadim Tudor. Deși păreau că vin din lumi ireconciliabile, și Vadim și Iliescu, dincolo de nuanțele de rigoare, sunt structural comuniști. Uitând că Iliescu i-a ucis idolul în decembrie 1989, Vadim a accepta să fie unealta cu care "democratul" Ion Iliescu lovea, în manieră stalinistă, în adversarii politici, în special în partidelele istorice. Multă vreme, complicitatea a funcționat, cel puțin atâta timp cât poetul zelos al ceaușismului nu ridica pretenții. În ultimii ani, însă, Frankensteinul național-bolșevic (citește Vadim) a prins viață, tupeu, și a început să se miște tot mai liber pe scena politică. Dacă Iliescu a fost susținut de o echipă a vechii Securități, fără de care nu ar fi putut rezista atâția ani la putere, Vadim a început să își recruteze și el celalată facțiune a Securității, cea "neaoșă". Bardul de la Butimanul a profitat din plin exact de permisivitatea sistemului democratic, s-a mișcat în voie, construind în jurul său un întreg aparat informativ (paralel și, deci, ilegal). Tot Vadim a fost acela care a știut să detoneze un munte de frustrări acumulat după revoluție de nucleele dure ale fostei securități, în armată, ministerul de interne și în SRI. Aceștia au pactizat cu el, și-au oferit experiența și instrumentele lor specifice de lucru, contribuind la construcția politică numită Vadim-PRM. O vreme Vadim Tudor și-a facut datoria, cu vârf și indesat față de stânga iliesciană. Acum, îi ia electoratul. Și nu e de mirare! Interesele fundamentale erau aceleași, și au rămas și azi. Orgoliile liderilor, însă, au separat apele. Abia acum, când a ajuns la cote de popularitate incredibile (și din cauza lipsei de vigilență a celor care se agită haotic și ineficient întru "binele democrației"), Vadim a avut curajul să fluture, în fața celor slabi de înger, stindardul terifiant al dictaturii. Pentru românii loviti de cecitate, căzuți în capcana acestui fals antagonism, salvarea părea să vină tot de la Ion Iliescu. Și a fost reales. După diatriba pe care incendiarul Vadim a îndreptat-o asupra sa in timpul campaniei și imediat dupa anuntarea rezultatelor turului doi, Iliescu a avut "tăria", după ce și-a savurat victoria, să

dea mâna cu "*sperietoarea națională*" în Senat. După obișnuitele ei fente dialectice, stânga s-a reconciliat cu sine. Confruntarea dintre Ion Iliescu si Corneliu Vadim Tudor nu a fost încleștarea dintre Sf. Gheorghe, purtând lancea democrației, și balaurul totalitar, ci mai degraba cu hârjoana dintre doi copii obraznici care își dispută locul din față pentru poza de familie a stângii.

Cum scoatem Dreapta din subsurbiile politicii românești?

"Ne-am votat pe noi și de aceea miroase atât de urât" - scria, cu umor, Tia Serbănescu în CURENTUL, imediat după legislativele din 26 noiembrie. 60 de procente (40 PDSR și 20 PRM), în realitate 70% după redistribuire, au răsturnat căruța legislativului pe partea stângă. Centrul este spulberat, iar dreapta o fantasmă. Să nu ne facem iluzii! PD si PNL sunt grupări de veleitari, lipsite de scrupule și de program, care jonglează derutant cu sintagmele la modă, în timp ce UDMR rămâne un conglomerat politic, fără textură doctrinară clară, tributar, în continuare, intereselor comunitatii maghiare. Valurile frustrărilor și ale lehamitei, provocate de o reformă avortată, împreună cu o psihoză a dezastrului, alimentată iresponsabil de Casandrele presei române, au contribuit la pulverizarea totală a credibilității partidelor de dreapta. PNȚCD a primit un blam necruțător care l-a aruncat la marginea jocului politic. De acest vot, aproape plebiscitar pentru fortele stângii, și, mai ales, din cauza procentelor aruncate în PRM - haznaua bolșevic-securistă, este responsabil si PNȚCD. Nu singur, desigur! Acest partid însă trebuie să poarte această povară, pentru că, în conștiința multora dintre noi, el a fost partidul care și-a asumat, încă din 1990, stindardul luptei impotriva stagnării neo-comuniste iliesciene. Cantonat, însă, într-un alt tip de nostalgie, cu semn schimbat, alta decât cea care domina stânga, PNȚCD a crezut că poate câștiga popularitate și credibilitate la nesfârșit, doar din maniheismul care a opus partidele traditionale neo-comuniștilor. Coerent doar în discursul despre ororile comunismului, căruia i-a fost principala victimă (discurs pe care nu l-a dus însă la capăt), dar incoerent și labil când a fost nevoie să-și consolideze puterea, să raspundă prin decizii ferme șantajurilor și trădărilor din partea PD sau PNL, PNȚCD își trăiește acum, agonia. Foamea poate ține loc de doctrină – iată ce au ignorat, cu consecințe dezastruoase, pentru ei și pentru țară, creștin-democrații.

Cand votau, in 1990, masiv, cu FSN si ulterior, în 1992, cu derivatele toxice ale acestuia, cetățenii României își demascau atașamentul condamnabil pentru paternalismul din perioada comunistă si nostalgia traiului cenușiu, dar multumitor, al acelor ani. Cu fiecare an, uitarea s-a depus, implacabil, peste momentul decembrie 1989. Bruma de respect pentru memoria celor uciși în lupta pentru lichidarea totală a comunismului s-a disipat. Dupa 11 ani, orice jenă a disparut. Pe fondul promiscuității morale și materiale, au renăscut fantasmele trecutului. Suntem avertizați, pe bună dreptate, să nu culpabilizăm electoratul. În fond, în 2004, românii vor fi cam aceiași, poate chiar mai înfometați și mai debusolați. Suntem în faza în care, pentru a evita extincția, totul rămâne de făcut. În primul rând, reconstructia dreptei românești de la periferia unde a ajuns. PNȚCD și, poate mai ales, UFD trebuie urgent să recupereze discursul naționalist al Dreptei, chiar și cu accente radical-populiste, de la cei care l-au confiscat abuziv. Tema naționalistă nu are ce căuta în vitrina unui partid de esență bolșevică cum e PRM. Pe de altă parte, Dreapta trebuie să își regăsească militanții animați de un anume fanatism, fideli, activi acum doar prin "maidanele" ideologice, izolate pe nedrept, din considerente care țin de pudoare și prejudecăți democratiste. Există în grupurile culturale de dreapta (autentic naționaliste, neo-legionare sau nu), până acum condamnate la marginalitate, suficientă energie, inteligență, devotament care pot pune rapid în mișcare motoarele doctrinare ale Dreptei ce va sa vină. Aceste grupuri trebuie ajutate financiar, iar ele, la rândul lor, trebuie să își urbanizeze, să își relaxeze, să își înnoiască discursul. Trebuie "scotocit" prin buzunarele acelor mici întreprinzători, deocamdată fără expresie politică, care ar putea susține financiar forțe care să le apere interesele. Vigoare doctrinară, aceea puțină, dar bună, doză de populism temperat de elitismul caracteristic Dreptei, aderență la cercurile financiare – iată doar câteva ingrediente dintr-o posibilă rețetă de scos Dreapta din subsurbiile politicii românești.

TROICA MANIPULĂRILOR ÎMPOTRIVA DREPTEI

Varujan Vosganian

Actuala structură parlamentară este rezultatul unor dezechilibre politice profunde. Aceste dezechilibre pot fi înlăturate numai prin consolidarea unei Drepte puternice și autentice. Această acțiune, atât de necesară de a reda României prestigiul propriei tradiții, are, așa cum era de așteptat, adversari puternici. În decursul ultimelor decenii, propaganda comunistă a construit o adevărată demonologie a Dreptei. Ea i-a persecutat pe purtătorii ideilor de dreapta. Urmașii politici ai comunismului folosesc din nou tehnica manipulării. În prezent, există cel puțin trei tentative de manipulare, menite să inhibe evoluția Dreptei românești.

Prima manipulare:

"Guvernarea 1996-2000
a fost o guvernare de dreapta"

Dreapta este socotită răpunzătoare pentru eșecul guvernării 1996-2000. Această manipulare a fost folosită din plin de PDSR, reprezentant al stângii socialiste și de PRM, reprezentant al stângii extremiste. În mod generic, guvernarea acestor ani a fost numită "guvernare de dreapta CDR-PD-UDMR".

Am trei contraargumente la această aserțiune. Primul ține de structura parlamentului, al doilea de structura coaliției de guvernare, iar cel de-al treilea de esența actului de guvernare.

A/ În legislatura 1996-2000, parlamentul a avut o clară majoritate de stânga. Aceasta se poate dovedi cu o aritmetică simplă: PDSR+PD+PUNR+PRM+PSDR egal 56%. Dacă avem în vedere migrațiile politice ulterioare și formarea unor noi partide de stânga, și anume Alianța pentru România și Partidul Național Român, care au preluat parlamentari dinspre PNL și PNȚCD, vom vedea că Parlamentul a avut, la sfârșitul legislaturii, o majoritate de stânga de aproape două treimi.

B/ Să evaluăm acum structura coaliției guvernamentale. PD și PSDR erau partide de stânga. UDMR este o alianță etnică, nicidecum ideologică. Analizând facțiunile din interiorul ei, UDMR poate fi așezată, fără să greșim prea mult, în zona centrului politic. Cât despre PNȚCD și PNL ele nu au dovedit până în prezent asumarea principiilor Dreptei, chiar dacă așa cum vom vedea, între timp, după lansarea Manifestului Dreptei, au început, nu fără anumite ezitări, să se numească de centru-dreapta.

C/ Structura politică a parlamentului și cea a coaliției de guvernare care, așa cum am arătat, nu au fost nicidecum de dreapta, au avut efecte decisive asupra calității actului de guvernare.

Economia românească este, încă, în structura sa, preponderent etatistă. Structura ocupării este anacronică și tributară unei organizări economice centraliste. Piețele financiare sunt în derivă. Mediul competițional este inhibat. Etica economiei de piață este mai degrabă o utopie. Autoritatea instituțiilor statului este șubredă. Reforma morală este doar un deziderat. Demnitatea națională este știrbită, în egală măsură, și în interior și din afară. Acestea nu sunt în nici un caz efecte ale unei guvernări de dreapta. Guvernarea a fost lipsită de viziunea strategică și de forța managerială, iar voința politică a fost inhibată de mentalități etatiste și tentații clientelare.

Unul din principalele argumente ale stângii socialiste și extremiste în a califica fosta guvernare ca fiind de dreapta a fost politica acesteia ceva mai fermă în ceea ce privește retrocedarea proprietăților confiscate abuziv de regimul comunist. Dar, restituirea proprietăților nu ține de ideologie, ci de democrație. Democrația se așează pe o bază morală, inclusiv în ceea ce privește proprietatea. Indiferent de doctrina pe care o reprezintă, orice partid democratic trebuie să susțină ideea reparațiilor morale și materiale, iar acolo unde reparația poate fi făcută prin restituire, să o sprijine.

Dreapta nu s-a aflat la guvernare în ultimii patru ani, așa cum n-a fost la guvernare nici în ceilalți șase precedenți. Ideea de a prezenta dreapta ca fiind un eșec, compromisă de rezultatele slabe ale unei guvernări, se bazează pe neadevăr. În fapt, *dreapta este o altă soluție, care nu a fost încă încercată și care se poate constitui cu adevărat într-o nouă opțiune pentru electorat.* Ea nu numai că nu a guvernat în acești ani, dar principiile sale au fost încălcate sistematic în actul de guvernare. Care este, însă, scopul acestei manipulări ?

Partidul lui Ion Iliescu este în permanentă căutare a legitimității. La început a crezut că o va dobândi prin simplul fapt că a fost o "emanație a revoluției". Acțiunile protestatare ca și violențele cu care a fost presărată perioada ianuarie-mai 1990 au făcut ca acest tip de legitimare să nu mai fie credibil. Mai mult, legitimarea ca "emanație a revoluției" a continuat să fie ridiculizată și contestată în permanență de atunci. Apoi, Frontul Salvării Naționale, care a provocat alegeri în mai 1990, mult prea devreme pentru gradul de cultură politică de atunci al electoratului român, a căutat legitimitatea democratică. Nici aceasta n-a fost prea convingătoare, fie pentru că alegerile din 1990 nu au fost prea corecte și libere, fie pentru că partidul lui Ion Iliescu nu a dovedit prea multă tragere de inimă în construirea democrației și în trezirea respectului pentru regulile sale. Și, atunci, acest partid a țintit către cea mai credibilă formă de legitimitate: cea istorică. Spre deosebire de celelalte tentative de dobândire a legitimității, legitimitatea istorică nu se poate obține decât în perspectivă temporală și prin comparație cu alte forțe politice. PDSR a ales această a doua variantă. El a încercat să se legitimeze ca singură soluție viabilă în fața eșecului dreptei și în fața ascensiunii extremismului. "Dreapta a guvernat prost", spun liderii acestui partid, care susțin de asemenea că "PDSR și Ion Iliescu constituie șansa de a opri extremismul". *Dreapta nu a greșit, pentru simplul motiv că nu s-a aflat deloc la guvernare în acești zece ani.* Iar, ascensiunea extremismului a fost îndeaproape tutelată de același PDSR.

A doua manipulare:
"Partidul România Mare este un partid de extrema dreaptă"

Cea de-a doua tentativă de manipulare, care se asociază celei dintâi, este aceea care consideră Partidul România Mare un partid de extremă dreaptă.

Prin îngăduința cu care a tratat acest partid și prin protecția pe care i-a acordat-o liderului său, Corneliu Vadim Tudor, PDSR este, în mare măsură, responsabil pentru ascensiunea extremei stângi. Ion Iliescu și partidul său vor să folosească pe cât se poate

acest lucru printr-o dublă lovitură: pentru a face din PDSR și din liderul său salvatori ai democrației, iar pe de altă parte pentru a crea o nouă anatemă împotriva dreptei.

Atunci când socotim că PRM este un partid de extremă stângă, și nu de extremă dreaptă, nu o facem cu intenția de a sări în ajutorul extremei drepte, ori cu gândul că extrema stângă ar fi mai bună decât extrema dreaptă. În primul rând, o facem pentru a înlătura un neadevăr. În al doilea rând, pentru a demasca o manipulare. Întâi, să vedem de ce *PRM nu este un partid de extremă dreaptă.* Pentru simplul motiv că este un partid de sorginte comunistă. Un partid care îl ridică în slăvi pe fostul dictatorul comunist Nicolae Ceaușescu. Un partid al cărui lider a fost unul dintre cei mai fervenți adulatori ai cuplului Ceaușescu. Un partid întesat de membri marcanți ai fostului partid comunist și ai structurilor sale de repre-siune. Spre exemplu, cel care conduce acti-vitatea de propagandă a partidului nu este altul decât fostul șef al secției de propagandă din Comitetul Central al Partidului Comunist Român. Acest partid și-a manifestat deschis preferința pentru etatism și ostilitatea față de privatizare și piață liberă. Fostul rege al României, Mihai Întâi, a fost permanent o țintă de batjocură. Un partid lipsit de scrupule și care amestecă pe listele electorale nume cu rezonanță patetică, precum Ilie Ilașcu sau Mihai Cofariu, laolaltă cu ofițeri ai fostei Securități, cu persoane implicate la vârf în mari scandaluri de corupție, sau cu cântăreți de muzică populară ale căror declarații politice stârnesc hilaritate și amărăciune. De altfel, liderul PRM însuși s-a declarat în mai multe rânduri a fi de stânga și chiar a propus PDSR formarea unei coaliții de guvernare de centru-stânga. Printre primii care au dat glas acestei manipulări s-a numărat Adrian Severin, președinte în exercițiu al OSCE și care, deloc întâmplător, este deputat din partea PDSR. Acestei catalogări i s-au alăturat analiști și lideri politici din țară și, cu tristețe remarc acest lucru, agenții străine de presă. Este drept că Jean-Marie Le Pen, liderul extremei drepte franceze, a fost prezent într-o vizită personală în primăvara anului 1999, la un congres PRM. Probabil că acesta este elementul, destul de vag de altfel, care a putut îndreptăți mediile politice străine să se preteze la o asemenea interpretare. Vizita lui Le Pen în România nu a însemnat nimic altceva decât faptul că, în acea perioadă, ambii lideri aveau nevoie de un moment publicitar. Apoi, faptul că PRM și-a manifestat adesea resentimentele naționaliste xenofobe și antisemite, nu înseamnă deloc că acest partid ar fi de extremă dreaptă. Atitudini similare a avut din belșug național-bolșevismul. Occidentul nu a cunoscut extremismul decât sub forma nazismului și a fascismului. Țările Europei Centrale și de Est au cunoscut extremismul preponderent sub forma comunismului care este un extremism de stânga. Aceste două forme de extremism european au numeroase puncte comune. Există, totuși, o diferență între extremismul de stânga și cel de dreapta. Una dintre ele este că distanța parcursă de la dictatură și economia aservită la democrație și economie de piață liberă este mai scurtă, în cazul tranziției, când dictatura este de dreapta, decât în cazul dictaturilor de stânga. Comparația dintre Germania, Italia, Spania și Portugalia, pe de o parte, și țările foste comuniste, pe de alta, este elocventă. De ce, totuși, această manipulare? Iată, de ce. Propaganda comunistă a așezat în calea Dreptei, decenii de-a rândul, numeroase obstacole. Despre Dreapta nu s-a vorbit decât în manuale de istorie falsificate și doar cu referire la extrema dreaptă. Comuniștii au asimilat Dreapta cu legionarismul. Această abordare a fost continuată și după decembrie 1989. Toate acțiunile de protest prodemocratice și antiguvernamentale ale anilor 1990 - 1992 au fost socotite de către propaganda oficială a neo-comuniștilor ca fiind de sorginte legionară. Justificarea represiunii organizată de guvern cu ajutorul minerilor în zilele de 13-15 iunie 1990, îndreptată împotriva populației pașnice, este elocventă în acest sens.

Odată cu apariția Manifestului Dreptei și a primului partid care și-a asumat promovarea valorilor statului de drept, fără să aibă vreo legătură cu Mișcarea Legionară, este vorba de Uniunea Forțelor de Dreapta, demonizarea dreptei în această versiune a început să obosească. Ideile unor construcții politice de dreapta, ori de centru-dreapta, au fost îndeajuns de frecvente pentru a face în continuare inoperantă această asociere a dreptei cu extrema sa. Trebuia atunci găsit altceva. Transformarea, neverosimilă altminteri, a Partidului România Mare într-un

partid de extremă dreaptă are scopul de a inventa o nouă umbră asupra dreptei românești. Iată, așadar, spun născătorii acestei manipulări, pericolul la adresa democrației vine tot dinspre dreapta. Această manipulare conține o mare doză de cinism. Izvorul acestei manipulări vine dinspre PDSR, urmașul politic al Partidului Comunist, partid care, timp de 45 de ani, s-a situat pe o poziție antidemocratică, extremistă. Mai mult decât atât, această poziție de dispreț față de democrație și față de drepturile și libertățile cetățenilor a fost continuată, pe plan politic, tot de partide de stânga și anume de Partidul Socialist al Muncii, de Partidul Unității Naționale Române și de Partidul România Mare, la care pot fi adăugate pozițiile unora dintre liderii PDSR. Dacă există un pericol la adresa democrației în România, atunci acest pericol vine dinspre stânga. *Dreapta este novatoare, revoluționară și purtătoare a tradițiilor democrației românești.* De altfel, PDSR își demască el însuși propria manipualre prin osârdia cu care încearcă să atragă parlamentari și reprezentanți locali ai PRM, dovedind, iată, apropierea ideologică dintre cele două partide.

POLITICA

DREAPTA

Principii și perspective

Adrian Iorgulescu

DACIA

A treia manipulare:

"Partidul Național Liberal este reprezentantul autentic al Dreptei"

Cea de a treia formă de manipulare este mult mai periculoasă, deoarece are loc prin captarea bunăvoinței unor forțe politice apropiate zonei dreptei. Și, din păcate, ea fructifică o aparență politică rezultată în urma alegerilor din noiembrie 2000. Această a treia formă de manipulare încearcă să acrediteze ideea că reprezentantul autentic al Dreptei este Partidul Național Liberal și că orice construcție a dreptei ar trebui să aibă ca ax central liberalismul. Nu merg până într-acolo încât să afirm, precum autorii articolului "Pentru O Nouă Dreaptă", din numărul 2/2000 al revistei MĂIASTRA, că "*dreapta este incompatibilă cu liberalismul*" și că "*liberalismul, inițial de stânga, este, din punct de vedere istoric și metafizic, frate geamăn cu stânga socialo-comunistă*". Mai mult decât atât, consider că în aceast perioadă când, în sprijinul consolidării democrației, trebuie să construim o economie de piață concurențială, liberalismul autentic trebuie să fie o componentă necesară a unei construcții ideologice a dreptei. Există două argumente ce se pot folosi pentru demascarea acestei manipulări. Un argument de factură generală și un altul specific, care ține de situația liberalismului de la noi.

Argumentul de ordin general se referă la valențele doctrinare ale liberalismului. Prin esența sa, liberalismul pune prea puțin preț pe o seamă de teme importante necesare în arsenalul politic al Dreptei, în lupta împotriva stângii. E vorba de *tema națională*, de *tema morală*, de *tradiția culturală și religioasă*. *Autoritatea*, o temă centrală a Dreptei, bazată pe ordine de drept și eficiență, este invocată de liberalism foarte rar și fără convingere.

Fără aceste teme, Dreapta ar deveni un adversar politic vulnerabil și comod pentru stânga. Liberalismul singur nu ar avea forța să se măsoare cu stânga, cu toate penumbrele, prejudecățile și structurile acesteia.

Există și argumente care țin de situația specifică a liberalismului din România. *Liberalismul românesc al ultimului deceniu a fost fragmentat, ezitant, dacă nu chiar duplicitar.* Raporturile sale politice cu stânga socialistă nu au fost marcate de fermitate, ci de oportunism, mergând până la coabitarea, în cadrul aceleiași guvernări (1991-1992) sau colaborarea în susținerea anumitor persoane, interese de grup sau inițiative legislative. Chiar și în momentul de față liberalismul este suspectat că ar avea relații informale și privilegiate cu PDSR, devenit partid de guvernământ.

În plus, liberalismul nu dispune de o bază socială suficient de largă pentru a coagula largi forțe electorale. Categoria întreprinzătorilor, pe lângă faptul că e destul restrânsă și fragilă, este divizată. Caracterul imperfect al economiei românești obligă numeroși întreprinzători să fie prea dependenți de partidul de guvernământ, deținător discreționar de numeroase resurse și oportunități. Această atitudine precaută naște atât ambiguitatea suportului electoral, cât și a liberalismului însuși.

ORIENTĂRI PENTRU LUPTA NOASTRĂ

Julius Evola

Spiritul legionarului roman

Pe plan spiritual, există efectiv ceva care poate să ne servească ca orientare pentru forțele noastre: spiritul legionarilor romani. Este vorba despre atitudinea tuturor acelora care au știut să aleagă drumul cel mai greu, a acelora care au știut să lupte până la capăt chiar și atunci când erau conștienți că bătălia era materialmente pierdută, a acelora care au știut să dea un suflu și un nou sens cuvintelor vechiului motto: *Fidelitatea este mai puternică decât focul.* Prin intermediul ei se afirmă ideea tradițională conform căreia simțul onoarei și al rușinii creează o diferențiere substanțială și existențială între ființe, ca și între o rasă sau alta. Aceste tip de spirit poate constitui fundamentul unei noi vieți. Esențialul este să ți-l asumi, să îl aplici, să îl extinzi de la epoca războiului la cea a păcii, a acestei păci care nu este decât un armistițiu până când va apărea un nou front de luptă. Acest spirit trebuie să se realizeze în termeni mult mai esențializați decât cei în care funcționează un "partid", acesta putând fi doar un instrument contingent în vederea anumitor lupte de strict caracter politic; în alți termeni decât cei în care funcționează chiar o "mișcare", dacă prin "mișcare" se înțelege numai un fenomen de mase și de agregare a lor, adică un fenomen mai degrabă cantitativ decât unul calitativ,

Julius Evola în 1940. Evola reprezintă tipul aristocratului european în căutarea fundamentelor tradiționale, deci sacre, ale existenței.

unul întemeiat de fapt pe factori emoționali și nu pe sincera și severa adeziune la o idee. Este vorba mai degrabă de o revoluție liniștită, de origine profundă; această revoluție trebuie să fie rezultatul creării, în interiorul individului, a premiselor unei ordini care, abia după aceea, se poate transpune și în exterior; abia atunci vor fi înlocuite, de o manieră fulminantă, formele și forțele unei lumi a decadenței și a subversiunii. "Stilul" care trebuie impus este acela al individului care se menține pe poziții de fidelitate față de sine însuși și față de o idee, într-o stare de reculegere profundă. Acest stil se naște dintr-o respingere a oricărui compromis, dintr-o dăruire totală care trebuie să se manifeste nu numai în lupta politică, ci și în toate celelalte expresii ale existenței: în fabrici, în în laboratoare, în universități, pe stradă, în domeniul personal al afectelor și al sentimentelor. Trebuie să se ajungă la acel punct în care acest tip uman despre care vorbim, care trebuie să fie substanța celulară a trupelor noastre în formare, să fie ușor de recunoscut, imposibil de confundat, diferențiat, astfel încât să se poate spune dsepre el: "iată pe cineva care se comportă ca un om al mișcării!". Azi, în fond, condițiile sunt mai prielnice ca niciodată, pentru că nu mai există echivocuri, fiind suficient să privești în jur, de la lumea de pe stradă până la cea din parlament, pentru ca vocațiile să fie puse la încercare ca să se obțină, în mod clar, măsura a ceea ce noi *nu* trebuie să fim. În fața unei lumi pierdute, al cărei principiu este "fă ceea ce vezi că fac și alții", sau, "mai întâi burta, și după aceea morala", sau, "astea nu sunt timpuri în care să îmi mai permit să am un caracter", sau, în sfârșit, "am o familie de întreținut", noi venim cu această deviză călăuzitoare, fermă și limpede: "nu putem acționa altfel, acesta este drumul nostru, acesta este felul nostru de a fi". Tot ceea ce se poate obține pozitiv, azi sau mâine, niciodată nu se va putea obține prin abilitatea propagandiștilor și a politicienilor, ci numai prin prestigiul natural și prin recunoașterea meritelor oamenilor din generația anterioare, sau, mai bine zis, a celor din noile generații, oameni care vor fi în stare de acest lucru și care vor fi o garanție a ideilor lor.

Pentru o nouă aristocrație

Ca să ne măsurăm propria forță și propria vocație trebuie să avem în fața ochilor o figură umană cu totul nouă. Această figură nu are nimic de a face, trebuie să o recunoaștem, cu clasele și categoriile sociale și economice, nici cu antagonismele care le sunt caracteristice. O asemenea figură umană nouă ar putea să se manifeste la fel de bine sub chipul bogatului ca și al săracului, al muncitorului ca și al aristocratului cu blazon, al întreprinzătorului particular ca și al cercetătorului științific, al tehnicianului, al teologului, al agricultorului, al omului politic în sens strict. Însă, această nouă substanță va cunoaște o diferențiere internă perfectă, când nu vor mai încăpea îndoieli cu privire la vocațiile care trebuie urmate, cu privire la funcțiile supunerii și comenzii, atunci când cel mai originar simbol al autorității absolute va domni în centrul noilor structuri ierarhice. Astfel se definește o direcție atât antiburgheză, cât și antiproletară, o direcție totalmente eliberată de contaminările cu prejudecăți democratiste și cu minciuni "sociale" și, prin urmare, orientată către o lume clară, virilă, bine articulată, făcută pentru oameni și pentru lideri. Să disprețuim mitul

burghez al "securității", al meschinei vieți standardizate, conformiste, domestice, și "moraliste". Să disprețuim legătura anodină între orice sistem colectivist și mecanicist și toate ideologiile în care confuzele valori "sociale" primează asupra valorilor eroice și spirituale; acestea din urmă definesc , în toate domeniile, tipul omului adevărat, al persoanei absolute. Se va putea dobândi ceva esențial, atunci când se va redeștepta dragostea pentru un stil de impersonalitate activă, potrivit căruia ceea ce contează este opera și nu individul, în conformitate cu care o să fim în stare să considerăm că ceva este important sau nu, nu prin raportare la noi înșine, ci la funcția, responsabilitatea, sarcina pe care am acceptat-o, prin raportare la obiectivul urmărit. Acolo unde acest spirit se va afirma, se vor simplifica multe probleme de ordin economic și social. În schimb, acestea vor rămâne fără soluție, dacă vor fi abordate din exterior, fără o prealabilă eliminare a infecției ideologice care, din plecare, dăunează nu numai întoarcerii la normalitate, dar chiar și percepției despre ceea ce înseamnă normalitate.

Împotriva primatului viziunii economiste

Radicalismul reconstrucției noastre cere să nu se tranzacționeze, nu numai cu nici un fel de varietate a ideologiei marxiste sau socialiste, dar, cu atât mai puțin, cu nici una din acele ideologii pe care le putem numi ale halucinației sau *demonismului economic*. Ele acreditează ideea că, în viața individuală și în cea colectivă, factorul economic este cel mai important, real și decisiv; că o concentrare a valorilor și intereselor exclusiv pe planul economic și productiv nu ar fi o aberație fără precedent a omului occidental modern, ci ceva absolut normal, ceva care este chiar de dorit și care trebuie exaltat în sufletele oamenilor. În acest cerc închis și obscur se află încarcerate atât viziunea capitalistă, cât și cea marxistă. Trebuie să rupem acest cerc vicios. Atâta timp cât o să se vorbească numai de clase economice, de locuri de muncă, de salarii mărite, de producție, atâta timp cât oamenii vor avea convingerea că adevăratul progres uman, că adevărata emancipare a individului, este condiționată numai și numai de un anumit sistem de distribuire a bogăției și a bunurilor,

de rezolvarea problemei sărăciei și a bunăstării, de statul providențial sau de socialismul utopic, vom rămâne în aceeași fundătură cu ceea ce noi vrem de fapt să combatem. Trebuie să spunem foarte clar că tot ceea este economie sau interes economic, privite ca instrumente de satisfacere a unei necesități animalice, au avut, au și vor avea mereu, într-o umanitate sănătoasă, o funcție subordonată; trebuie să mai spunem că dincolo de acestă sferă a economismului, trebuie să se diferențieze o ordine a valorilor superioare, politice, spirituale și eroice, o ordine care nu cunoaște și nici nu admite noțiunea de "proletari", "capitaliști". Numai în funcție de această ordine trebuie să definim acele lucruri pentru care merită să trăiești și să mori, o ordine care trebuie să stabilească o adevărată ierarhie, să diferențieze noi demnități și, la final, să întroneze adevărata funcție a conducerii.

Când ne vom da seama în sfârșit că marxismul (și toate varietățile de socialism) au apărut nu pentru că ar fi existat o așa numită problemă socială obiectivă, care ar fi trebuit pasămite rezolvată, ci că această problemă socială, ea însăși, a apărut numai și numai pentru că există marxismul? Când ne vom da seama că socialismul este cel care o creează artificial, în termeni aproape de nerezolvat, prin munca agitatorilor profesioniști (faimoșii "trezitori ai conștiinței de clasă, despre importanța cărora Lenin a vorbit în termeni foarte preciși, când respingea un caracter spontan al mișcărilor revoluționare proletare)? De la această premisă plecând, ar trebui să acționăm, în sensul mai sus menționat, de *deproletarizare ideologică și de dezinfectare de virusul politic socialist* ale acelor părți sănătoase ale poporului. Numai atunci o reformă sau alta vor putea fi studiate și aplicate fără nici un pericol, conform autenticei justiții. De asemena, ar trebui revalorizată *ideea corporativă*, ca să vedem dacă poate constitui unul din fundamentele procesului de reconstrucție economică. Înțelegem prin corporatism nu atât un sistem general al echilibrului statal, cvasi birocratic, care menține ideea nocivă a existenței categoriilor sociale opuse, ci, prin corporatism înțelegem voința de a întâlni, în sânul aceleiași intreprinderi, această unitate, această solidaritate a forțelor diferențiate ale națiunii, pe care atât precaritatea capitalismului (cu tipul său cel mai recent și mai parazit - capitalismul speculativ și financiar), pe de o parte, cât și agitația marxistă, pe de alta, au distrus-o. E necesar să redăm întreprinderii o formă de unitate aproape militară, în care spiritul de responsabilitate, energia și competența aflate la conducere, merg mână în mână cu spiritul de solidaritate și de fidelitate față de aceeași misiune a forțelor care muncesc. Dacă vom valoriza acest aspect legitim și pozitiv al corporatismului, atunci acesta este cu adevărat sensul *justiției sociale*. Această sintagmă acoperă, însă, foarte puțin din sensul acestei reconstrucții organice a economiei despre care vorbim, și, de aceea, ar trebui să ne ferim, când utilizăm asemenea formulă cu intenții propagandistice, să începem să flatăm spiritul revendicativ al maselor, numit eufemistic "justiție socială" proletară. Unicul obiectiv autentic este reconstruirea organică a întreprinderilor și, pentru a-l atinge, nu este neapărat nevoie să recurgem la formule destinate să stimuleze, în cadrul unor manevre electorale și propagandistice murdare, spiritul rebel și anarhic al maselor deghizat în sintagma "justiție socială". Ar trebui să recuperăm acel stil impersonal și activ, de demnitate, de solidaritate în producție, care a fost stilul propriu vechilor corporații, al breslelor de artizani. Sindicalismul cu lupta sa subversivă și cu șantajele la care se pretează, și ai cărui reprezentanți ne oferă azi destule exemple negative, trebuie combătut. Dar, repet, la toată această ordine organică a economiei trebuie să se ajungă plecând din interior. Important este ca, luptând împotriva oricărui resentiment sau rivalități sociale, fiecare să știe să recunoască și să își iubească propria lui funcție, propria sa menire, aceea care este într-adevăr conformă naturii sale interioare, recunoscând astfel limitele între care ar putea să își dezvolte potențialitățile, între care ar putea să atingă perfecțiunea. Pentru că un muncitor care, în chip perfect, își îndeplinește sarciniile trasate de funcția sa, este neîndoios superior unui rege care o ia razna și care nu se mai poate ridica la înălțimea demnității care i-a fost conferită. La limită, am putea admite prezența unui sistem de competențe tehnice și de reprezentări corporative în cadrul parlamentarismului partidelor; dar, trebuie să ținem cont că ierarhia tehnicienilor, în acest context, nu înseamnă mai mult decât un

grad în ierarhia integrală a comunității: ea se referă la ordinea mijloacelor care ar trebui să se subordoneze ordinii scopurilor. Acesteia din urmă îi corespunde partea propriu-zis politică și spirituală a Statului. A instaura un așa numit "Stat al muncii" sau "al producției" (cum vor socialiștii) echivalează cu a face din parte un întreg și a reduce, prin analogie, un organism uman la funcții pur și simplu fiziologice.O atare viziune, obscură și obtuză, nu poate fi susținută sub flamura noastră, și, cu atât mai puțin, o asemenea "idee socială". Adevăratul obiectiv nu este ideea socială, ci ideea ierarhiei integrale. Cu privire la acest subiect, nici o îndoială nu e tolerată.

Patria Ideii

Trebuie lămurită o altă problemă. Este vorba despre ce fel de poziție trebuie să adoptăm față de naționalism și față de ideea generică de patrie. Devine cu atât mai necesară o astfel de lămurire, cu cât, astăzi, există mulți care, încercând să salveze ce mai poate fi salvat, doresc să pună accentul pe o nouă concepție romantică, sentimentală, și în același timp naturalistă despre națiune, idee străină celei mai înalte tradiții europene și puțin conciliabilă cu însăși viziunea despre stat pe care tot aceștia o doresc pusă în practică. Trecem peste faptul că ideea de patrie este invocată, de o manieră retorică și ipocrită, de adeversarii noștri ideologici (socialiștii) și chiar de partizanii subversiunii roșii (comuniștii). Dar, în mod concret, această viziune despre patrie nu se află la înălțimea epocii, pe de o parte, pentru că acum asistăm la formarea unor mari blocuri supranaționale, în timp ce, pe de altă parte, apare din ce în ce mai necesară găsirea unui punct de referință european, capabil să reunească forțe naționale diverse din Europa, adică dincolo de inevitabilul particularism inerent concepției naturaliste despre națiune și, mai mult încă, despre "naționalism". Dar, esențială rămâne problema de principiu. Planul politic ca atare este cel al unităților superioare referitor la unitățile definite în termeni naturaliști, cum este cazul acelora care corespund noțiunilor generice de națiune, patrie și popor. Pe plan superior, ceea ce unește și divide este Ideea, o idee întrupată de o anumită elită care tinde să se concretizeze în forma statului. În lumina ei, doctrina fascistă-fidelă celei mai bune tradiții politice europene-conferă Ideei și Statului primatul asupra națiunii și poporului, considerând că acestea nu dobândesc un sens și o formă, și nu pot atinge un grad superior de existență, decât în interiorul statului. În mod precis, într-o perioadă de criză cum este cea actuală, este necesar să rămânem fideli acestei doctrine. În Idee trebuie recunoscută adevărata noastră patrie. Ceea ce contează azi nu este atât faptul de a aparține aceluiași pământ sau să vorbim aceeași limbă, cât mai ales faptul de a împărtăși aceeași Idee. Acesta e temeiul, punctul de plecare. Unității colectiviste a națiunii în forma în care a predominat din ce în ce mai mult, începând cu revoluția iacobină a francezilior din 1789, noi trebuie să-i opunem ceva care să se asemene cu un ordin, format din oameni fideli principiilor, mărturii ale unei autorități și legitimități superioare care se nasc mai precis din Idee. Chiar dacă astăzi ar fi de dorit să înaintăm către o nouă solidaritate națională, ca s-o dobândim nu trebuie să ne coborâm la nici un fel de compromis. Condiția, fără de care orice rezultat ar fi iluzoriu, este să formăm un front bine definit în numele Ideei, văzută atât ca idee politică, cât și ca viziune asupra existenței. Nu există alt drum: este imperativ necesar ca, dintre ruine, să reînnoim procesul de la originile lui, acel proces care, bazându-se pe elite și pe un simbol al autorității și suveranității, a putut uni popoarele în interiorul marilor state tradiționale, ca pe tot atâtea forme scoase din lumea informului. Nu trebuie să se înțeleagă de aici că acest realism al Ideii înseamnă să ne menținem pe un plan infrapolitic, adică pe acel plan al naturalismului și al sentimentalismului ieftin, sau, ca s-o spunem mai clar, pe cel al retoricii patriotarde. Idee, Ordin, Elită, Stat, Oameni ai Ordinului. Acestea sunt cuvintele care trebuie să ne traseze, pe cât posibil, direcția fundamentală.

DIMENSIUNILE MULTIPLE ALE NAȚIUNII

Prezentăm cititorului român eseul unuia dintre cei mai importanți ideologi ai neo-naționalismului german:juristul și sociologul Hermann Kurtius. Simpatizant al aripii radicale a Uniunii Creștin Democrate, Kurtius, calificat drept un intelectual non-conformist al noii drepte germane, este cunoscut, îndeosebi, pentru cărțile sale: "Europa diversității naționale și regionale" și "Stat-Națiune sau Stat național?"

Hermann Kurtius

Putem defini națiunea, amintindu-ne ceea ce învăța Aristotel referitor la *zoon politikon* ancorat în cetatea sa. Politica, activitate teoretică aflată mult deasupra tuturor celorlalte activități ale omului, cărora le și conferă un sens, pornește mereu și peste tot de la *un loc particular*. De la acest loc particular plecând, se creează o socialitate particulară (legături comunitare spontane și naturale), sprijinită apoi de instituții care sunt, la rândul lor, foarte bine adaptate acestui peisaj precis, și, în consecință, diferite de alte instituții aflate în vigoare în alte locuri. Începem să avem de a face, deci, cu o sociabilitate instituționalizată care conferă autonomie și echilibru comunității care o generează, asigurându-i acesteia din urmă o funcționare optimă și o maximă strălucire. Strălucirea uneiastfel de socialități creează poporul, apoi națiunea. Dar, această națiune, produs al unei evoluții care a plecat din ethnos-ul originar, se diversifică în decursul unei evoluții istorice. Și, într-un sfârșit,

aflat în slujba unei structuri etno-populare, care își generează instituțiile sale specifice, nu este un concept abstract, ci un concept necesar, un concept care este proiect și plan, un proiect prin care elitele aceste stucturi etno-populare înfruntă necesitățile vitale. Statul organizează totalitatea poporului, la fel cum, în viziunea ierarhică a aristocrației medievale o "stare" (Stand) organiza unul sau altul din straturile societății și îi conferea sens.

Există însă state care nu se află a priori în slujba unui popor: în celebra sa lucrare despre definirea poporului (Das eigentliche Volk, 1932), Max Hildebert Boehm ne vorbește despre o așa numită *abordare monistă a conceptului de stat*, o abordare care refuză să țină seama de autonomia necesară sferelor sociale. Aceste state cad rapid în abstracțiune și în coreciție sterilă pentru că refuză să se înrădăcineze în socialitatea etno-populară (Volkheit), pentru că nu țin cont de necesitățile diverselor corpuri sociale care le compun. Această formă de Stat, ruptă de baza etno-populară, a apărut la sfârșitul Evului Mediu. Ea a provocat o ruptură catastrofală. Pe măsură ce Statul se întărește, diversitatea comuniatră din interior secătuiește. Atunci Statul vrea să se înalțe deasupra timpului și a spațiului. Proiectul Statului Absolut este însoțit de un refuz al structurii complexe a realității, conducând la utopii care pot fi comparate cu niște insule din afara spațiului și a timpului. Atunci când un Stat se izolează de multiplele paliere ale socialității, el nu mai poate organiza nimic, el nu mai poate pune în formă nimic. Reprimând autonomiile, Statul slăbește el însuși. În acel moment, când națiunea concretă, compusă din paliere sociale dinamice și autonome, a fost periclitată, asistăm la

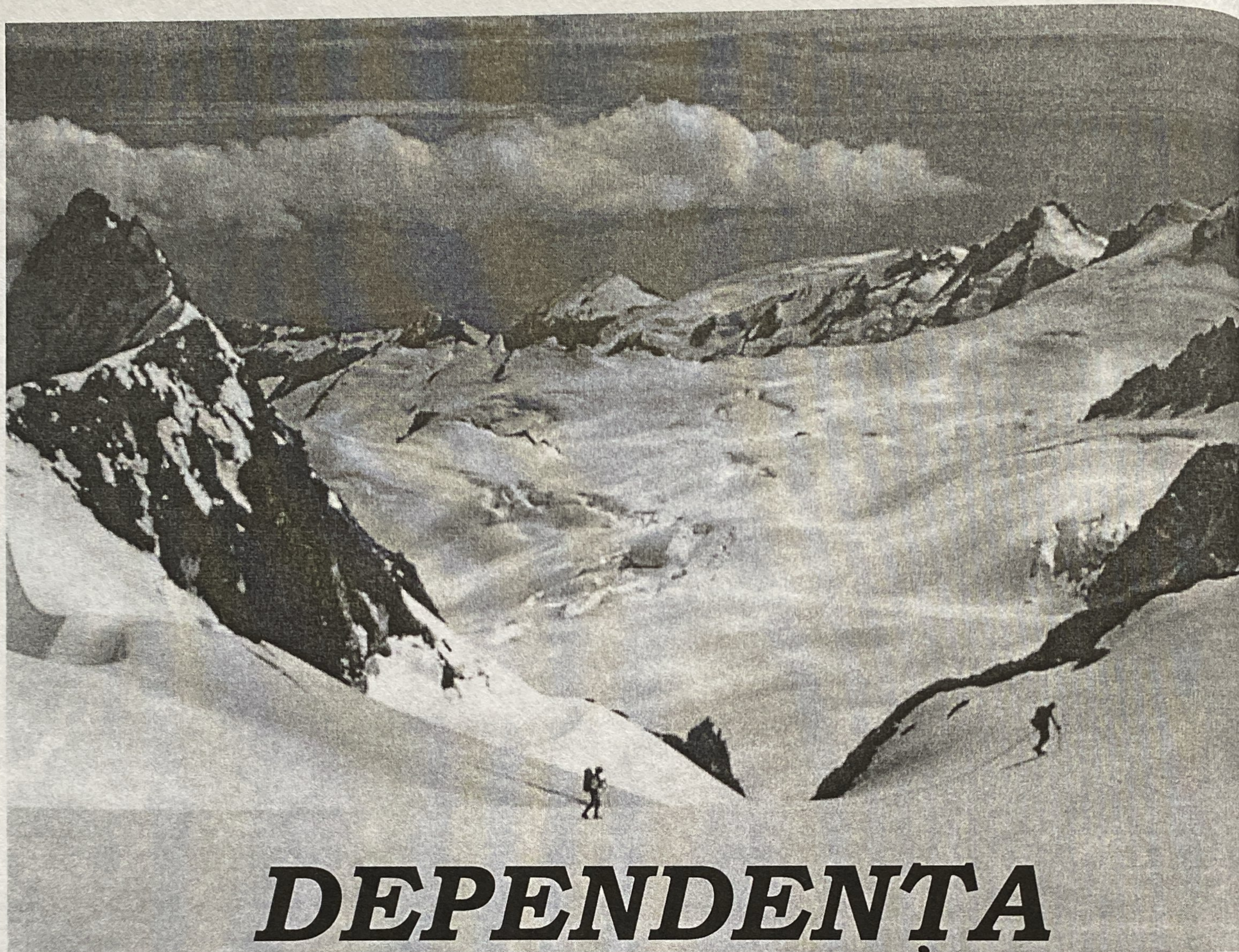
ajungem să avem de a face cu *națiuni cu dimensiuni multiple*. Orice concepție sănătoasă despre națiune trece printr-o conștientizare a acestei multidimensionalități manifestată într-o devenire istorică unică, particulară. La rândul său, poporul este o diver-sitate sociologică, cu o origine etno-culturală proprie, diversitate care trebuie organizată prin intermediul Statului.

Statul organizează un popor și îl înalță la rangul de Națiune. Statul este proiectul, planul: el este față de concretitudinea națională, precum schița unui arhitect față de edificiul construit, precum forma față de materia cu care se lucrează. Prin urmare, ca o consecință logică, Statul rămâne fără obiect dacă nu există în prealabil, o concretețe populară. Toate ideologiile care idolatrizează Statul, și care pretind să excludă, să diminueze, să sugrume, să eludeze această concretitudine populară, sunt niște neghiobii teoretice. Poporul precede Statului, dar, trebuie spus că fără formă statală, poporul nu devine o națiune, adică el nu se poate organiza, fiind rapid sortit inexistenței istorice, putând chiar să dispară definitiv de pe scena istoriei. Numai Statul,

Diversitate culturală regională: carnaval de Crăciun într-una din provinciile monarhiei spaniole

apariția unui naționalism pervers. În acel moment, discursul naționalist nu mai are ca scop final salvarea sau restaurarea națiunii și a autonomilor ei organice, care îi permit să strălucească în multiple fațete, fiecare cu dinamica ei proprie, și pe care nici un decret nu o poate supune, decât dacă îi amenință existența în mod periculos. Dimpotrivă, obiectivul unui astfel de naționalism va fi acela de a asigura triumful unei ideologii care refuză să recunoască limitele spațio-temporare inerente oricărei entități naționale. Prin definiție o națiune este prin definiție limitată la un cadru precis. A vrea să te impui în afara acestui ca-dru este o pretenție sortită eșecului, generatoare de haos, de războaie interminabile. Revoluționarii francezi s-au servit de națiunea franceză pentru a încerca să facă să triumfe preceptele ideologiei Iluministe. A fost un eșec. Național-socialiștii germani s-au servit de națiunea germană pentru duce pe culmile gloriei idealul rasist nordic, dar fără succes. Ultrapapiștii spanioli s-au folosit de popoarele iberice pentru a asigura victoria intereselor Vaticanului. Bancherii britanici s-au folosit și ei la rândul lor de energia popoarelor englez, scoțian, galez și irlandez pentru triumful pieței și pentru a permite speculanților la bursă să trăiască fără să muncească. Ca urmare a acestor nebunii naționaliste belicoase, care au condus la conflagrații mondiale, trebuie să reorganizăm cu grijă sistemul de state europene, evitând ca popoarele să mai fie mobilizate pentru proiecte utopice, irealizabile, izolate de contextul continental. Descoperim azi, în secolul XXI, adevărata cheie a problemei pe care ne-o punem: puterile care s-au făcut purtătoarele idealurilor iluministe, moderne, sunt chiar cele care au încurajat apariția unor mici state naționale închise în ele însele, agresive față de țări vecine, abuzând cu trufie de prerogativele lor în detrimentul altor entități colective. Iată paradoxul: universalimul reducționist al Iluminismului a mers tot timpul mână în mână cu micile naționalisme izolaționiste.

DEPENDENȚA ECOLOGICĂ

Bartolomeu Răileanu

Imperativul teritorial

Omul aspiră la un anume grad de suveranitate în economia Creației. Pentru a-l atinge, ființa umană se proiectează cuceritor, adică se lasă purtată de un neânfrânat instinct al luării în stăpânire a cosmosului. Omul jubilează în momentul când reușește să amâne, și chiar să anuleze, influența anumitor tipuri de determinisme cărora le era supus ca ființă biologică primară (hrană, somn, reproducere).

Ca ființă culturală, însă, omul își structurează identitatea de sine, își poate revela mai ușor singularitatea, grație unui tip superior de dependență: *dependența ecologică*. Dependența ecologică este un proces de înrădăcinare de tip spiritual a omului într-un peisaj terestru. Pe acesta, omul îl investește de cele mai multe ori cu atributele transcendenței sau cu valoarea simbolică de centru-al-lumii.

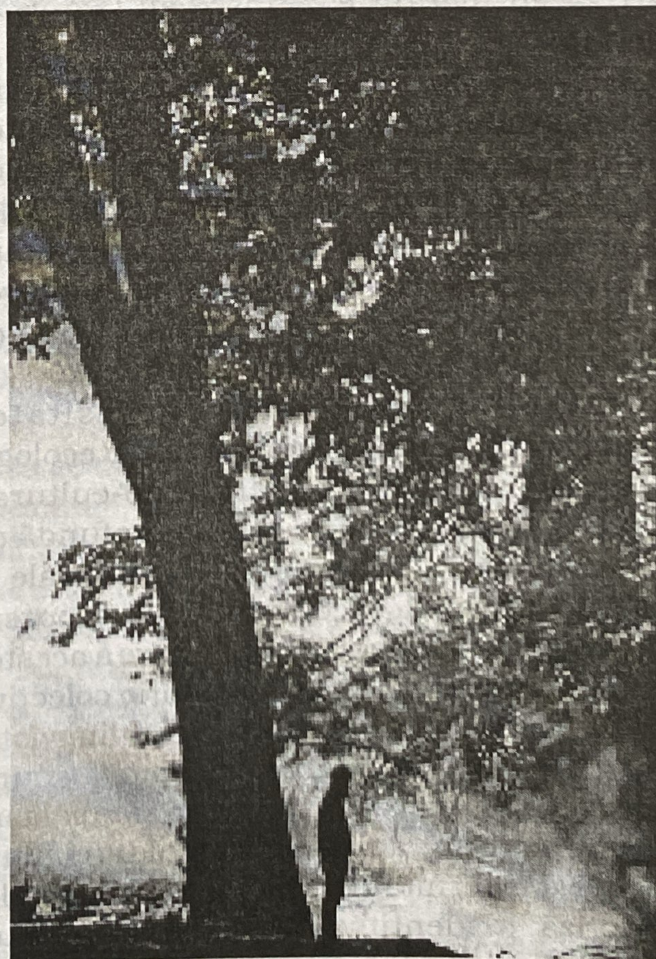
Această formă de dependență reprezintă expresia unei solidarități a omului cu spațiul pe care îl locuiește, fiind mai mult decât simpla adaptare animalică la ceea ce etologul englez Robert Ardrey numea "*teritorial imperative*" (imperativul teritorial). Este alianța necesară cu o natură în care omul a proiectat ceva din dimensiunea intimă a persoanei sale, ceva din el însuși.

Orice valorizare mitico-religioasă a elementului teluric a surprins caracterul imperativ al acestei solidarități cosmo-biologice, între om și pământ, solidaritate prezentă în istoria religiilor sub diferite ipostaze ritualice: sărbătorirea Mamei-Glii, celebrarea

Chiar și atunci când cucerește spațiul cosmic, omul ràmâne legat, printr-un "cordon ombilical", de Terra Mater

maternităţii htoniene şi a descendenţei telurice, explicarea genetică a lui "homo-humus". Identitatea omului cu sine (sub aspectele ei etno-psihologic, istoric și cultural) este determinată de o conștiință a teritorialității, de o înrădăcinare spirituală în spațiul pe care îl locuiește ("*locuirea* - spunea Martin Heidegger - *inseamnă mai mult decât simpla ocupare a unui refugiu*")[1].

Misiunea generațiilor, care înfruntă, după catastrofa istorică a comunismului, un alt risc al alienării existenței (fenomenul globalizării) în mileniul III, este aceea de a reabilita această idee cât se poate de firească: *persoana umană trăiește in mod natural o stare de dependență etno-culturală*. Faptul se traduce concret prin "înrădăcinarea" de tip spiritual a ființei umane într-o configurație geografică și ecologică (comunitatea și peisajul ei natural, situl care o definește), prin ancorarea ei într-o catenă a

[1] **Martin Heidegger: "Originea operei de artă", cap. "În chip poetic locuiește omul", Ed.Univers, București, 1982, pag.168**

continuității istorice (în aceleași cadre locale), prin "colorarea" inovațiilor (arhitectonice, tehnologice, estetice) cu vibrația spirituală a unei tradiții etnice.

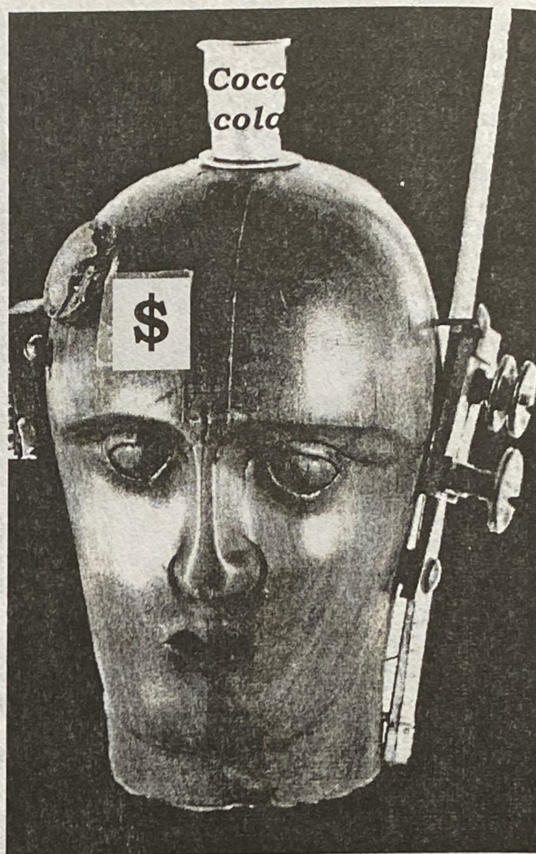
Dezrădăcinarea omului din peisajul său familiar (deportări, emigrație, urbanizarea și industrializarea modernă) a generat fenomenul alienării, predispunând indivizi, dar și grupuri întregi, la stări de confuzie și de agresivitate. Psihanaliza freudiană vorbește la un moment dat de conceptul de *Unheimlichkeit*, care s-ar traduce prin disconfortul interior al unei ființe care trăiește sentimentul stranietății, al nefamiliarului. În măsura în care rămâne un conservator al cadrelor ecologice care îl definesc și în care s-a înrădăcinat, omul poate fi și un permanent artizan al reînnoirii acestora în dialog cu spiritul timpului. Important ca plonjeul său în viitor (oricât de hipermodern ar fi acesta) să nu se rupă de cadrele stilistice inspirate de peisajul său familiar. Prin peisaj, omul respiră spiritual, căci acesta este *heimat*-ul lui.

Apartenență și înrădăcinare

Omul moștenește o amprentă culturală care îl precede și care îi marchează devenirea. El poate voluntar *să refuze* sau *să își asume* etno-cultura comunității de destin căreia îi aparține; în nici un caz, însă, *nu i se poate sustrage.*

Apartenența este una din structurile fundamentale care alcătuiesc identitatea omului cu sine. Persoana umană se deschide lumii ca destin în și prin misterul acestui dat al apartenenței. Acest dat, "*apriorism etnic*" cum îl numea Blaga, se refuză oricăror justificări sau explicații teoretice. El ține de ordinea lui *certum* și nu al lui *verum.*

Omul resimte acut necesitatea înrădăcinării, nu numai într-un cadru ecologic propriu, dar și într-un cadru etno-cultural. Acest fapt se traduce prin nevoia profundă de a se identifica cu codurile psiho-culturale și mitologice create de o comunitate în decursul istoriei sale. Vehicolul de transmitere a acestor mesaje simbolice dinspre o memorie colectivă către apartenent este unul etno-lingvistic ("*limba este locul de adăpost al Ființei*", spune Heidegger). Dar, tot atât de bine ea este sălașul unei etno-culturi, adică adăpostul unei ființe colective. Modernitatea a indus, printre altele, și o criză a identității de sine a omului.

Homo occidentalis

"*Dispariția mito-cosmosului*"[2] a dus la aneantizarea legăturilor comunitare, familiare, ale omului cu lumea în care trăia.

O formă dublă de reducționism amenință în egală măsură specificitatea umană. Fiind o *ființă a naturii,* omul se prezintă simultan ca *un exponent oarecare al unei serii zoologice,* căreia i se circumscrie, dar și ca exemplar singular și inefabil, produs de un lanț genetic aflat în urma lui. Ca *ființă a culturii*, înainte de a accede la valoarea de universalitate a unui cod simbolic al umanității, nativul apartenent este purtătorul unei amprente culturale produsă de o structură idiomatică și stilistică aparte a comunității sale etnice. Astfel, persoana umană trebuie să facă eforturi să depășească un dublu anonimat: să înceteze să mai fie zoologie pură și, în același timp, un dezrădăcinat cultural, un dezmoștenit idiomatic (vezi variantele istorico-ideologice ale lui *homo sovieticus* sau *homo occidentalis coca-colens*). Apartenența la o comunitate de valori etno-culturale constituie o mediere consolatoare între inconsistența sociologică a ipostazei "individului-de-unul-singur" (teoretizat de individualismul metodologic) și inconsistența metafizică a conceptului de "umanitate" (artefact conceptual creat de filosofii Iluminismului).

---

[2] Jean Borella: "Criza simbolismului religios", Editura Institutuli European Iași, pg.15

AD MAIOREM DEI GLORIAM

Giusto di Menabuoi (1375-1400) - Mântuitorul - Fresca de cateadrală

Eseu despre raportul religie-cultură și despre disjuncțiile lui actuale

Răzvan Codrescu
Scritor, redactor șef al revistei
PUNCTE CARDINALE

Schiță teoretică a problemei

Tendința dominantă în lumea modernă este aceea de a se subsuma religia culturii, confundându-se astfel două tipuri de realități spirituale esențial diferite. În fapt, religia, cel puțin în tradiția gândirii iudeo-creștine, reprezintă *cu totul altceva* și decât fiecare ramură a culturii în parte, și decât cultura în ansamblul ei.

Privit *independent de raportul său cu Dumnezeu*, omul poate desfășura în lume două feluri de activități (conforme "dublei naturi" a ființei sale): unele *materiale*, alcătuind ceea ce numim îndeobște *civilizație*, iar altele *spirituale*, alcătuind ceea ce numim îndeobște *cultură*. Această distincție "spengleriană" între *cultură* și *civilizație* (reflectând, într-un fel, evoluția divergentă a conceptelor respective în spațiul german și în cel francez) rămâne foarte utilă și se impune astăzi poate mai mult decât ieri (dincolo de succesiunea "biologizant-mecanicistă" pe care o teoretizase gânditorul german). Din păcate, ele se confundă adesea, mai mult sau mai puțin deliberat, nu numai în limbajul curent, dar și în anumite studii specializate, ajungându-se până la

formulări de tipul "cultură materială" sau "civilizație spirituală", care întrețin și adâncesc confuzia, în loc să o înlăture. În orice caz, civilizația și cultura ni se înfățișează deopotrivă ca *produse naturale ale geniului omenesc* și reprezintă titlul nostru de noblețe *în perspectivă istorică*.

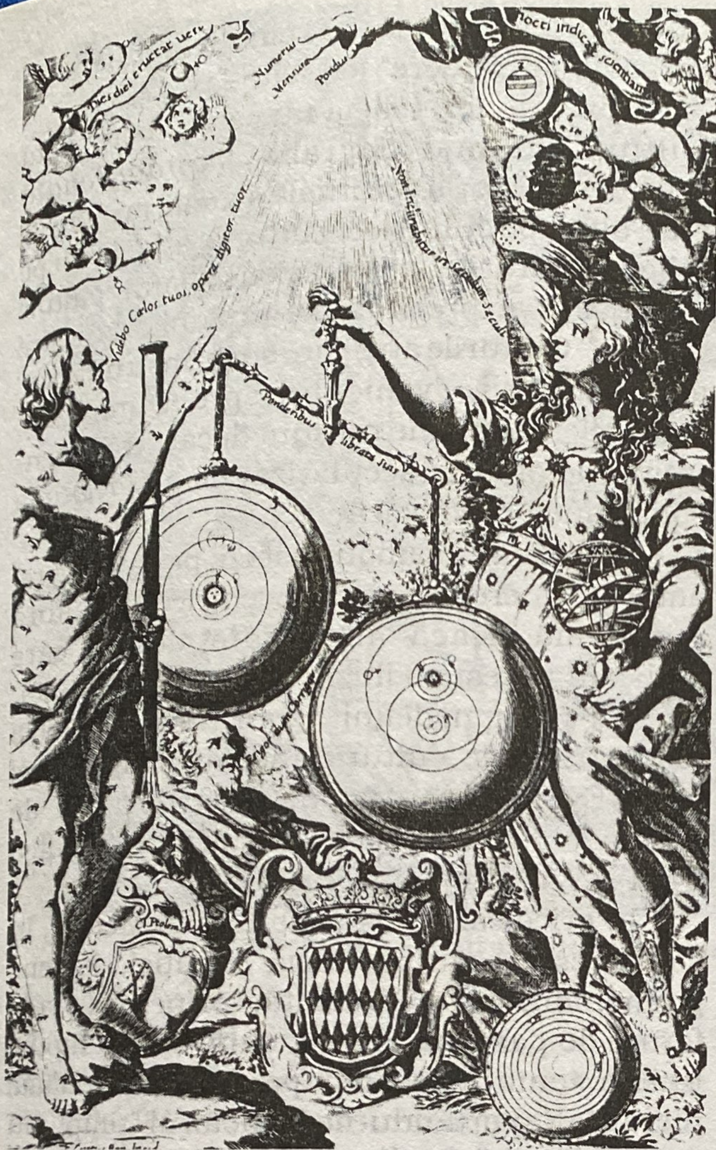
Privit *în raportul său cu Dumnezeu*, deci cu *spiritul absolut*, omul este predispus, prin latura *spirituală* a ființei sale, nu doar la o activitate de tip *cultural* (ce se poate desfășura, până la urmă, și cu Dumnezeu, și fără Dumnezeu), ci și la o activitate de tip *religios* (în care Dumnezeu rămâne factor indispensabil și primordial). Există, prin urmare, o sferă a *spiritualității*, de care țin, principial vorbind, atât religia cât și cultura. Dar, în vreme ce cultura are o *origine naturală* și o *finalitate istorică*, religia are *origine supra-naturală* (revelația) și *finalitate supra-istorică* (mântuirea).

Așa cum Europa Occidentală barbarizată a reînvățat cândva lecția culturii de la Bizanțul ortodox și imperial, tot așa s-ar cuveni astăzi ca Europa Orientală barbarizată să reînvețe lecția culturii de la un Occident care s-a priceput să și-o însușească temeinic, contrazicând prejudecata ideologică a "obscurantismului religios".

Se scapă adeseori din vedere un aspect esențial: orice religie autentică se cere *asumată prin credință*, iar adevăratul început al vieții religioase se face prin *opțiunea* categorică pentru *o religie* ("Să nu ai alți Dumnezei în afară de Mine!"). Cine se arată dispus *să acorde credit* la toate, acela *nu crede*, cu adevărat, în nimic. Acest gen de "deschidere" spirituală este specific și chiar indispensabil *mentalității culturale* (care se bazează pe *însumare*), dar nu și *mentalității religioase* (care se bazează pe *opțiune*). Cel ce-și zice "credincios", pretinzând "a crede" în același timp, bunăoară, și-n Hristos și-n Buddha, și-n înviere și-n reîncarnare, este ori naiv, ori năuc. Religia – oricare ar fi ea – este un *absolut* în care nu se poate crede *relativ*. Orice dez-absolutizare te așază în afara religiosului: poți fi un ins cumsecade, "cult" și "emancipat", dar "om religios" nu te mai poți numi. "Donjuanismul" religios, flirtul cu mai multe religii deodată, nu poate fi decât semn de "ușurătate" sufletească. De altfel, e un adevăr istoricește verificat că eclectismul marchează epocile de criză moral-spirituală, religiile stingându-se în eclectism, așa cum culturile se sting uneori în civilizație.

Pe de altă parte, e un adevăr de-acum banal că manifestările culturale în genere s-au născut din viața religioasă și în slujba acesteia. Cazul originii artelor este cel mai notoriu. Nimeni nu mai contestă astăzi că primele manifestări artistice ale omului – bunăoară, picturile rupestre – aveau o semnificație magico-religioasă; s-a vorbit chiar, în legătură cu ele, de o "religie a cavernelor" (A. Leroi-Gourhan), puternic contaminată de magie. Nu doar artele plastice, ci și toate celelalte arte tradiționale (de la muzică și dans la poezie și teatru) și-au început istoria în sfera sacrului; *cultura* este – nu doar lingvistic – derivată din *cult* ("... e rezultatul diferențierii și extensiunii cultului", zicea Berdiaev, dezvoltând ipoteza mai veche a lui Burckhardt).

Prin urmare, *condiția originară* a culturii este aceea de *a lucra cu mijloace relative în slujba absolutului*. Istoria spirituală a omului reprezintă un lung și complex dialog între religie și cultură. Au existat epoci în care religia a fost dominantă, subordonându-și manifestările culturale, așa cum au existat și epoci în care primatul a revenit culturii, cu orgoliile ei autonome. Această deplasare de *accent* pare să aibă un caracter oarecum regulat, epocile *teocentrice*, axate pe "revelația" *sacrului* (cum au fost Antichitatea timpurie și Evul Mediu), alternând cu epocile *antropocentrice*, axate pe "revelația" *profanului* (cum au fost Antichitatea clasică și Modernitatea). Pe de o parte, omul care-și *adoră zeii*; pe de altă parte, omul care *se adoră pe sine însuși*. Pe de o parte, *credința* și *smerenia*, altoite pe "sentimentul stării de creatură" (Rudolf Otto); pe de altă parte, *rațiunea* și *orgoliul*, altoite pe aserțiunea că

Riccioli (1651), "Sistemul lumii", după o gravură Almagestum novum. Verbul divin și logosul științific nu se exclud, ci conlucrează

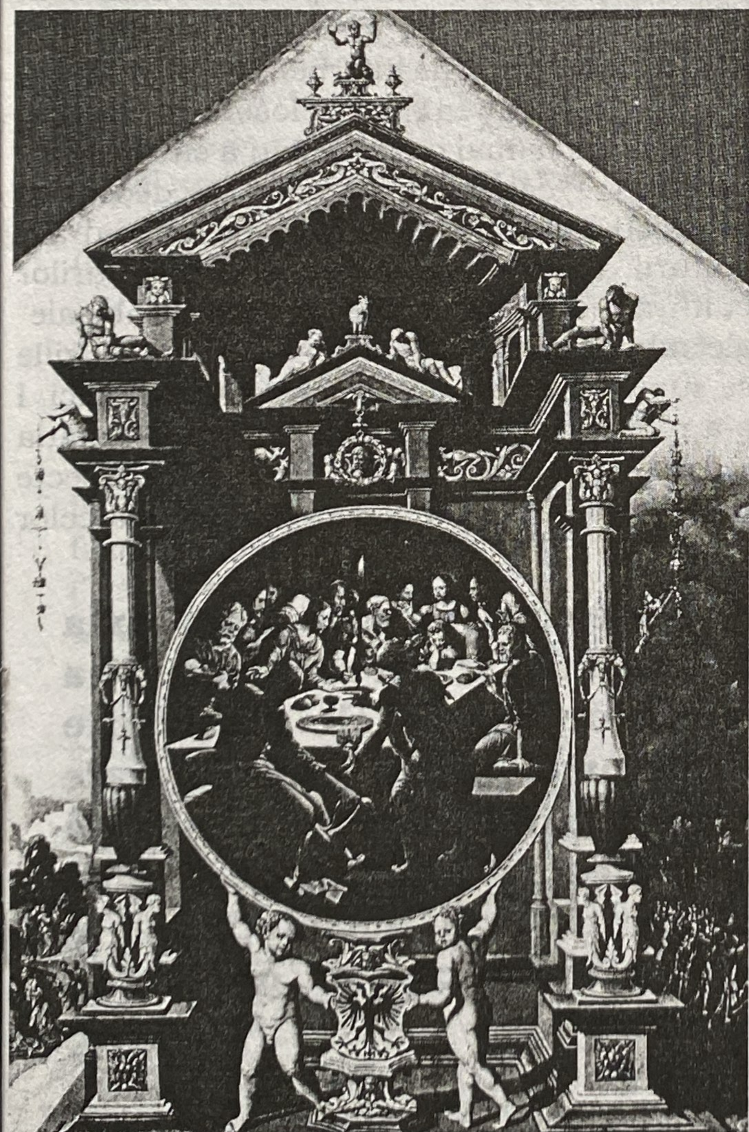
omul ar fi "măsură a tuturor lucrurilor" (Protagoras). Pe de o parte obsesia *iluminării mistice* și a *mântuirii* în eternitate; pe de altă parte, obsesia *cunoașterii* de tip luciferic și a *creației* înlăuntrul acestui "veac". Sau, cu formula augustiniană: "Două iubiri au durat două cetăți: una a iubirii de Dumnezeu, duse până la uitarea de sine; alta a iubirii de sine, duse până la uitarea de Dumnezeu" (*De civitate Dei*, XIV, 28).

Rezultă de aici două mari tipuri de cultură: *cultura ancillară* (de la lat. *ancilla*, "cea care slujește"), specifică epocilor teocentrice, de esență "serafică", și *cultura autonomă*, specifică epocilor antropocentrice, de esență "luciferică". Geniul creator și iscoditor al omului (interpretabil, în termeni creștini, ca o consecință a statului ontologic al ființei umane, făcute "după chipul și asemănarea" Creatorului) poate lucra *în numele lui Dumnezeu* și *pentru Dumnezeu*, sau poate lucra *în nume propriu* și *împotriva lui Dumnezeu*.

Oricum, religia nu trebuie confundată nici cu cultura în genere, nici cu cultura religioasă (ancillară) în particular. Deși aparțin sferei comune a spiritualității, religia a fost și rămâne *altceva* decât cultura, pe care o poate cataliza, dar cu care nu se poate identifica. În cultura românească, problema a fost viu dezbătută în perioada interbelică, pornindu-se mai ales de la marea vogă a filosofiei lui Lucian Blaga. Acesta (mai cu seamă în a sa *Trilogie a valorilor*) – călcând pe urme cu deosebire nemțești – prezenta religia ca pe o ramură a culturii. Teoretizând atotputernicia stilurilor culturale (determinate de "categoriile abisale" ale subconștientului), el considera că religiile se supun și ele fatalității factorilor stilistici. I s-a reproșat, pe bună dreptate, că afirmația este valabilă doar pentru anumite aspecte formale ale religiilor (cu precădere ale celor așa-zis "naturale"), pentru plăsmuirile mitice sau pentru anumite "aventuri" parareligioase. Altminteri, observa teologul Nichifor Crainic,

"Din nefericire, dincolo de divergențele confesionale, Ortodoxia se simte agresată în temeiurile ei de invazia culturii secularizate a Occidentului contemporan. Îngrijorată de tendințele dizolvante ale acestei culturi, o mare parte a lumii ortodoxe se crede datoare să se supere pe însuși discursul de tip cultural. Hipersensibilizată de lungile decenii de prigoană politico-ideologică, ea tinde să vadă în laicismul democratic un fel de continuare "cosmetizată" a ateismului comunist. Unei culturi fără Dumnezeu ea crede că-i preferabil să-i opună o religie fără cultură".

marile religii (și mai cu seamă creștinismul) nu se supun "legilor genetice obișnuite după care se nasc și mor formele artei, ale filosofiei, ale culturii în genere", căci religia autentică are (și) o origine supranaturală (*Puncte cardinale în haos*, București, 1936, p. 179; "Raportul genetic dintre religie și cultură" va fi tratat mai sistematic și mai detaliat în volumul *Nostalgia Paradisului* din 1940). Concepția filosofică a lui Blaga, cu toate sugestiile și seducțiile ei, s-a dovedit de altfel destul de vulnerabilă în fața unei critici severe și avizate, întreprinse – nu numai dintr-un punct de vedere strict teologic, ci și dintr-unul mai larg filosofic – de către părintele Dumitru Stăniloae (*Poziția d-lui Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie*, Sibiu, 1942). Cei ce caută să treacă religia prin patul procustian al culturii, chiar dacă lasă impresia că o prețuiesc, nu-i sunt decât adversari camuflați. Astfel, scria D. Stăniloae, "Dl. Blaga procedează cu religia ca

Jan Van Scorel (1495-1562), Cina cea de taină, Muzeul Național al Artelor Frumoase din Bruxelles

unul care sugrumă pe cineva spunându-i vorbe de mângâiere" (ed. cit. – p. 37).

Prin urmare, religia nu este subordonată culturii, ci mai degrabă *supraordonată* acesteia. În istoria spirituală a lumii, nu religiile s-au altoit pe culturi, ci culturile s-au altoit pe religii. Culturile antireligioase sunt culturi "matricide", expresii ale perversiunii, ale "ieșirii din fire". Culturile ancillare sunt "instrumente" ale mântuirii, "vehicule" spre Dumnezeu. Culturile autonome nu sunt decât stranii tentative ale omului secularizat de a-și legitima solitudinea ontologică.

Noi trăim spasmotic astăzi, pe cât se pare, amurgul unei epoci antropocentrice, de cultură autonomă. Dacă alternanța despre care vorbeam nu este o iluzie, atunci ne așteaptă, într-un viitor nedefinit, zorii unei alte epoci teocentrice, de cultură ancillară. Poate acel "nou Ev Mediu" profețit prea devreme de Berdiaev și căruia post-modernismul i-ar putea fi un soi de "alexandrinism"...

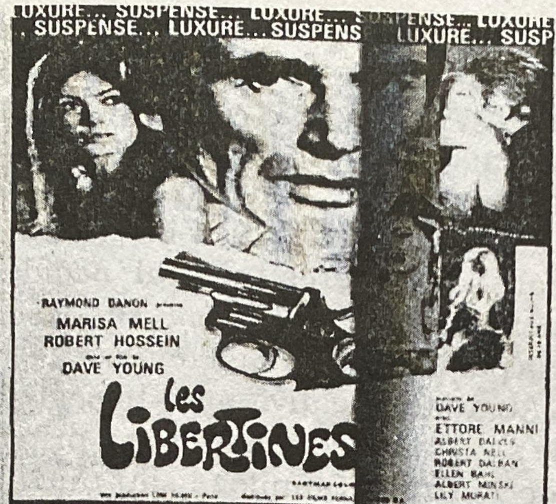
În orice caz, "nostalgia Evului Mediu", în sens creștin, sau nostalgia Tradiției, în sens guénonian, nu reprezintă, principial, vreo formă de paseism istoric, cum își închipuie unii, ci tentativa de recuperare a *esențialului* pierdut. Raportându-ne la factorul "timp", nu este vorba nici de *sin-cronie*, nici de *dia-cronie*, ci mai degrabă de necesitatea spirituală a unei *meta-cronii* soteriologice.

Radiografia unei stări de fapt

Având conștiința – sau numai intuiția – acestei deosebiri esențiale între religie și cultură, lumea ortodoxă de azi, abia ieșită de sub teroarea ateismului comunist, manifestă tendința unui anume radicalism religios, mergând până la diabolizarea globală și aprioricä a culturii moderne, pe care o recepteazä ca pe un factor dizolvant, căruia este nepregătită să i se opună cu arme academice.

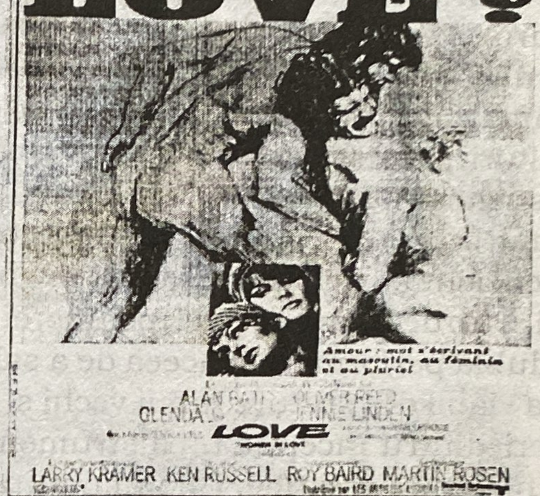
Nu demult, spre exemplu, în Rusia, la Ekaterinburg, s-a întâmplat un fapt pe cât de incredibil, pe atât de îngrijorător: ierarhul locului respectiv, episcopul Nikon, a decis scoaterea din biblioteca Seminarului Teologic și arderea în piața publică a cărților unor teologi ruși din exil, considerați a fi trădat puritatea Ortodoxiei, nu neapărat prin concesii dogmatice, cât printr-o prea mare deschidere spre actualitate și spre valorile culturale ale

Emblemele subculturii de masă - antiteză a spiritului cultural european

Occidentului! Din declarațiile destul de confuze ale unor membri ai eparhiei și ale unor elevi ai Seminarului Teologic, rezultă o suspiciune primitivă față de discursul teologic prea "cultural", prin care, insinua cineva, "poți să ajungi în altă parte"... "Ereticii" vinovați de "tălmăcirea liberă a învățăturii lui Hristos" se numesc Aleksandr Schmemann, Ioan Meyendorf, Aleksandr Men și Nikolai Afanasiev ! Deși nu s-au numărat printre victimele recente ale barbariei pravoslavnice, nici un Paul Evdokimov sau un Vladimir Lossky nu sunt prea agreați în Rusia actuală...

Răsăritul pare să reitereze, printr-un anacronism deconcertant, anumite atitudini radicale, de care și Apusul s-a făcut vinovat cândva, dar pe care le-a depășit demult. Straniu este că radicaliștii ortodocși de azi, porniți să se războiască nu doar cu oamenii, dar și cu cărțile, nu uită niciodată să le reproșeze catolicilor trecutul inchizitorial!

Abia ieșit din "noaptea barbară", care-l înstrăinase de izvoarele culturii antice, dar și de Părinții greci ai Bisericii, Apusul a cunoscut, cu secole în urmă, violența Inchiziției sau suficiența acelui *graecum est, non legitur*. Răsăritul de astăzi, ieșit dintr-o nouă "noapte barbară", care l-a înstrăinat de Europa occidentală și de tehnicile culturii moderne, pare să trăiască aceeași ispită a "fundamentalismului" sau a suficienței izolaționiste (sub forma unui soi de... *latinum est, non legitur*).

E legitim să ne întrebăm, nu cu reproșuri indignate, ci cu îndurerată iubire, care sunt explicațiile acestei stări de lucruri și care ar fi căile de a o depăși. Căci de soluționarea acestei crize conjuncturale depinde unitatea lumii creștine și salvarea tradiției europene.

Desigur, tensiunile dintre Occident și Orient au și vechi rădăcini istorice. Acest impas al trecutului poate fi însă depășit în multe privințe, cum s-a și dovedit în deceniile din urmă. Din nefericire, dincolo de divergențele confesionale, Ortodoxia se simte agresată în temeiurile ei de invazia culturii secularizate a Occidentului contemporan. Îngrijorată de tendințele dizolvante ale acestei culturi, o mare parte a lumii ortodoxe se crede datoare să se supere pe însuși discursul de tip cultural. Hipersensibilizată de lungile decenii de prigoană politico-ideologică, ea tinde să vadă în laicismul democratic un fel de continuare "cosmetizată" a ateismului comunist. Unei culturi fără Dumnezeu ea crede că-i preferabil să-i opună o religie fără cultură.

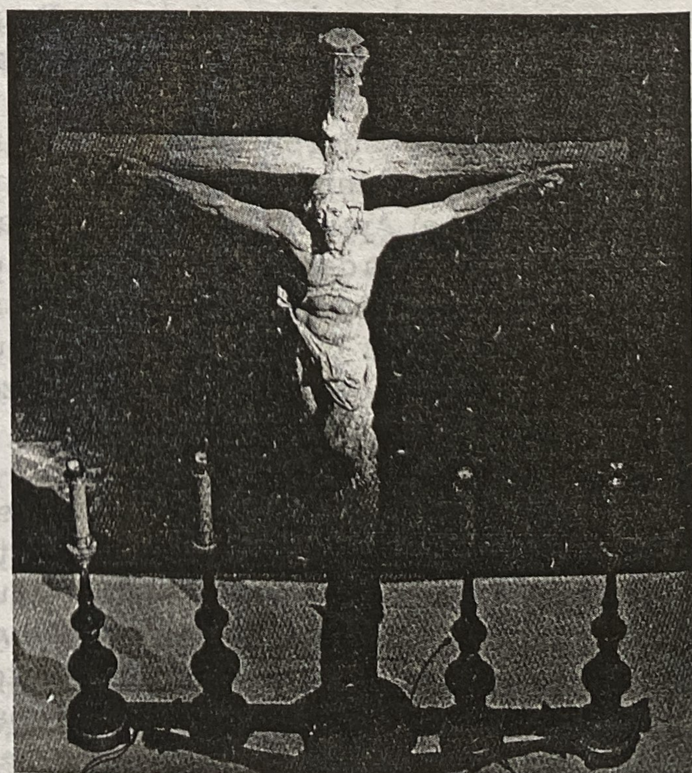
Ceea ce uită numeroșii adepți ai acestei poziții elementare și exclusiviste este tocmai

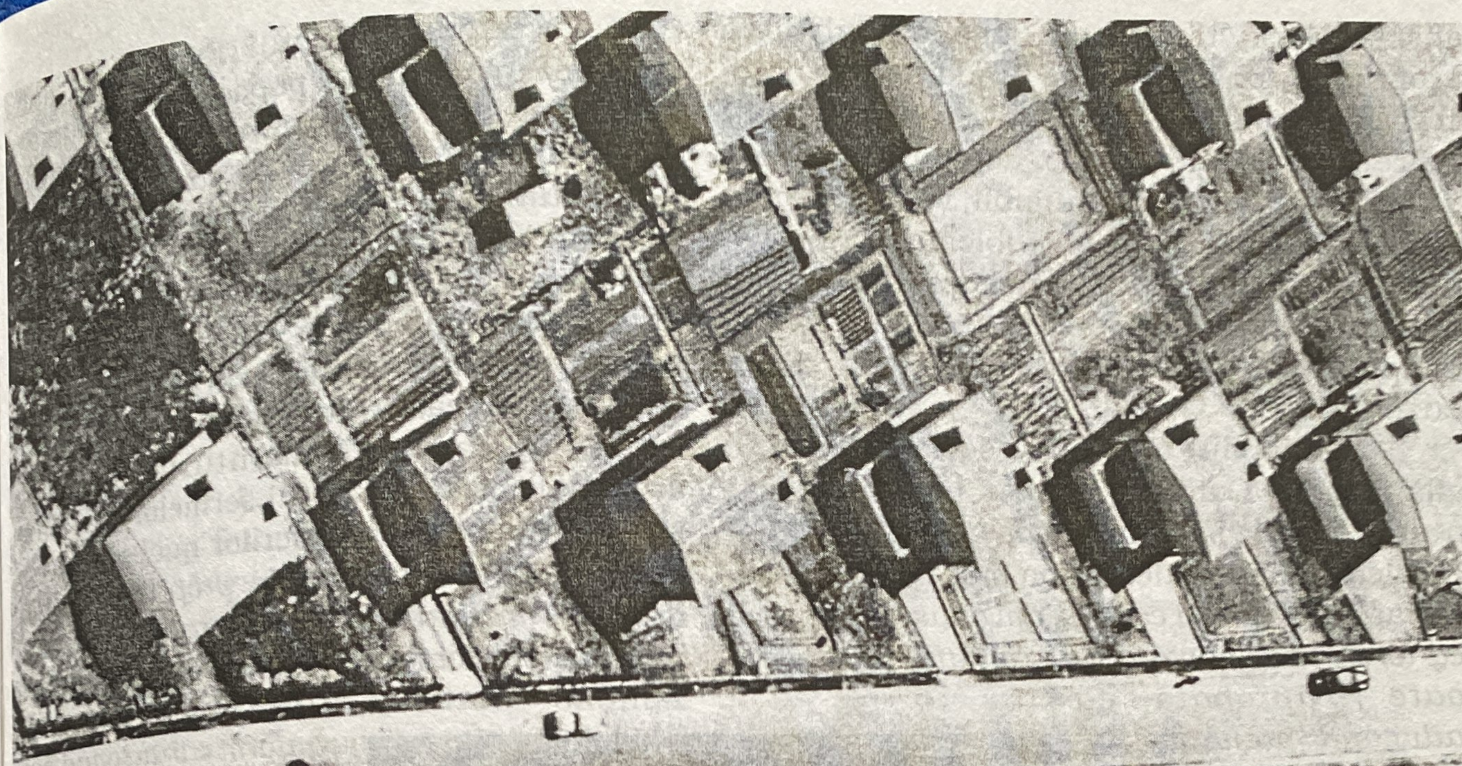
marea lecție fundatoare a propriei lor tradiții. Ivit în vremurile de prelungită agonie a culturii păgâne, creștinismul primelor secole a știut să combată această cultură cu chiar uneltele ei. Sfinții Părinți au fost, în majoritatea lor covârșitoare, mânuitori eruditi și subtili ai formelor culturii greco-latine, pe care le-au pus în slujba noilor conținuturi de credință. De la Origen și Clement din Alexandria până la marii capadocieni, de la Ieronim și Augustin până la Maxim Mărturisitorul și Ioan Damaschin, ei s-au delimitat critic de spiritul culturii păgâne, dar n-au ignorat și n-au refuzat instrumentele pe care aceasta li le oferea. Buna pregătire culturală le-a sporit și creditul, și eficiența: păgânismul a fost învins pe limba lui. Cu o desăvârșită înțelepciune, ei au realizat o dublă performanță: aceea de a salva ceea ce era viabil din cultura lumii vechi și aceea de a oferi, dintru început, un instrumentar cultural al noii lumi creștine. Geniul natural al Eladei și-a găsit împlinirea "postumă" în lumina supra-naturală a Revelației. Platonismul, neoplatonismul și aristotelismul au intrat transfigurate în cetatea lui Dumnezeu (deși ultimul, după unii, mai degrabă ca "un cal troian"). În felul acesta, între cele două lumi a existat o ruptură spirituală, dar o continuitate funcțională. Ordinea creștină nu e distructivă, ci *integratoare*; ea nu anulează, ci *convertește*. Cultura a suferit atunci o *metanoia*, o mutație ontologică și axiologică, sub semnul biruitor al Crucii. Și de o *metanoia* e nevoie și astăzi. Panica în fața culturii nu este semn de putere veghetoare, ci unul de slăbiciune disimulată. Religia nu se confundă cu cultura, dar nici nu este incompatibilă cu ea. Religiile dau suflet culturilor, iar culturile dau trup religiilor.

Beneficiind de un mai lung exercițiu al modernității, într-un cadru istoric mai puțin contorsionat, învățând poate și din mai vechile lui erori post-medievale, creștinismul occidental s-a priceput să reacționeze mai complex la provocările secularizării. El a înțeles că trebuie să recucerească lumea *dinlăuntrul culturii*, iar nu din afara ei. Ortodoxia, oricâte puncte de divergență ar păstra cu creștinismul occidental, s-ar cuveni să-i prețuiască exigențele culturale și strategiile civilizatorii. Așa cum Europa Occidentală barbarizată a reînvățat cândva lecția culturii de la Bizanțul ortodox și imperial, tot așa s-ar cuveni astăzi ca Europa Orientală barbarizată să reînvețe lecția culturii de la un Occident care s-a priceput să și-o însușească temeinic, contrazicând prejudecata ideologică a "obscurantismului religios".

Având un model *diacronic* în Tradiția patristico-bizantină și un model *sincronic* în creștinismul occidental de azi, Ortodoxia trebuie să se deschidă culturii, fără a-și sacrifica temeiurile (așa cum au știut s-o facă câțiva mari teologi și cărturari ai Răsăritului contemporan, printre care, la noi, un D. Stăniloae sau un N. Steinhardt). Iar dacă în cultura secularizată simte a avea un adversar primejdios, atunci să-și reamintească adevărul elementar că, pentru a fi combătut eficient, adversarul trebuie bine cunoscut, ba chiar învins cu propriile lui arme. Altminteri orice frondă rămâne sterilă.

Lumea creștină se confruntă, în ansamblul ei, cu provocările tot mai perverse ale spiritului secular. Dacă marile confesiuni istorice nu vor avea înțelepciunea și disponibilitatea de a-și reuni forțele și vocațiile, deopotrivă mistice, morale și culturale, în acest adevărat Armaghedon spiritual, atunci creștinismul secolului XXI va cunoaște – ca și Tradiția în genere – o criză fără precedent. Dacă *unirea* Bisericilor creștine pare încă o frumoasă și nobilă utopie, *unitatea* lor de *acțiune* și *re-acțiune* împotriva adversarilor comuni ar putea fi o realitate exemplară a trăirii întru Hristos, o formă de soteriologie infraistorică, mărturisitoare și creatoare *ad maiorem Dei gloriam*.

DREPTUL DE PROPRIETATE ÎN DOCTRINA CREȘTINĂ ȘI CONFORM IDEOLOGIILOR SOCIALISTE

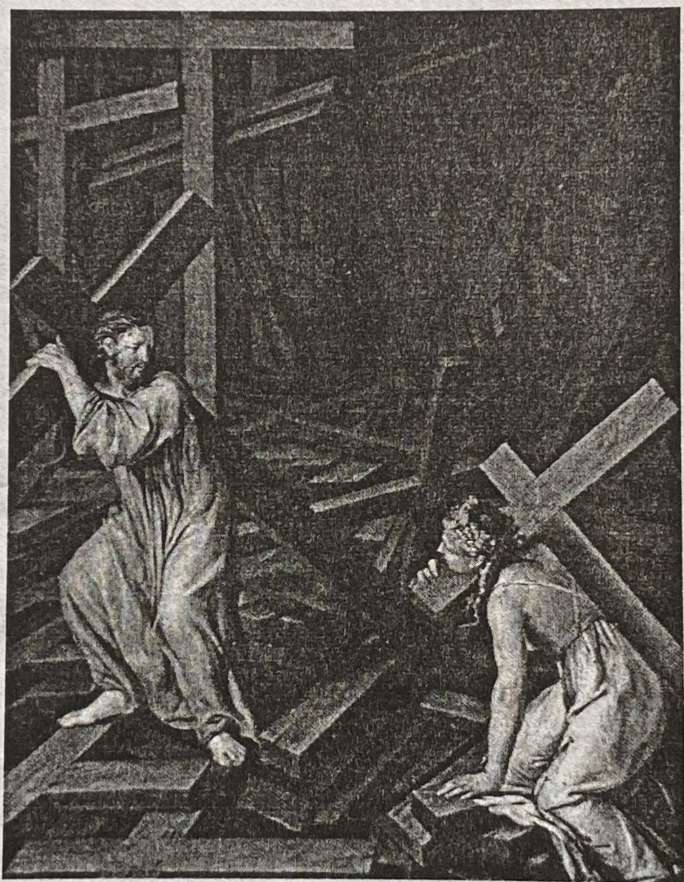
Cu rădăcini în natura profund biologică a persoanei umane, și, mai ales, legitimată teologic, proprietatea privată nu înseamnă furt (cum predicau părinții socialismului), ci se înscrie natural în ierarhia universului creat de Dumnezeu. Georges Berthu, membru al unuia din cele mai importante cercuri de gândire ale dreptei franceze (Le Club de L'Horologe), excelent cunoscător al științelor biologice, dar și al teologiei catolice, demonstrează în acest eseu că Biserica Catolică, prin enciclicele papale și prin doctrina ei socială, a luat, încă de la apariția ideologiei comuniste atee, o poziție explicită în favoarea dreptului la proprietate...

Georges Berthu

După ce a rătăcit prin destule teorii extravagante, mișcarea socialistă și-a regrupat loviturile împotriva unei instituții particulare: proprietatea privată, care fusese deja divizată în trecut, de la Platon la sectele eretice ale Evului Mediu. Evoluția lor devine și mai evidentă în secolul XIX, când Fourier predică "falansterul", societatea închisă și neierarhizată, când Owen vrea să dizolve industria în comunismul agrar, iar Proudhon afirmă peremptoriu că "*proprietatea este un furt*". Marx încheie evoluția, declarând în Manifest că socialiștii își pot rezuma teoria într-o formulă unică: "*abolirea proprietății private*", pentru că această instituție ar fi expresia perfectă a unui mod de producție și de acumulare bazat pe exploatarea anumitor oameni de către alții. În aceste condiții, toate mișcările comuniste,

afirmă Marx, trebuie să facă din abolirea proprietății obiectivul lor fundamental. Este ceea ce au făcut, la îndemnul său, alți teoreticieni comuniști, acceptând acest principiu marxist ca intangibil, venind în plus față de Marx doar cu niște probleme secundare, precum curba dezvoltării capitalismului (Bernstein) sau metodele prin care trebuie înfăptuită revoluția socialistă (Troțki, Rosa Luxemburg)

La antipodul teoretic al socialismului se află Biserica Catolică. Pentru a nu cita decât nume recente, să amintim că în 1981, Leon al XIII-lea încheia astfel prima parte a lui Rerum Novarum: "*Prin tot ceea ce am spus, se înțelege că teroria socialistă a proprietății colective nu oate fi aprobată, ea aducând prejudicii tuturor celor pe care vrea să îi slaveze, împotriva dreptruilor naturale ale indivizilor, denaturând funcțiile statului și tulburând liniștea publică*". În 1931, Papa Pius al XI-lea era și el foarte clar: "*într-adevăr, drepturile naturale de proprietate și ce de a-și lăsa bunurile moștenire pe cale ereditară trebuie să rămână neatinse; acestea sunt drepturi pe care autoritatea (Statul) nu le poate desființa, căci omul este anterior statului, iar societatea domestică are o prioritate logică și reală asupra celei civile*". Această poziție decurge din principiul subsidiarității: pentru Biserică, persoana umană este titulara drepturilor, iar colectivitatea nu și le poate aroga decât indirect, după ce s-a văzut că nu e posibil altfel. "*Iată de ce* – adaugă Pius al XI-lea – *statul nu are dreptul de a epuiza proprietatea privată într-un exces de corvezi și impozite*".

Creștinii: propietarii de cruci;
Lelio Orsi (1511-1587) -
"Sufletul creștin își acceptă crucea"

Învățăturile Bisericii sunt constante în această privință: "*Recunoașterea acestui drept (proprietatea)* - declara Papa Pius al XII-lea în discursul său din 20 mai 1948, într-o epocă în care în centrul și estul Europei începea comunizarea forțată a popoarelor - *rămâne în picioare sau se prăbușește odată cu recunoașterea demnității personale a omului și a drepturilor sale imprescriptibile, inerente personalității libere pe care a primit-o de la Dumnezeu*". În "Mater et Magistra", Papa Ioan al XXIII-lea precizează că bunurile la care acest drept (proprietatea) se referă sunt foarte diferite; el citează, fără a lărgi lista, bunurile durabile, casele, pământurile, uneltele artizanale, echipamentul fermelor familiale, sau acțiunile întreprinderilor mici și mijlocii. Pentru papă, "*dreptul de proprietate, chiar asupra mijloacelor de producție, este întotdeauna foarte important, el făcând parte din dreptul natural, conform căruia omul este anterior societății, care trebuie să fie adaptată necesităților lui*". Astfel, pontifii au condamnat comunismul, nu numai pentru că e ateu, ci și pentru că, chiar fără a fi astfel, el ar contrazice echilibrul social și respectul față de persoane.

În acest demers al Bisericii de apărare a proprietății private, unii ar vrea să vadă un fel de excrescență impură, grefată pe idealul comunitar, care i-a inspirat pe primii creștini în timpurile apostolice, și al cărui drapel îl flutură azi socialismul, în unele variante ale sale autointitulându-se chiar creștin. Nimic mai neadevărat. Mai întâi trebuie spus că acea proprietate a primei comunități creștine primitive, nu rămânea mai puțin privată. Să nu uităm că și ordinele mânăstirești au interzis ingerința statului pe teritoriul lor, apelând tot la principiul proprietății. Apoi, nu poți da exemplu de organizare socială și politică o comunitate mânăstirească. Una este modul de viață al celor chemați de Dumenzeu pentru a-I sluji, cu totul altceva viața Bisericii în societate, ca

și a întregii societăți în ansamblul ei. Dacă preoților catolici le este impus celibatul, creincioșilor le e recomandată viața de familie. Nu avem de a face aici cu nici un fel de contradicție, ci cu simpla recunoaștere a separării celor două ordine, cel spiritual și cel temporal. Dintotdeauna Biserica știe bine că, dacă ar vrea să le confunde, sau, mai prozaic, dacă ar vrea "*să facă politică*" pentru a modela societatea conform mesajului evanghelic în puritatea lui, ea nu ar reuși, ajungând dimpotrivă la rezultatul contrar: cum a arătat Jacques Ellul în "Subminarea creștinismului"[1], Biserica ar cădea atunci sub stăpânirea "domnului acestei lumi", a cezarului, autodistrugându-se. Iată, de ce cel mai bun lucru pe care îl poate face Biserica, pentru a continua să își răspândească mesajul, este de a se afla la marginea acestei lumi, fără a-I aparține în mod absolut. Această separare a ordinelor se află la baza civilizației europene:ea a fost combătută, fără succes, de o serie de secte milenariste care voiau să aducă aici Împărăția lui Dumnezeu, organizând societatea după principiile pretins "creștine" ale comunismului integral. Socialismul își asumă moștenirea laicizată a acestor curente disidente.

Riscurile denaturării doctrinei creștine despre proprietate nu se opresc aici. Într-adevăr, dacă orînduirea comunistă, după Marx, poate fi rezumată într-o formulă unică, doctrina creștină, dimpotrivă, îmbogățită de secole de tradiție, este nuanțată, și, adesea, chair subtilă: ea poate prezenta deci slăbiciuni în fața dușmanilor societății libere, considerați maeștrii în arta de a utiliza faliile limbajului și de a genera progresul ideologiei totalitare sub acoperirea conceptelor aparent creștine.

Ierarhia cosmosului

Pentru Sfântul Toma de Aquino[2], proprietatea bunurilor își are locul ei în ierarhia universului. Dumnezeu a reat lumea, care îi aparține, dar, în intreiorul acesteia, El a pus tot felul de lucruri la dispoziția omului: astfel, acestea trebuie să fie utilizate de oameni pentru a-și duce la bun sfârșit viața pământească,

pentru a fi mântuiți. Sfântul Toma de Aquino vrea, deci, să știe dacă, pentru a duce această viață în chip cinstit, este voie să posezi ceva, sau dacă trebuie să te mulțumești cu faptul că, aparent, Dumnezeu n-a făcut vreo împărțire, punând cutare lucru la dispoziția cutărei persoane. După o examinare foarte concretă a condițiilor de gestiune a diferitelor regimuri de proprietate, Sfântul Toma de Aquino pune în evidență trei avantaje le formulei private: o grijă sporită a proprietarului, mai multă ordine, o mai bună garanțe a păcii cetății. El e, deci, de acord cu proprietatea privată, dar cu o condiție: diviziunea proprietăților nu trebuie să dăuneze binelui comun sau, pentru a relua o expresie folosită și de alți sfinți părinți, mai ales de Sfântul Augustin, "destinației universale" a bunurilor; dimpotrivă, ea trebuie să asigure o viață mai bună tuturor. Dacă din întâmplare, continuă el, proprietatea nu ar reuși să asigure pacea socială (spre exemplu, bogații ar acumula egosit bunuri inutile numai pentru ei, în timp ce săracii ar muri de foame), chair și furtul ar putea fi justificat[3].

Chiar dacă și alte fiinte își împart spațiul dintre ele, pentru a păstra ordine și liniște în

[1]Jacques Ellul: "Subminarea creștinismului", Ed. Seuil, 1984, pag. 204.

[2]Sfântul Toma de Aquino, teolog italian, logician și metafizician (1225-1274). Considerat cel mai mare teolog al Bisericii Catolice, Sfântul Toma de Aquino a încercat să concilieze filosofia rațională a filosofului grec Aristotel cu credința creștină.

[3]Sfântul Toma de Aquino: "Summa theologica", II a, Q 66, art.2

grup, proprietatea privată este o instituție specific umană, de un nivel superior, care li se aplică fără a fi reductibilă la ființele umane. Această analiză modernă corespunde celei a Sfântului Toma de Aquino. Pentru el, dacă proprietatea nu se naște din dreptul natural, pentru a fi înscrisă în natura biologică a omului, i se supradaugă pe calea concluziei raționale. De aceea, critica lui Marx, conform căreia această instituție tranzitorie care e proprietatea privată ar fi în mod eronat prezentată de religia creștină ca aparținând dreptului natural, pentru a ascunde de fapt dominația claselor conducătoare, este simplistă.

Începând cu secolul XIV, doctrina creștină consideră totuși proprietatea ca un drept natural, în sensuul că ea respectă principiul ierarhiei lumii create: oamenii guvernează lucrurile la fel cum sunt ei, la rândul lor, guvernați de Dumnezeu; și, în ceea ce privește omenirea, titularul de drept este fiecare persoană umană, și nu grupul, căci persoana este cea care are un suflet de la Creator și nu societatea în sine. În plus, în vocabularul teologic, dreptul natural este dreptul imprescriptibil al fiecărui om de a realiza scopurile desemnate de Dumnezeu: este vorba despre o vocație, și nu despre o natură biologică, mai curând de un punct de sosire decât de unul de plecare. Și, pentru ca omul să se desăvârșească, instituția proprietății trebuie să ajungă ea însăși la perfecțiune. "*Biserica* – declara Papa Pius al XII-lea – *urmărește să facă în așa fel încât instituția proprietății să devină ceea ce trebuie să fie, după planurile înțelepciunii divine și după dorința naturii*"

Aceasta era și poziția Sfântului Toma de Aquino, care ne prezenta o viziune modernă a dinamicii proprietății, destinată să se răspândească. Unii o întrevăd primii, ca pionieri, dar toți au dreptul la ea. Sfântul Toma de Aquino reia imaginea utilizată de Cicero: "*Cel care, sosind primul la teatru, ar facilita accesul celorlalți, nu ar acționa nedrept; dimpotrivă, dacă el, odată sosit primul, le-ar intrezice celorlalți intrarea, ar face o faptă nedreaptă*". El anticipează astfel concluziile analizei economice contemporane, care arată că, într-o ordine a pieții în care libera circulație a bunurilor nu e stăvilită de privilegii administrative, difuzarea proprietății este un fenomen natural. Această încredere a marelui teolog în rezultatul, de obicei pozitiv, al activității umane libere contrazice radical poziția socialiștilor cu privire la proprietate.

Trebuie să subliniem că privatizarea bunurilor nu le îngrădește destinația universală, ci, dimpotrivă, o facilitează. Nu poate fi deci invocată noțiunea de "destinație universală a bunurilor" pentru a legitima proprietatea colectivă, așa cum fac unii creștini progresiști, convertiți la socialism.

Miza acestei dezbateri depășește cu mult economia și dă naștere unei preocupări etice fundamentale: este vorba de a ști dacă alegerea unui anumit regim de repartizare a bunurilor, situat în ierarhia universului, împiedică sau ușurează atingerea scopurilor finale. Pentru Biserică răspunsul e clar: privatizarea lucrurilor este în strânsă legătură cu singularitatea persoanei umane, pentru că îi procură acesteia mijloacele autonome de a-și exercita drepturile, adică de a deveni responsabilă, sau, încă și mai mult, de a deveni proprietară a ei însăși (sub rezerva proprietății divine), condiție necesară a exprimării identității ei.

(fragment din "Religia contra ideologiilor socialiste", scrisă de grupul intelectualilor de dreapta din Le Club de l'Horologe, și apărută la Editura Antet, 1995, traducerea Răzvan Ventura, coordonator Bogdan George Rădulescu)

ARHAIC ȘI FUTURIST

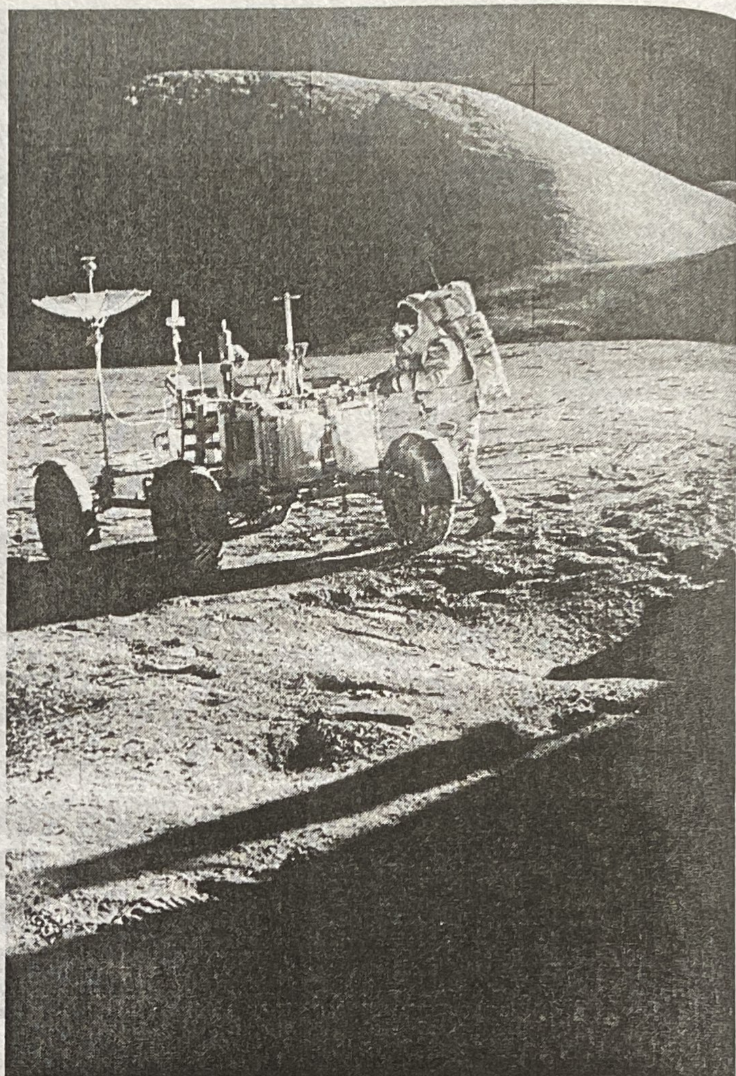
Guillaume Faye

Un recurs la tradițiile străvechi europene, făcut ca și împotrivire la prezenteismul american, nu trebuie să fie sinonim cu abandonul modernismului, ci cu acceptarea lui, sub forrma lui tehnică și economică. Generația noastră are sarcina de a duce la bun sfârșit această ruptură metamorfică care constă în inventarea unei modernități non-occidentale, opusă modelului occidental globalizant de tip american

Trebuie să reinventăm o nouă viziune asupra lumii europene, în care linia de forță să o constituie alianța dintre conceptele de *înrădăcinare* și *dez-instalare*. O asemenea sinteză este menită să readucă la lumină energii prodigioase. *Valorile înrădăcinării*: recursul la rituri, la tradiții populare, respectul pentru zeii locurilor, dragostea de țară, grija pentru peisajul local, pentru mediul înconjurător și pentru patrimoniul cultural, grija față de ceea ce am moștenit din trecut, din istorie. *Valorile dez-instalării*: atitudinea de cucerire, cercetarea științifică, aventurarea dincolo de mări și în cosmos, voința riscantă de a depăși celelalte tipuri de civilizații, altele decât cea europeană.

Esența arhaismului

Trebuie să îi redăm cuvântului *"arhaic"* adevăratul lui sens, pozitiv și deloc peiorativ, și anume: potrivit semnificației indicate de substantivul grec *arhe* care înseamnă în același timp *"temei"* și *"început"*, altfel spus *"impuls fondator"*. *Arhe* are de asemenea sensul de *"ceva creator și imuabil"* și face referire la noțiunea centrală de "*ordine*". Atenție: "*arhaicul*" nu este "*paseist*", deoarece noțiunea de trecut istoric a produs modernitatea egalitară sortită eșecului, orice regresiune istorică fiind absurdă. Modernitatea este cea care aparține deja unui trecut revolut. Este, oare, *arhaismul* un *tradiționalism*? Da și nu. Tradiționalismul propovăduiește transmiterea de valori și, pe drept cuvânt, combate doctrinele care vor să

Misiunea Apollo aflată în explorarea solului lunar

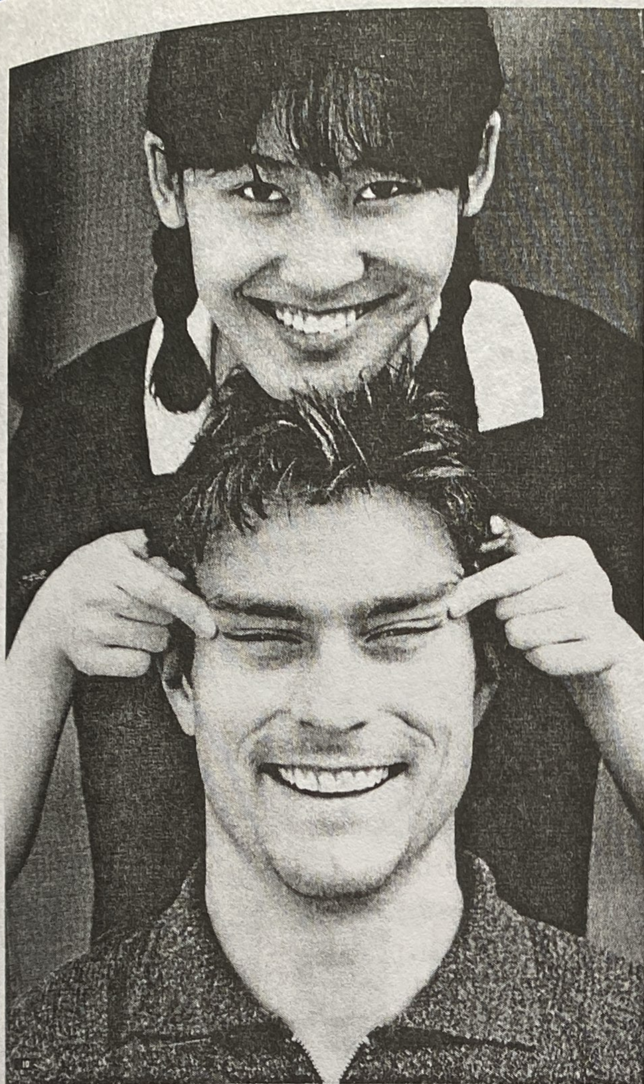
facă tabula rasa din moștenirile culturale (socialismul, liberalismul). Dar, totul depinde acum de ce tradiții vrem să fie tran-smise mai departe. Nu ar fi deloc bine să ac-ceptăm orice fel de tradiții, cu atât mai puțin, spre exemplu, cele ale ideologiilor universaliste și egalitare sau cele care sunt muzeografiate, demobilizante. Nu ar fi mai convenabil să selecționăm dintre tradiții (dintre valorile transmise) pe cele care sunt pozitive și nu pe cele care s-au dovedit a fi păguboase? Gândirea noastră obișnuită a fost mereu sfâșiată și, ca atare, slăbită de o ruptură artficială care îi opunea pe *"tradiționaliști"* celor care erau întorși cu fața către viitor, sau *"moderniștilor"*. Arheofuturismul poate reconcilia cele două familii ideologice și spirituale printr-o depășire dialectică. Mizele care mobilizează lumea actuală și care amenință catastrofic modernitatea egalitară – moștenită de europeni de mai bine de două secole – sunt mize care aparțin deja *ordinii arhaice*: sfidarea religioasă lansată de Islam; confruntările geo-politice și oceano-politice pentru dobândirea de resurse din ce în ce mai rare (agricole, petroliere, etc); imigrația și colonizarea emisferei de nord a continentului european; poluarea planetei; divorțul între doleanțele partizanilor ideologiei progresului și realitatea ca atare. Toate aceste mize ne trimit la problematici imemoriale. Raportate la ele, sterilele dezbateri politice cvasi-teologice ale secolelor XIX și XX nu erau decât flecăreli despre sexul îngerilor.

Recurența "*chestiunilor arhaice*", deci *fundamentale*, i-a luat prin surprindere și i-a cam lăsat cu gura căscată pe acei intelectuali "moderni" obișnuiți în ultima vreme să dizerteze pe marginea drepturilor homosexualilor de a se căsători sau nu, sau asupra altor subiecte la fel de nesemnificative. Caracteristicile acestei modernități muribunde este *propensiunea ei către nesemnificativ* și către comemorarea lui. *Modernitatea este cea care este acum paseistă, în timp ce arhaismul este futurist.*

Așa cum a prezis în două lucrări-cheie ale sale ("Les nuisances idéologique" și "Les cents prochains siècles") filosoful Raymond Ruyer, detestat de către intelectualitatea de stânga, paranteza secolelor XIX și XX odată închisă definitiv, după ce halucinațiile egalitarismului au atins fundul prăpastiei, ducându-ne în pragul

Mediul rural: sursa majorității "valorilor arhaice"

O problemă arhaică pentru viitorul european: imigrația

au atins fundul prăpastiei, ducându-ne în pragul catastrofei, omenirea va reveni la valorile arhaice, adică la acele valori pur și simplu existențiale, biologice și antropologice: separarea sexuală a rolurilor în cuplu, transmiterea tradițiilor etnice și populare, reîntoarcerea la spiritualitate și la organizarea de tip sacerdotal, la ierarhiile sociale vizibile și încadrante, la cultul strămoșilor, la rituri și probe inițiatice, la reconstrucția comunităților organice legate de sfera familiei și a poporului, la dezindividualizarea căsătoriilor și la căsătoria care trebuie să aibă în vedere atât cuplul, cât și aspectul comunitar, la sfârșitul confuziei puerile între erotism și conjugalitate; revenirea la inegalitățile de statut social, nu implicit ca până acum, ceea ce a fost injust și frustrant, ci la trasarea lor de o manieră explicită și legitimată ideologic; la justa proporție între datoriile și drepturile persoanei umane; redefinirea poporului ca o comunitate diacronică de destin și nu ca o masă sincroniă de atomi individuali.

Pe scurt, secolele care vor urma, prin marea mișcare de rotație a istoriei pe care Nietzsche o numea "*eterna reîntoarcere a identicului*", vor reveni într-un fel sau altul la aceste valori arhaice. Desigur, ideologia egalitară astăzi hegemonică – dar care nu va mai așa prea mult timp – a *diabolizat* aceste valori. Exact cum un nebun paranoic vede în psihiatrul care îl tratează un diavol. În realitate, aceste valori sunt cele juste. În conformitate cu natura umană imemorială, valorile arhaice refuză eroarea emancipării individului, comisă de filosofia Luminilor, care a dus la izolarea acestui individ și la barbarie socială. Valorile arhaice sunt juste în sensul vechilor greci, pentru că ele iau omul ca ceea ce este în realitate, adică un *zoon politikon* (un animal social și organic integrat cetății comunitare) și nu ca pe ceea ce el nu este, un atom asexuat și izolat teleghidat de un rețetar al unor pseudo-drepturi universale. Concret vorbind, aceste valori arahice anti-individualiste permit persoanei realizarea de sine, solidaritatea activă, pacea socială, acolo unde individualismul fals emancipator al doctrinelor egalitare nu a condus decât la legea junglei.

Esența futurismului

O constantă a mentalității europene este refuzul imuabilului și caracterul ei faustic, experimentator de noi forme de civilizație. Fondul cultural european, pe care Statele Unite ale Amercii l-au moștenit, este aventuros. Și, mai ales, este voluntarist. El urmărește să transforme lumea prin intermediul imperiilor, al tehno-științei sau prin cel al marilor proiecte. Acestea din urmă nu sunt altceva decât *reprezentarea anticipată a unui viitor construit.*

"Viitorul" și nu ciclul istoric repetitiv se află în miezul viziunii europene despre lume. Ca să îl parafrazăm pe filosoful german Martin

Sculptură de Liviu Brezeanu

Monumentul megalitic de la Stonehenge: "viitorul" imemorial al Europei

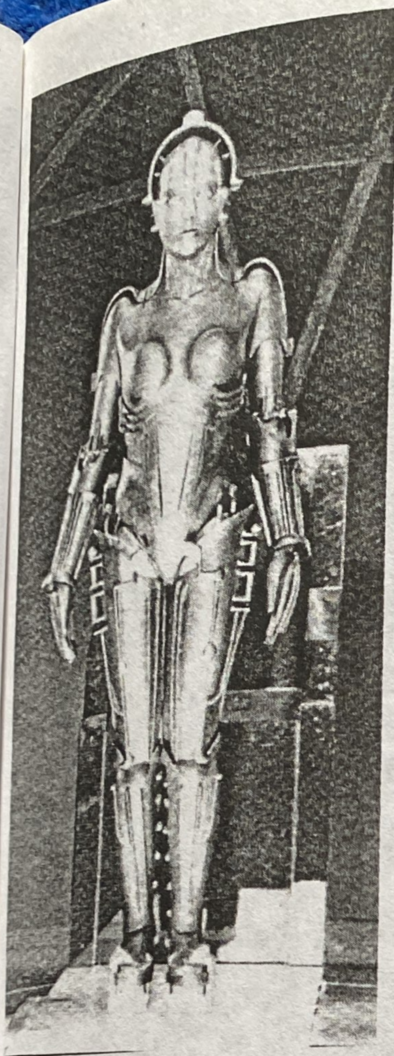
Heidegger, Istoria este o potecă prin pădure (Holzweg) care serpuiește continuu, sau, mai bine zis, cursul unui fluviu care trebuie neîncetat să înfrunte noi pericole, noi descoperiri.

Pe de altă parte, în această viziune futuristă, invențiile tehno-științifice, proiectele politice sau geopolitice, gândite ca tot atâtea provocări, nu sunt privite numai dintr-un punct de vedere strict utilitar, ci și estetic. Aviația, fuselajele navelor spațiale, formele submarinelor, industria nucleară s-au născut din *reverii raționalizate* prin care spiritul științific a realizat și proiectul unui spirit estetic.

Sufletul european este marcat de o poftă hulpavă de viitor, semn al juvenilității sale. El este *istorial* și *imaginal* (cu alte cuvinte el își imaginează în permanență istoria viitoare după un proiect imaginat). La fel, în artă, civilizația europeană a fost singura care a cunoscut o constantă și veritabilă reînnoire de forme. Spiritul operei este imuabil (polul arhaic), dar forma trebuie să se înnoiască fără încetare (polul futurist). Sufletul european este plasat sub zodia creației și a invenției permanente, adică a poiesis-ului grec, știind mereu că axa direcțională, valorile, trebuie să rămână conforme cu tradiția.

Esența futurismului este de a *arhitectoniza* viitorul (fără să facă tabula rasa din trecut); de a gândi civilizația europeană ca pe *o operă în mișcare*, după concepția despre muzică a lui Wagner; de a concepe politica drept o punere în formă a poporului în viitor, cu o constantă grijă pentru ambițiile lui, pentru independența, creativitatea și puterea lui

Dar, acest dinamism, această voință de putere, această proiectare în viitor, se lovește de numeroase obstacole. Primul dintre ele ar fi chiar acestă modernitate egalitară care o amenință cu un fel de morală a culpabilizării și cu fatalismul ei istoric. Apoi, în domeniul social, un spirit futurist nețiunt bine în frâu poate da naștere la aberații utopice, prin simplul gust al "schimbării de dragul schimbării". Un al treilea obstacol major ar fi ca mentalitatea futuristă, încântată de ea însăși, mai ales de realizările în domeniul tehico-științific, să devină suici-dară în domeniul ecologic, pândită permanent de riscul

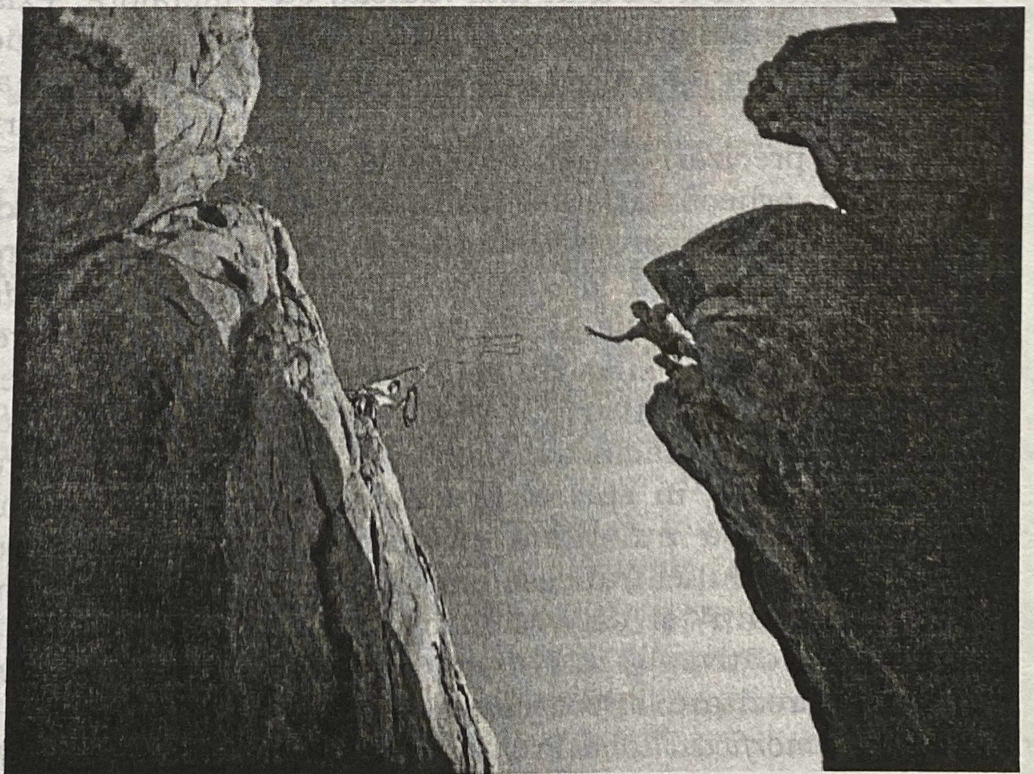
de a idolatriza tehnica, aceasta fiind în mod greșit privită ca acel ceva care le rezolvă pe toate. Or, în viziunea mea, futurismul trebuie să fie temperat prin arahaism, sau, ca să folosim chiar o formulă mai îndrăzneață: arhaismul trebuie să epureze futurismul.

În sfârșit, mentalitatea futuristă se împiedică de anumite "frontiere": limitarea cuceririlor în spațiul cosmic din cauza costurilor imense, banalizarea și pierderea sensului tehno-științei, secătuirea aspectului magic al tuturor acelor valori pozitive ale futurismului care sunt mobilizatoare, de-poetizarea lor, uciderea simțului estetic implicate de acestea de către un spirit mercantil generalizat. Trebuie să deducem de aici că futurismul poate deveni din nou viguros, numai dacă se lansează de pe piste cu totul noi. Doar lumea neo-arhaică, pe care ne-o pregătește viitorul, poate reorienta mentalitatea futuristă, scoțând-o din impasurile în care a adus-o modernitatea.

Sinteza arheofuturistă:

Arhaismul și futurismul sunt, fiecare dintre ele, o întrețesere de principii apolinice și dionisiace, care au fost mereu aparent opuse, dar totdeauna complementare. Polul futurist este apolinic prin proiectul său suveran și rațional de punere în formă a lumii, și, simultan, este dionisiac prin mobilizarea estetică și romantică a energiei pure. Arhaismul este dionisiac pentru că este teluric, pentru că face apel la acele forțe imemoriale și la fidelitatea față de un arhe, dar, în același timp, este și apolinic pentru că se întemeiază pe înțelepciunea perenă și pe permanența ordinii umane. Va trebui ca, pentru societățile viitorului, să gândim conjugarea lor, conform unei logici inclusive a lui "și/și", și nu a celei exclusive a lui "sau/sau", adică și hiperștiință și reîntoarcere la soluțiile tradiționale din noaptea timpului. Futurismul este în realitate cel mai puternic dintre arhaisme; un proiect futurist nu poate aplica în practică decât prin recursul la arhaism. De aici și paradoxul: arheofuturismul respinge orice idee de progres. Tot ceea ce ne dezvăluie concepția despre lume a unui popor, trebuie să se întemeieze pe baze imuabile (chiar dacă formele și formulările variază), și deoarce de 50.000 de ani încoace homo-sapiens s-a schimbat foarte puțin, iar formele arhaice și premoderne de organizare socială au făcut proba temeiniciei lor. Ideea falsă de progres trebuie înlocuită cu cea de *mișcare*.

Să remarcăm o uimitoare compatibilitate între valorile arhaice și revoluțiile provocate de tehno-știință. De ce? Pentru că nu putem administra cum trebuie din perspectiva mentalității egalitare și umanitariste moderne, spre exemplu, posibilitățile explozive ale ingineriei genetice sau pe cele ale noilor arme electromagnetice. Incompatibilitatea între ideologia egalitară modernă și futurism apare

Viața standardizată americană - ultima fază a modernității egalitare

cu claritate în limitarea industriei nucleare civile din Occident de către o opinie publică manipulată mediatic, sau în obstacolele pseudo-etice ridicate în calea unor tehnici transgenice sau eugenismului pozitiv.

Futurismul va fi cu atât mai radical, cu cât va redeveni mai arhaic; și, la rândul său, arhaismul va fi cu atât mai radical, cu cât va fi mai futurist.

Încă trei precizări de natură filosofică. În primul rând, arheofuturismul se distinge de "tradiționalismul" obișnuit printr-o poziție și o analiză diferite față de tehno-știință. Tehno-știința nu trebuie să fie diabolizată, deoarece prin esența ei ea nu este legată de modernitatea egalitară. Dimpotrivă, tehno-știința se înrădăcinează în patrimoniul cultural european, în special în moștenirea noastră elenă. Să nu uităm că unul din sloganurile Revoluției franceze era "nu avem nevoie de savanți" și că a și decapitat cu ghilotina vreo câțiva.

A doua precizare: arheofuturismul este o *viziune metamorfică a lumii*. Proiectate în viitor, valorile care țin de *arhe* sunt reactualizate și transfigurate. Astfel, viitorul nu mai este negarea tradiției, a memoriei istorice a unui popor, ci metamorfozarea lor și, prin asta, revigorarea și regenerarea lor. Să îndrăznim o metaforă: există ceva asemănător între un submarin nuclear de atac și o corabie din antichitatea ateniană? Aparent, nimic. Una este metamorfoza celeilalte, dar cele două, în epoci diferite, concurează pentru același scop și răspund acelorași valori, chiar și estetice.

A treia precizare: arheo-futurismul este o *gândire a ordinii*, acest cuvânt (ordine) care îi zgârie pe creier pe modernii căzuți pradă înșelătoarei etici individualiste a emancipării și a anti-disciplinei. Această etică a produs atâta impostură în ceea ce numim azi "artă contemporană", atâta dezordine în sistemul educativ și politico-economic actual.

Dar, potrivit viziunii platoniciene exprimată în Republica, ordinea nu înseamnă injustiție. *Orice gândire a ordinii este revoluționară, iar orice revoluție este o reîntoarcere la justețea ordinii.*

CINE ARE INTERESUL SĂ REDUCĂ LA TĂCERE GRUPUL NOUA DREAPTĂ?

(DOSARUL SCANDALULUI DE PRESĂ: DETRACTORII, IMITATORII ȘI APĂRĂTORII NOȘTRI)

La puțin timp după lansarea numărului 2 al revistei MĂIASTRA, la Muzeul Literaturii Române din București, la 20 iulie 2000, și după conferința de presă a GRUPULUI NOUA DREAPTĂ, reacțiile presei nu s-au lăsat prea mult așteptate. Cel care a dat tonul a fost COTIDIANUL. În pagina sa culturală, redactată de un condeier controversat pe nume Ioan Buduca, dat afară din Uniunea Scriitorilor pe motiv de plagiat, au apărut articole extrem de critice. Dacă ar fi fost doar atât, ne-am fi bucurat. Articolele cu pricina au început însă să pună în funcțiune o întreagă mașinărie a calomnierii și a discreditării. De altfel, în acest scandal de presă, toți detractorii noștri, prin refuzul de a ne publica dreptul la replică, au dovedit incapacitatea de a susține o polemică elegantă pe marginea unor idei și nu a unor presupoziții cu iz de proces de intenție. Vă prezentăm dosarul scandalului:

COTIDIANUL

"GRUPUL NOUA DREAPTĂ – UN NOU GRUP DE REFLECȚIE CULTURAL-POLITCĂ PE SCENA ROMÂNEASCĂ; MĂIASTRA-O REVISTĂ DE CULTURĂ POLITICĂ A UNUI FEL DE GDS AL DREPTEI RADICALE:

Grupul Noua Dreaptă a ieșit în public cu o minciună: își spune Noua Dreaptă, dar s-a definit în tremenii Vechii Drepte, aceea care a ieșit din istorie și s-a cantonat într-o mișcare nostalgică pur culturală. Autodefinirea Grupului Noua Dreaptă era, la conferința de presă de joi, 20 iulie, cea din definiția de dicționar a Vechii Dreapte: antiliberalism (ca orientare anti-politică), aristocratism (cultul ierarhic al elitelor) și monarhism (ca vârf logic al cultului ierarhic)

Dar principala contradicție a acestui grup este, totuși, alta: reprezentanții lui (Bogdan George Rădulescu, Ștefan Stoica și Bogdan Ioan Matei) au abordat un limbaj extrem de politizat pentru a-și prezenta identitatea, dar susțineau, totodată, că sunt exponenții uni grup de reflecție mai degrabă culturală. Se poate accepta azi că politicul este axa de înșurubare în real a culturalului, dar, în acest caz, avem de a face cu dreapta de azi, nu cu dreapta de ieri. Se mai poate admite că acest Grup vorbește, de fapt, despre dreapta de mâine (care va restaura drepta de ieri), dar, în această ipoteză, contradicția Grupului este de-a dreptul gravă. Dacă Noua Dreaptă vrea să restaureze Vechea Dreaptă, atunci lucrurile se complică, într-adevăr, pentru că Vechea Dreaptă nu se definea în termeni de filosofie politică, ci în tremeni de filosofie a naturii.

Conflictul istoric era următorul: filosofia politică a Stângii era derivată din noua filosofie a naturii, cea materialist-pozitivistă și atee; viziunea filosofică a Vechii Drepte era derivată dintr-o înțelegere spirituală, creștină, a naturii, cu ierarhii imuabile și în cer și pe Pământ. Altfel spus, Grupul Noua Dreaptă nu dovedește că știe în ce afacere se află. Crede că intră într-o afacere politică, pentru a reflecta pur intelectual despre această afacere, dar n-are habar că afacerea în care intră a devenit una pur intelectuală de mai bine de o sută de ani. Dreapta cu D mare n-a murit. Atâta doar că supraviețuiește sub nume fără conotații politice: Tradiție cu T mare. Liderii intelectuali ai Tradiției – între care și Mircea Eliade – nu au program politic. Au program «arheologic». Noua Dreaptă Veche (unde nouă este doar aducerea aminte a a bazelor Tradiției) este, azi, o mișcare culturală importantă, dar marginalizată de instituțiile culturale ale modernității. Iată câteva din cadrele ei: simbologie, heraldică, astrologie. Revista Grupului, MĂIASTRA, este o dovadă clară că actualii săi lideri sunt politizați până în prăsele.." **(Ioan Buduca, Cotidianul 22 iulie 2000, pag. 6)**

RĂSPUNS:

"Gravelor abateri de la deontologia jurnalistică (nu a redat fidel nici un cuvânt din conferința de presă) li se adaugă o crasă lipsă de cultură politică. Buduca acuză Grupul Noua Dreaptă că vrea să restaureze valorile a ceea ce el numește "Vechea Dreaptă" (antiliberalism, viziunea antiegalitară și monarhie). Trebuie să-i spunem "domnului Plagiat", cum este numit de către unii colegi de breaslă, că filosofia politică a Noii Drepte la nivel european este nouă prin faptul că interpretează aceste principii, spirituale și politice totodată, ale dreptei clasice din secolul XIX în contextul nou al secolului XX. Aceste principii de filosofie politică (viziunea antiegalitară, atașamentul indestructibil față de tradițiile etno-culturale), care își au, într-adevăr, originea în Dreapta Inaugurală de la 1789, capătă astăzi legitimitate științifică (sociobiologie, etologie), dovedindu-și în mod paradoxal noutatea, prin excelenta lor acomodare la contextul hipermodern al acestui început de mileniu (revoluția informațională, biotehnologiile, microfizica, etc). Mai mult, aceste Principii Spirituale ale Dreptei, culpabilizate de ideologiile moderne care au derivat din Stânga Inaugurală din timpul Revoluției Franceze, (Socialismul și Liberalismul), ideologii cu un net caracter anti-Tradiție, renasc azi, dovedind că liberalismul și socialismul, cândva revoluționare și mesianice, au devenit în aceste timpuri post-moderne niște atavisme reacționare, niște ideologii muribunde. Secolul XXI țintește către o simbioză între filosofia politică, etica și antopologia "Vechii Drepte" și Hipermodenitatea Tehnologică (adică această nouă fază a civilzației în care treptat sunt depășite maladiile lumii

moderne: revoluțiile, egalitarismul, industrialismul și masificarea, ruptura cu tradițiile etnice, dezastrele ecologice. Grupul Noua Dreaptă scria în acest număr al revistei MĂIASTRA, pe care Ion Buduca l-a prezentat, fără să îl citească: *"Dreapta ar trebui să continue să fie Anti-Modernă (adică împotriva tuturor asertiunilor metafizice postulate de Spiritul Modern), dar să manifeste deschidere față de ideea unui posibil viitor de dincolo de modernitate. O conservare a tradiției etno-culturale este posibilă numai în condițiile plasării ei în dialog cu un punct de fugă al viitorului. Este o viziune aproape futuristă asupra celor mai arhaice tradiții ale etnicității. Avem nevoie de un traditionalism prospectiv, nu retrospectiv. El trebuie somat să răspundă întrebărilor stringente ale Timpului. Este posibil să avem, totodată, tradiție și viitor, diversitate de culturi etnice și o civilizație super-tehnologică"* (vezi pagina 8, Măiastra, nr. 2).

"Plagiind" după ureche discuțiile extrem de interesante, declanșate la Muzeul Literaturii Române, neavând habar despre curentul european de idei al Noii Drepte, la care Grupul nostru este afiliat (deși i-au fost prezentate principiile la lansarea numărului 2 din MĂIASTRA), Ioan Buduca, în prețios ridicolul său articol din COTIDIANUL, reduce preocuparea complexă pentru Tradiție a acestui curent european la câteva poncife: simbologie, heraldică, astrologie. Noua Dreaptă e departe de a reprezenta o formă de ocultism, de exotism oriental sau de conexiune cu aberantul curent "new age".

La un moment dat, Ioan Buduca pretinde că știe ce face azi *"Dreapta cu D mare"*, cum o numește el, afirmând pompos că ea supraviețuiește azi *"sub un nume fără conotații politice: Tradiție cu T mare"*. Dacă ar fi citit mai atent operele "liderilor Tradiției" (Mircea Eliade, Julius Evola, René Guénon, Fritjof Shuoon, ca să nu-i cităm decât pe aceștia) ar fi sesizat, dacă are capacitatea și discenământul să o facă, că acești autori, prin mesajul lor spiritual sunt și profund politici. Referințele lor de substanță spirituală nu se fac totuși la chestiuni abstracte, la idei pure de tip kantian, ci la *polis*, la viața concretă a cetății, la nevoia colectivităților umane de a-și menține în viață tradițiile etno-religioase. Acest mesaj Spiritual este și profund Politic, pentru un adevărat reprezentant al Tradiției între aceste două Niveluri neexistând ruptură. Lumea Modernă este cea care a operat o ruptură, ale cărei consecințe le simțim și azi, între Autoritatea Spirituală și Politic. Se pare că Buduca confundă fraudulos Politicul cu Partinicul, sau cu doctrina de Partid. Deși prezent la lansarea numărului 2 din revista MĂIASTRA, când i-am răspuns negativ la inepta lui întrebare, dacă Grupul vrea să se transforme în partid politic, jurnalistul COTIDIANULUI insistă cu o afirmație insidioasă și calomniatoare despre Grupul Noua Dreaptă, potrivit căreia *"liderii ei actuali sunt politizați până în prăsele"*, încercând să dea termenului de *politic*, sensul de *partinic*. Dacă ar fi citit măcar prima pagină a revistei, ar fi avut revelația inutilității demersului său. Acolo stă clar scris că: *"Grupul Noua Dreaptă nu este un partid politic, ci o școală de gândire cu vocația performanței culturale"*.

ROMÂNIA LIBERĂ

"O DREAPTĂ NOUĂ ȘI O REVISTĂ MĂIASTRĂ:

Recent, la Muzeul Literaturii Române din București, a avut loc lansarea numărului 2 al revistei MĂIASTRA, intitulat "Pentru o nouă dreaptă". La manifestare au fost invitați oameni politici, scriitori, jurnaliști. Cititorii își amintesc desigur că Grupul Noua Dreaptă și-a prezentat programul de principii în suplimentul "Aldine" la 1 aprilie 2000. Reamintim principalele puncte ale acestui program: război total cu stângismul și cu mentalitatea egalitară; Rusia și pericolul panslavismului; național-comunismul: marea pervertire a naționalismului; alienarea colectivă sau despre gitano-proletarizarea românilor; desovietizarea până la capăt a creierelor și a sufletelor; etica onoarei și a sacrificiului. Evident, celor îndoctrinați de comunism sau de născuți de stânga le este imposibil să demonstreze ce e rău pentru români, în general pentru omenire, în acest program al Noii Drepte. Grupul militează pentru o nouă revoluție spirituală în lume, îndeosebi în Europa. Acest grup constată că, în plină dominație a ideilor și a mentalităților de stânga, partidele politice orientate spre dreapta eșicherului politic, preocupate excesiv de calcule electorale și de problemele practice ale guvernării, au eșuat în tentativa lor de a face credibilă cultura politică de dreapta. Reprezentanții Noii Drepte la lansarea revistei MĂIASTRA și-au argumentat cu succes aceste constatări în fața domnului Laurențiu Ulici, senator din Uniunea Forțelor de Dreapta. Din expunerile grupului am înțeles că Noua Dreaptă și-a asumat sarcina de a funcționa ca o unitate de gherilă culturală nu în numele vreunui partid, ci a unei viitoare ideologi coerente de dreapta, a Spiritului Dreptei. Grupul urmărește să mediatizeze la nivel național și cu maximă coerență și intensitate, conceptele

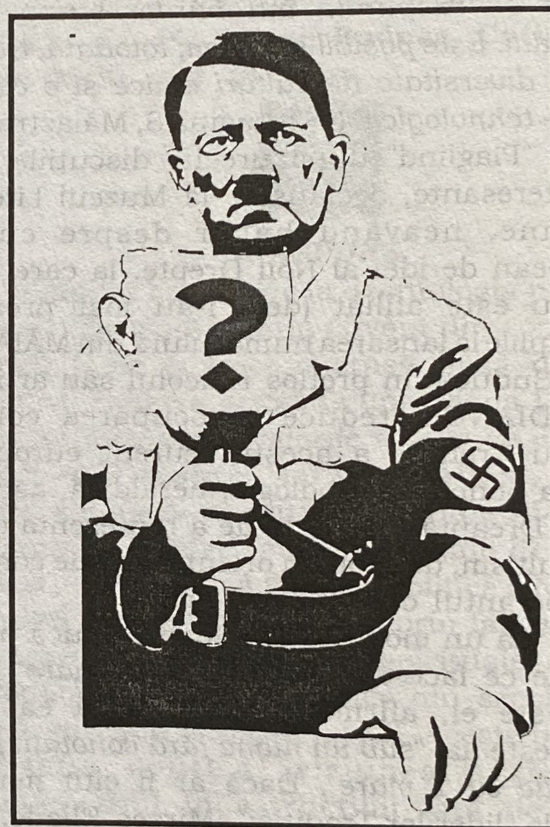
fundamentale, simbolurile și viziunile filosofice ale Dreptei, atât cele clasice, cât și cele de ultimă oră din teoria politică occidentală. Grupul consideră că Dreapta poate ieși învingătoare politic, dacă și numai dacă mai întâi va avea loc o revoluție spirituală de dreapta, schimbarea politică fiind doar consecința firească a acestei revoluții. Ideea de Noua Dreaptă prezintă interes, astfel explicându-se și prezența multor jurnaliști la lansarea revistei MĂIASTRA. Expunerea programului a fost brutal întreruptă, de câteva ori, de un ziarist care susține că lucrează la Direcția Revistelor pentru Străinătate. Se vedea limpede că e simpatizant al stângii. Nu a reușit să aducă nici un argument împotriva principiilor Noii Drepte și a sfârșit în penibil, stârnind ironii în sală. Mai interesantă a fost intrevenția senatorului Laurențiu Ulici, de la UFD. Am înțeles că o deosebire importantă între poziția gazdelor și cea a partidului pe care îl reprezintă dl. Ulici este că Noua Dreaptă este interesată de națiunea etnică, mai precis de etnicismul spiritual, în timp ce UFD sprijină națiunea civică. Un tânăr ziarist a deplâns faptul că Noua Dreaptă nu continuă direct mișcarea legionară, îndeosebi ortodoxismul acesteia, "îndepărtându-și astfel mulți tineri". Chiar așa? Revista "Gândirea", campioana ortodoxismului în perioada interbelică, a fost interesată îndeaproape de tradițiile noastre pre-creștine, tracice. Lucian Blaga este doar cel mai ilustru exemplu. Însuși Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, le recomanda legionarilor întoarcerea la tradițiile dacice. Poate că și spre a preîntâmpina acuzațiile de anti-semitism, ce cad automat pe mișcările de dreapta, la lansarea revistei a fost invitat și un cetățean israelian. Pe scurt, acesta a văzut în Noua Dreaptă "mai degrabă un grup de stânga", părându-i-se că acesta se îndreaptă spre "internaționalism etnic"! Nici vorbă de antisemitism în pozițiile Noii Drepte. Afirmația a făcut-o un evreu, așadar, măcar în această privință, Noua Dreaptă nu poate fi acuzată" **ADRIAN BUCURESCU (ROMÂNIA LIBERĂ, suplimentul ALDINE, 29 iulie 2000)**

OBSERVATOR
CULTURAL
Săptămînal de informaţie şi analiză culturală / 32 pagini - 5.000

OBSERVATOR CULTURAL

NOUA DREAPTĂ SAU DESPRE REÎNVIEREA SIMBOLOGIEI NAZISTE:

"Criticat de ziarul COTIDIANUL, dar aplaudat de ROMÂNIA LIBERĂ, Grupul Noua Dreaptă, care și-a lansat la sfârșitul lunii iulie revista MĂIASTRA, la Muzeul Literaturii Române, constituie una din cele mai sofisticate tentative de a reînvia cultura politică a extremei drepte în România. În mod cu totul justificat, responsabilul paginii culturale a COTIDIANULUI, ziaristul IOAN BUDUCA, prezent ca și mine la lansarea revistei (când Grupul Noua Draptă și-a anunțat intenția de a funcționa ca o "unitate de gherilă culturală și propagandistică") a cerut serviciilor speciale din țară să monitorizeze activitatea acestui "nou GDS al dreptei radicale". Este binecunoscut de către politologi faptul că, la nivel european, fenomenul NOUA DREAPTĂ se prezintă ca un promotor cultural al tezelor rasiste și antisemite. Corespondentul cotidianului israelian

La peste 50 de ani de la moartea sa, Hitler continuă să fie referentul negativ absolut, permițând poliției politice a gândirii să-și descalifice cu bună știință adversarii

«Yedioth Aharonot» *la București, domnul Andy Barid, aflat în Sala Rondă a Muzeului Literaturii Române, la eveniment, a subliniat și el acest lucru, admonestându-i sever pe promotorii Grupului Noua Dreaptă din România. Este Grupul Noua Dreaptă o oficină care stilizează în paginile revistei MĂIASTRA neo-fascismul contemporan în cheie autohtonă? Din articolul domnului Bogdan George Rădulescu, directorul revistei (nepotul fostului șef de cuib legionar din București, Valentin Rădulescu), despre un așa-numit "existențialism etnic" aflăm că etnia se reduce la criteriul biologic de evaluare. Mai mult, la pagina 24, în subcapitolul «Argumentul forte al unicității noastre», există nenumărate referințe la genetică și eugenie, la necesitatea manipulării genomului uman pentru a instaura un filtru de*

Noua poliție politică

selecție al raselor, inegale, potrivit Grupului Noua Dreaptă, ca statut și ca grad de inteligență. Abundă citatele din etiologi precum Konrad Lorenz, Robert Ardrey (despre necesitatea defulării instinctelor agresive) și din filosofi ca Oswald Spengler și Martin Heidegger. Totodată, membrii Grupului își permit să afirme că egalitarismul democratic, "occidentalomorf" (sic!), este chiar mai nociv decât egalitarismul comunist! Un articol din revistă critică "recursul pios al maselor mapamondului față de Declarația Universală a Drepturilor Omului", iar intelectuali respectabili ca Horia Roman-Patapievici sau Alina Mungiu-Pippidi sunt acuzați că, prin susținerea punctului de vedere liberal, nu fac altceva decât apologia deviațiilor sociale. Chiar și distanțarea celor de la Noua Dreaptă față de ortodoxism, făcută destul de vag, din moment ce pe coperta a doua se află un citat din comandantul legionar Vasile Marin, trădează preferința pentru un păgânism de tip neo-nazist, practicat în cercurile skin-heads din Occident. Nici nu este de mirare că tracologul de serviciu de la ROMÂNIA LIBERĂ, Adrian Bucurescu, lăuda acest aspect al Grupului: "însuși Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu, le recomanda legionarilor întoarcerea la tradițiile dacice" (pag. 1 din Aldine din 29 iulie, 2000). Atragem atenția că pe fundalul ascensiunii stângii la putere în România, în situația în care unii tineri și adolescenți sunt nemulțumiți de condițiile de viață din România, astfel de idei, în mod pervers strecurate în opinia publică, pot naște și la noi fenomene ca cele din Italia (fenomenul Fini) sau Austria (cazul Haider), unde statul este neputincios în fața partidelor extremiste care câștigă teren"*

DANIEL GRÜMBERG (nr. 24 14-18 AUGUST 200, pag. 19)

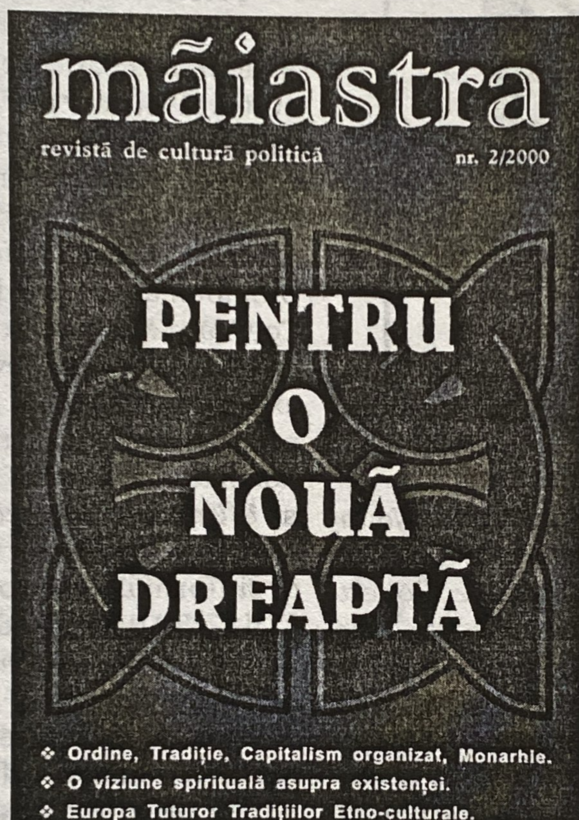

DREPT LA REPLICĂ
TRIMIS LA OBSERVATORUL CULTURAL
(Ion Bogdan Lefter a refuzat să-l publice)

"Prietenul și mentorul meu, filosoful francez Alain de Benoist, laureat al Marelui Premiu al Academiei Franceze în 1978, creator al curentului cultural european al Noii Drepte, mă avertiza, într-una din lungile discuții pe care le-am avut cu el la Paris, că trebuie să mă aștept ca și cea mai banală acuzație, care îmi va fi adresată de către cei care detestă *viziunile de dreapta,* să fie cea de promotor al neo-fascismului sau al neo-nazismului. Tot Alain de Benoist îmi spunea că, atunci cînd se va întâmpla așa ceva, să fiu conștient că există experți în *difuzarea miturilor culpabilizatoare* și că propaganda lor perversă va consta mereu în *a asimila "fascismului" orice doctrină de dreapta care se afirmă cu o oarecare vigoare.* În lumina acestor sugestii, privesc acum insalubra operațiune de dezinformare, publicată în OBSERVATORUL CULTURAL (nr 24, 8-14 august 2000, pagina 19), sub titlul "*Noua Dreaptă sau despre reînvierea simbologiei naziste*".

Daniel Grümberg, student la politologie (potrivit redacției dumneavoastră), lansează un lanț de calomnii la adresa Grupului Noua Dreaptă, a revistei MĂIASTRA și a mea personal. Pentru domnul Daniel Grümberg reprezentăm "*cea mai sofisticată tentativă de a reînvia cultura politică a extremei drepte în România*", "*o oficină care stilizează neo-fascismul în cheie autohtonă*", că noua dreaptă europeană din care facem parte este "*un promotor cultural al tezelor rasiste și antisemite*", lucru "binecunoscut", zice viitorul nostru analist, de către politologii din Europa. Mai mult, cititorii OBSERVATORULUI CULTURAL sunt avertizați că Grupul Noua Dreaptă, prin ideile pe care le promovează, poate genera fenomene de tipul Finni (Italia) sau Haider (Austria).Dincolo de această retorică banală, în cel mai pur stil stalinist, găsibilă în orice broșură de propagandă publicată, în anii comunismului, de Academia Ștefan Gheorghiu, reluată azi de statele majore ale stângii neo-comuniste, gluma se îngroașă. Aflu cu stupefacție lucruri în fața cărora nu știu dacă ar trebui doar să zâmbesc amar, sau pur și simplu, să mă îngrozesc. În primul rând, îmi sunt inventate rude inexistente în arborele meu

genealogic: directorul revistei MĂIASTRA, domnul Bogdan George Rădulescu, adică eu, aș fi "nepotul fostului șef de cuib legionar din București, Valentin Rădulescu". În al doilea rând, în viziunea lui Grümberg, semnalul de alarmă tras de un redactor al COTIDIANULUI, Ioan Buduca, într-un articol publicat pe 21 iulie, pare cu totul justificat. Ioan Buduca cerea în acest articol ca serviciile de informații din țară să monitorizeze imediat activitățile culturale ale Grupului Noua Dreaptă, considerat "*un fel de GDS al dreptei radicale*". După tot acest tir propagandistic, îl asigur pe domnul Grümberg că am stat să ne întrebăm, dacă nu cumva purtăm și responsabilitatea Holocaustului.

Până acum, adversarii ideologici ai Grupului Noua Dreaptă se mulțumeau să aplice ceea ce germanul numește "Totsweigtaktik" (uciderea prin tăcere, interzicerea dreptului la cuvânt, a dezbaterii libere). Cu articolul domnului Daniel Grümberg a fost făcut, însă, pasul următor al propagandei anti-Dreapta: *reductio ad hitlerum*. Ideile de dreapta, care deranjează în mod clar, sunt asimilate vulgatei ideologice hitleriste. Sunt curios să întreb ce e nazist în conceptele subsumate numărului 2 al MĂIASTREI, cu tema "Pentru O nouă Dreaptă": adică în *ordine*, *tradiție*, *capitalism organizat*, *monarhie*?. Minciunile se țin lanț. Domnul Daniel Grümberg, care pretinde că a citit revista, afirmă, în mod calomnios, că, în teoria "existențialis-mului etnic" pe care o dezvolt în paginile revistei, există afirmața că "*etnia se reduce la criteriul biologic de evaluare*" (sic!). Dacă miopia îi este la fel de avansată ca și imoralitatea, nu mă miră că autorul defăimării nu a văzut un subtitlu cu litere groase de la pagina 35, unde afirm foarte răspicat: "*Etnicul nu se definește biologic*". Totalmente contrar, eu definesc etnicitatea astfel: "*Etnicul este un complex cultural, adică un ansamblu de valori și reprezentări acceptate de o colectivitate ca fiind cele mai sugestive definiții date destinului grupului etnic. Etnia este un complex etno-cultural*". Unde se poate citi în aceste rânduri fantasma rasistă a "spermatozoizilor ștampilați" (o sugestivă expresie a lui Horia Roman Patapievici) sau delirul hitlerist al purității sîngelui? Dimpotrivă, consider că, în această lipsă generalizată de cultură politică, de repere ideologice clare, prin teoria "*existențialismului etnic*", oferim unei potențiale forțe politice de Dreapta un instrument strategic de delimitare față de rasism și față de demagogia "*staliniștilor cu față patriotică*", calificați de noi drept "*o extremă-stângă pseudo-naționalistă*". Or, poate tocmai asta deranjează, atât cosmopolitismul liberal de tip american (pentru care teoria multiculturalistă, secretată de artizanii globalizării, e un fel de imperativ soteriologic), cât și pe neo-comuniștii care doreau să dețină, totalmente ilegitim, monopolul discursurilor despre demnitatea națională. Îl întreb din nou pe domnul Daniel Grümberg, ce e "rasism", "simbologie nazistă" în a afirma că unul din argumentele forte ale unicității fiecărei persoane umane, pe lângă argumentul teologic din curentul personalismului creștin, este și cel provenit din genetică?. Grupul Noua Dreaptă a afirmat, în analiza care demontează mentalitatea egalitară, care ne-a fost inculcată de Stânga, că egalitarismul este pur și simplu aruncat în aer de studiile științifice, unele din ele beneficiare ale unor premii internaționale, care pun în evidență singularitatea biologică a fiecărui individ, în special de când Alex Jeyffreys a descoperit "amprenta genetică". Cât despre eugenie, această noțiune nu apare deloc în nici una din paginile revistei, de unde colaboratorul OBSERVATORULUI CULTURAL pretinde că citează. Îi pot spune în schimb că, deși vrea să îi dea o conotație diabolică, hitleristă, termenul de eugenie, repet, inexistent în paginile revistei, este dezbătut amplu azi de studiile occidentale despre bio-etică, departe de atmosfera inchizitorială a unor fanatisme etnice sau rasiale.

Calomnia supremă a domnului Grümberg constă în a pune pe seama Grupului Noua Dreaptă afirmații periculoase pe care noi înșine le combatem. Autorul articolului pretinde că la lansarea revistei (sau în paginile revistei) noi susținem "*necesitatea manipulării genomului uman pentru a instaura un filtru de selecție al raselor*", considerate, pasămite de noi, drept inegale din start. Dimpotrivă, la pagina 25, din nr. 2 al revistei MĂIASTRA, există o critică acerbă, însoțită și de o fotografie sugestivă, la adresa celor obsedați de clonarea ființei umane prin inginerie genetică. În ceea ce privește "inegalitatea dintre rase", sau, pe scurt "rasismul", această inepție este combătută

hiar din pagina 1 a revistei, în manifestul Grupului Noua Dreaptă, care și-a propus programatic să combată acele forțe sau factori are *"încalcă flagrant principiul respectării geniilor culturale și istorice ale tuturor raselor și etniilor"* (fie nazism, sionism sau panslavism). Noi militâm pentru *"dreptul-la-diferență"*, care este o idee antirasistă. Cât despre articolul "Farmecul secret al țigăniei", unde studiem problema minorității țiganilor din România, nimeni nu poate afirma, după ce l-a citit cu adevărat, dacă este onest, că îndemnăm la acte rasiste. Dimpotrivă, acest studiu încercăm să propunem o analiză vederea regăsirii demnitatății identitare, atât majorității, cât și a țiganilor minoritari, demnitatea strivită de asimilarea forțată în proiectul comunist. Pe scurt, fiecare cu specificul lui.

Deși somată să dea explicații despre acest lanț de răstalmăciri acuzatoare, redacția OBSERVATORULUI CULTURAL a refuzat cu obstinație să dezvăluie identitatea calomniatorului. În acest caz, redacția este cea care ar trebui să răspundă moral, și eventual penal, pentru insalubrele fraze scrise despre revista MĂIASTRA și despre Grupul Noua Dreaptă. Cu atât mai mult cu cât secretarul general de redacție, (indiferent la delimitarea jurnalistică între opinie și calomnie), contactat telefonic, a afirmat că, deși aceasta e simpla opinie a unui colaborator, OBSERVATORUL CULTURAL o împărtășește, susținându-l, astfel, direct sau indirect, pe calomniator.

Pentru că atacurile de mai sus s-au referit și la ideile lansate de Grupul Noua Dreaptă în paginile cotidianului ROMÂNIA LIBERĂ (suplimentul ALDINE din 1.04.2000), sub titlul "Contraatac al Noii Drepte în plină ofensivă a Stângii", redăm, pentru cititorii noștri, fragmente din acest manifest:

● *"Sărăcia și reflexul egalitarist au determinat în ultima vreme o abordare permisivă a problemei imigrației. Să luăm exemplul cartierelor bucureștene dominate deja de o subcultură de tentă gitano-proletară. În ultimii ani, s-a dezvoltat aici o economie de bazar prin comercializarea intensă de către alogeni a mărfurilor orientale (arabe, turcești si chinezești). Economia de bazar - dincolo de pitorescul ei sociologic - instituie un soi de comerț minor care anesteziază nevoia de o producție autohtonă de bunuri. Peste cenușiul și indistinctul social, consecință a practicării viziunii egalitare comuniste, se preconizeaza un amestec rasial, un metisaj (care se revendică de la ideologia drepturilor omului, baza egalitarismului democratic, și se regaseste in pledoaria pentru modelul popperian al "societății deschise"). Acest fenomen va spori și mai mult criza identitară, declanșată cu decenii in urmă, după experiența alienantă a dezrădăcinarii țăranilor din contexte culturale tradiționale (vezi cazul migrației interne – declanșată de comunism - dinspre satele pauperizate - de către comuniști - spre orașele în curs de industrializare - tot o creație a comunismului). (...)"*

● *"Dreapta, la ora actuală, nu poate fi liberală. Ea trebuie să fie autoritară și să promoveze o viziune socială. Ea trebuie să reîntemeieze Statul, nu să-l minimalizeze, transformandu-l în piață. Pentru a instaura un capitalism just, organizat în termeni de drept, nu unul speculativ și distrugător de demnități umane, avem nevoie de un stat puternic, ordonat de o indiscutabilă autoritate politică. (...)"*

● *"Pentru conservatorismul autentic, persoana umană este supusa unui determinism geografic.(...)"*

● *"Existentialismul etnic pornește de la o viziune etnopluralistă. Etno-pluralismul înseamnă recunoașterea diversității etnice a speciei umane. El mizează pe recunoașterea necesitătilor biologice si culturale de a prezerva grupuri etnice diferite. Le acordă fiecăruia din ele valoarea sa specifică. Celelalte culturi și popoare nu sunt disprețuite, ci devin interlocuitorii absolut necesari. Ei reprezintă acel ceva de care am nevoie pentru a mă singulariza ca grup etnic. Prin raportare la ei, îmi legitimez identitatea. Etnopluralismul se întemeiază, deci, pe un punct de vedere anti-totalitar și anti-rasist. (...)*

Existentialismul etnic luptă pentru menținerea diversității bio-etnice a lumii și pentru respectarea relativității culturale. Este animat de sentimente ca "grija" (das Sorge) și "teama" în legatură cu viitorul etniilor. Este vorba de cultivarea unui pesimism etnologic, în condițiile apariției unui real risc de dispariție a etno-culturilor lumii. Cauza: presiunea

exercitată la scară planetară de acest proces de omogenizare progresivă a popoarelor și culturilor într-o masă biologică indistinctă, într-un corpus anonim și acultural, menit să întrețină buna funcționare a unui sistem (altadată internaționalismul comunist, acum mondialismul bazat pe logica profitului economic, pe dictatura tehnologicului, pe subcultura mediatică). (...)"

● "Ideologia promovată de Grupul Noua Dreaptă este, concomitent, conservatoare și revoluționară. "Orice conservatorism autentic - spune Arthur Moeller van den Bruck - este în mod necesar și revoluționar".

"Noua inchiziție

Rechizitoriul făcut de dl Daniel Grümberg Grupului Noua Dreaptă și revistei MĂIASTRA în publicația OBSERVATOR CULTURAL (pe calea deschisă în COTIDIANUL de dl Ioan Buduca), sub titlul teribil «Noua Dreaptă sau despre reînvierea simbologiei naziste», mi se pare mai degrabă întristător decât surprinzător. O mare parte din mass-media ultimilor ani, răspunzând tendinței spre o nouă ideologie unică, cultivată de establishment-ul globalist al unei stângi pretins democratice, ghilotinează sistematic orice manifestare publică suspectă de a se abate de pe linia «gândirii oficiale». Fie că e vorba de personalități și idei aparținând unui trecut neagreat, fie că sunt în cauză poziții contemporane ce ies din cadrele ortodoxiei ideologice, funcționarii noii inchiziții se dovedesc «scrofuloși la datorie»: pluralismul de idei sau libertatea de opinie află îngăduință numai în granițele stricte ale stângii; dreapta, de orice natură ar fi ea, este ferm și constant diabolizată, într-o nouă «limbă de lemn», prin reducerea abruptă la «numitorul comun» al extremismului (sub felurite etichete-sperietoare: «nazism», <fascism», «fundamentalism», «reacționarism», etc). Ceea ce mi se pare anevoie de înțeles – și nu se explică niciodată – este de ce dreapta este judecată numai prin extremismele ei, în timp ce stânga, în ciuda extremismelor ei, cel puțin la fel de reprobabile, se bucură de tot atâta îngăduinț Dacă pe lângă stânga extemistă (în speț comunismul) există o stângă neextremist atunci de ce nu ar exista, pe lângă o dreapt extremistă (în speță, nazismul) și o dreapt neextremistă? Dincolo de lipsa de logică, u asemenea reducționism abuziv, susținut c patos inchizitorial, trădează, mă tem, și o lips de onestitate. M-am străduit, auzind că d Buduca reclamă «monitorizarea» Grupului Nou Dreaptă de către serviciile speciale ale statulu să identific «extremismul» în declarația de prir cipii apărută în Aldine (1 aprilie 2000) sau i revista MĂIASTRA (lansată festiv la Muzeu Literaturii Române, câteva luni mai târziu): n-ar dat decât de tratarea principială a unc probleme, cu soluții sau sugestii ce pot neacceptate, dar nicidecum inacceptabile. Mi- fost dat însă să aflu de la dl. D. Grümberg că discuta în principiu problema etniilor, a privi c rezerve mitul democratic al egalitarismului, a cita în treacăt pe Spengler și pe Heidegger, a n fi de acord cu punctul de vedere liberal al unc H-R. Patapievici sau Alina Mungiu-Pippidi constituie, conform indexului consensual al no inchiziții, tot atâtea «delicte de opinie» sau păcat de neiertat! Pentru că tinerii de la Grupul Nou Dreaptă au avut grijă să se delimiteze d extremismul legionar și de ortodoxsimul funda mentalist, dl. Grümberg le aplică stigmatu aiuritor al nazismului păgânizant. Când utilizează însă tehnica insinuării perfide, recurg

Răzvan Codrescu unul dintre ideologi dreptei național creștine din România a fost singurul intelec tual român care ne-a luat public apărarea. E este printre puținii car au conștientizat că, în fața "noii inchiziții", toți cei cu viziuni de dreapta trebuie să se solidarizeze.

Aici una dintre cărțile sale de referință: "Exerciții de reacționarism"

tot la marota legionară (dl. Bogdan George Rădulescu ar fi nepot de șef de cuib legionar, dl. Adrian Bucurescu ar fi deconspirat, printr-o asertiune imprudentă, un anume "dacism" de sorginte codrenistă, etc). Procedeul neo-inchizitorial curent, folosit și de dl. Grümberg, este acela de a aplica aprioric fenomenului vizat o grilă stigmatizantă, colportând oarecum mecanic toate acuzațiile și insinuările strandardizate la adresa dreptei în general. Răsfoind superficial revista MĂIASTRA, sub posesia unei idei preconcepute, inchizitorul «caută nod în papură», cu o euforie a răstălmăcirilor împinsă până la delir.

De fapt, adevăratul păcat al Grupului Noua Dreaptă, din perspectiva inchizitorilor de serviciu, pare să fie altul: grupul și-a permis să iasă «prea în față». În România ultimului deceniu au existat manifestări mult mai radicale, în jurul cărora nu s-a făcut totuși atâta agitație. Câtă vreme este localizată marginal, dreapta, oricât de radicală, este ignorată strategic. De cum iese însă din marginalitate, ea este prompt înfierată, cu orice mijloace, pentru că, în realitate, stânga «democrată» nu-i deloc dispusă să admită alternative. Democrația propagandistică se dovedește, în situații-limită, paravanul unui soi de totalitarism camuflat, în care numai «descreierisirea» este liberă, în vreme ce gândirea este agreată doar «prin delegație»" **(Răzvan Codrescu, scriitor și redactor șef al revistei "Puncte Cardinale, text publicat în această publicație și în cotidianul "România Liberă")**

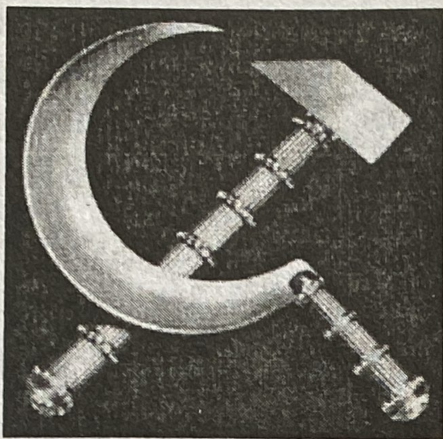
Național-comuniștii români, teleghidați dintr-o Moscovă antieuropeană, parazitează conceptul Noua Dreaptă.

Despre o stângă securisto-ceaușistă "*ușor aplecată spre dreapta*" (apud Ion Coja, mentorul), al cărei simbol este un zero tăiat în patru.

Au apărut în târg și imitatorii noștri: revista *Noua Dreaptă*, editată de un așa numit "*Forum Creștin al Noii Drepte*". În fapt o fițuică, în care niște juni acefali încearcă să târască în derizoriu și crispație șovină (aceasta e misiunea lor!) conceptul de "Nouă Dreaptă", concept care este reprezentat în Europa de o rețea de grupuri intelectuale, la care este afiliat și Grupul Noua Dreaptă. Conceptul de "Noua Dreaptă", pe care grupul nostru l-a lansat de mai bine de șase ani, prin intermediul conferințelor publice și al eseurilor publicate în cotidianele de mare tiraj, nu are nimic de a face cu obsesiile ceaușiste și național-bolșevice propagate prin fițuica acestui forum creștin al unei alte, pasămite, așa numite "noii drepte". Dar, ce aflăm din numărul inaugural al acestei "gazete de informație și luptă naționalistă"? Că "*europenii sunt niște poponari*" (pagina 7), că *trebuie interzise avorturile* (obsesia național ceaușistă a sporului demografic), că cei de la acest forum creștin consideră *secta Martorii lui Iehova* drept *cel mai mare pericol pentru România*, că *multipartitismul trebuie desființat*, și, ceea ce ni se pare o aberație strigătoare la cer, că

ţiganii trebuie integraţi, adică asimilaţi şi mai tare decât a făcut-o comunismul, cu românii. Adică, *ori românizarea ţiganilor, ori expulzarea lor.* Iată şi o perlă de gândire politologică a mentorului aceste noi stângi naţional bolşevice, Ion Coja: " *A fi de dreapta însemană să simţi binele care se află în tot răul, drept care încercând să elimine un rău, reformatorii lumii nasc, cel mai adesea, un rău şi mai mare! Rău cu rău, dar mai rău e fără rău Ce vrea să zică asta e lucrul cel mai greu de priceput pentru mintea prea raţională a unora!*". Nici nu ne chinuim să aflăm ce a fost în mintea profesoraşului, că bate prea mult vânt pe acolo, şi miroase. Tot naşul legionarismului post-decembrist de eprubetă, creat şi controlat în laboratoarele securiste, continuă: "*Demult, într-un text de astrofizică, din care n-am prea înţeles mare lucru* (admirăm sinceritatea confesiunii!), *am găsit acestă frază enigmatică: «Universul este uşor asimetric spre dreapta, ceea ce unii astronomi interpretează ca pe o dovadă a existenţei lui Dumenzeu». Uşor aplecat spre dreapta Aşa mă simt şi eu, trecut cum sunt de 40 de ani, aceasta fiind vârsta până la care i se mai îngăduie unui om normal să fie de stânga. Mintea cea de pe urmă*". Iată o nouă stângă de tip vadimist-punriste, cu ifose legionare şi extremiste, creată la inspiraţia foştilor ofiţeri de securitate din epoca ceauşistă, "patrioţi" kgbişti, amici ai domnilor Virgil Măgureanu şi Ion Coja, dar şi ai unui Corneliu Vadim Tudor, cu toţii "*uşor aplecaţi spre dreapta*". Nu prea mult însă, pentru că-i deranjează pe foştii membri ai Internaţionalei Comuniste! Creatorii acestui golem ideologic sunt tot cei care au subminat sistematic reţeaua de nuclee intelectuale de dreapta, creând tot felul de sciziuni şi grupări dizidente, (aduceţi-vă aminte pe ce liman a eşuat Mişcarea pentru România a lui Marian Munteanu). De altfel, prezent fără să îl fi chemat nimeni, în decembrie 1999, la lansarea numărului 1 din MAIASTRA, la librăria Iuliu Maniu, Ion Coja, cel trecut prin multiple partide politice, şi mai puţin pe la Faculatea de Litere a Universităţii Bucureşti, unde încă mai funcţionează ca profesor, ne-a mărturisit că nu îi părem "suficient de naţionalişti şi de români". Când a citit şi eseurile noastre despre fundamentele pre-creştine ale culturii române, atunci chiar că i-am devenit idezirabili. Şi, ce s-au gândi atunci naţional-comuniştii de teapa domnului Ion Coja? Hai, să inventăm, profitând de faptu că deja a fost popularizată această sintagmă, "nouă dreaptă a noastră", cu "de-ai noştri" care să ne perpetueze în secolul XXI obsesiile. În plus, trebuie spus că cei care au edita "gazeta" lor sunt o grupare disidentă din interiorul reţelei de cuiburi legionare, condus de Şerban Suru şi că, spre deosebire de acesta au votat la la alegerile din 2000, cu urangutan peremişti. Simbolul lor este, cred ei, cruce celtică. Pe cine vor să păcălească? De fapt, est un zero tăiat în patru. Totodată, este *simbolu capetelor rase din galeria dinamovistă* (Nuov Guardia), dar şi al *frontului naţional-comunis* (vezi site-ul de internet al internaţionale naţional-bolşevice). Poate fi consultată şi carte rusului Alexandr Dugin, consilier al liderulu comunist Ghennadi Ziuganov, "Nazional comunismo", publicată în Italia la Societ Editrice Barbarossa, unde apare chiar p copertă simbolul naţional-comunismului- u zero tăiat în patru.

Grupul Noua Dreaptă

Tradiție
Ierarhie și Ordine
Capitalism organizat
Latinitate și spirit european